PLAYBOY

ENTERTAINMENT FO

2013 מרץ • ISRAEL

גיליון ראשון

נטלי
דדון

ריאיון

"אם ישראל תושמד
אף מדינה לא תשב שבעה"
אבי דיכטר נשבר בחקירה

ישראל(ית) מתפשטת
נערת החודש העברייה הראשונה

משוואה עם נעלם
כתב פלייבוי יצא לחפש את הגאון הרוסי גריגורי פרלמן

20Q
20 שאלות עם בראיין קראנסטון, כוכב "שובר שורות"

דרכים צדדיות
טיולי הרכבת היפים בעולם

טורים אישיים
גלעד כהנא והדרה לוין-ארדי

9 771565 377005 03
29.90 ש"ח (מחיר ללא מע"מ 25.60 ש"ח)

PLAYBOY
CONDOMS
PLAYBOY
CONDOMS
12 PREMIUM LATEX CONDOMS
LUBRICATED DOTTED
ניתן להשיג: ניו פארם, רשת AM PM, תחנות נוחות דלק מנטה, תחנות נוחות דלק טן,
תחנות נוחות דלק יעד, סופר באבא, רשת אקדמון, בתי מרקחת פרטיים ובפיצוציות
פוריסימה ישראל בע"מ זכיינית בלעדית | טל' 08-9715511 | www.purissima.co.il

GREY (ורשבסקי & אלדר חומסקי)

כתבות

הפקות

צילום: ליאור נורדמן, בגד ים – NUTY בעיצוב נטלי דדון, נעליים – סטיב מאדן

THE MOST ORIGINAL SPLASH
DESERVES THE MOST ORIGINAL VODKA
Stoli
Stoli
STOLICHNAYA
IMPORTED PREMIUM VODKA
SPI
Stolichnaya
vodka
PRODUCED FOR S.P.I. GROUP
PREMIUM VODKA
Stoli.com

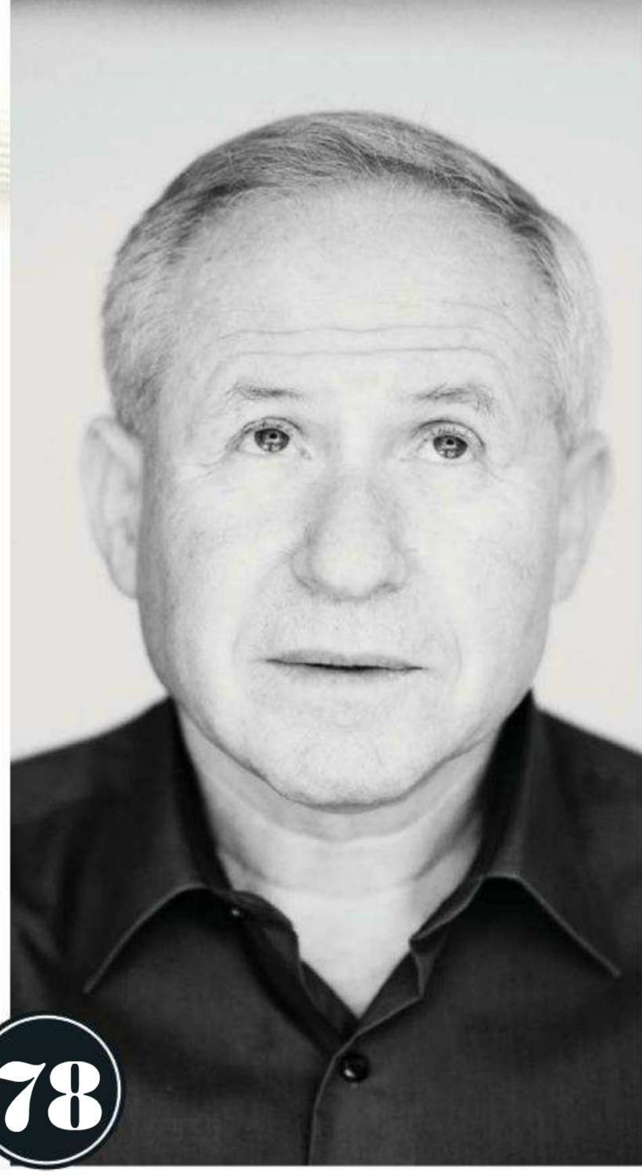

פורום

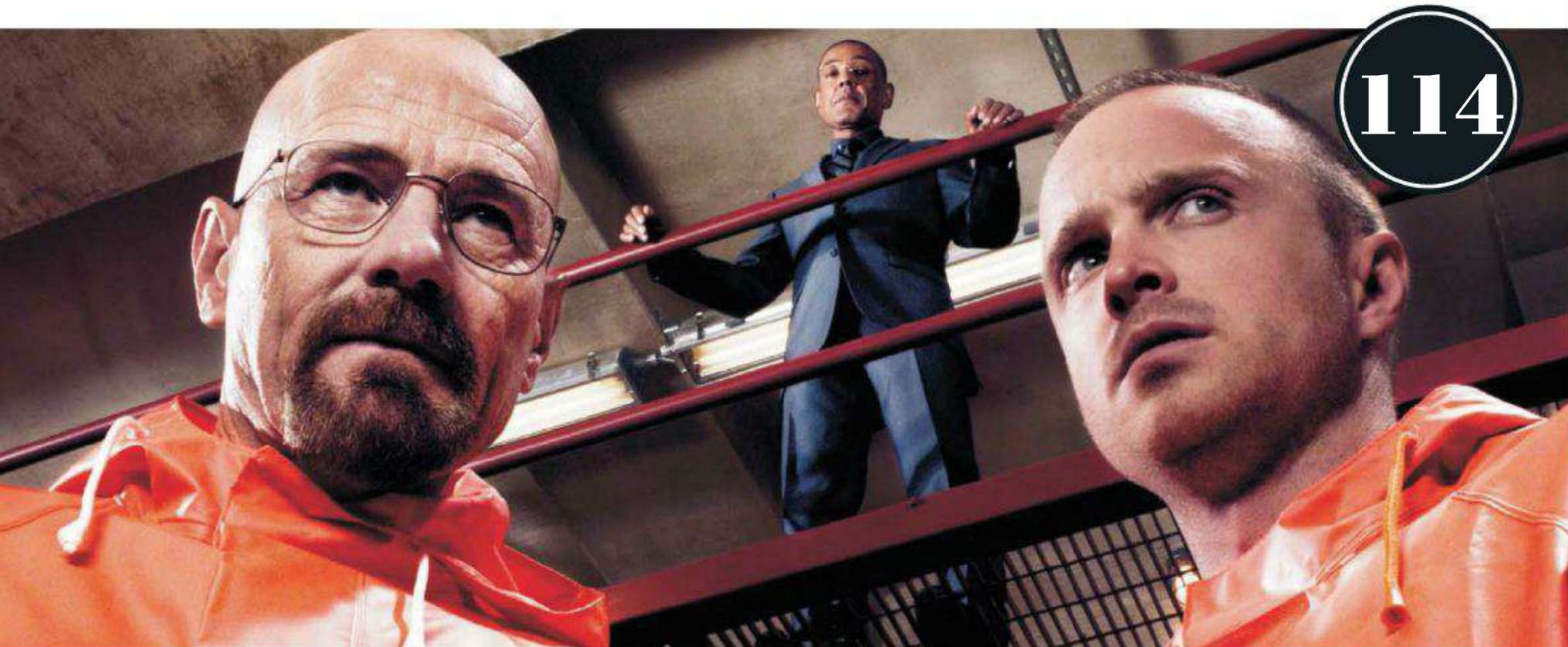
ריאיונות

טורים אישיים

Playlist

צילום דיכטר: דניאל בר און

PLAYBOY VIP חדש
PRESS
TO
PLAY
PLAYBOY
VIP
© 2012. Playboy. PLAYBOY and Rabbit Head Design are trademarks of Playboy and used under license by Coty.

בהתרגשות רבה אני מתכבד להציג בפניכם את המגזין הראשון של פלייבוי ישראל, שמצטרף היום למשפחת המגזינים של פלייבוי ברחבי העולם. כשאני חושב על הדרך שעברה ישראל ועל השינויים הרבים שאתם נאלצה מדינתכם הקטנה להתמודד במהלך השנים, אני לא יכול שלא להביט לאחור אל ארצי שלי, אל הימים שבהם התחלתי לראשונה לחשוב על מגזין, הדומה דמיון מפתיע למגזין שאותו אתם אוחזים כרגע בידיכם.

פלייבוי נולד ב-1953, ממש בתחילתה של המלחמה הקרה. היתה זו תקופה של קונפורמיזם והדחקה, אך בו בזמן, היתה זו גם תקופה של התעוררות מחדש, של עניין מחודש בחשיבות האינדיבידואל וזכויותיו ובחשיבות ההזדמנויות לחברה חופשית.

בתקופה זו, הופיעו אלה שהיו מוכנים לערער על הסדר הישן, להמציא מחדש את אמריקה, להשיק ניסוי תרבותי נהדר. חזינו בשינויים מקיפים בזכויות האזרח, שינויים שבמבט לאחור היו הרפתקה נפלאה, ועדיין מהווים הרפתקה נפלאה. במשך 60 שנה כמעט שימש פלייבוי מצפן עבור אלה שרצו לחקור חזיתות חדשות של חופש.

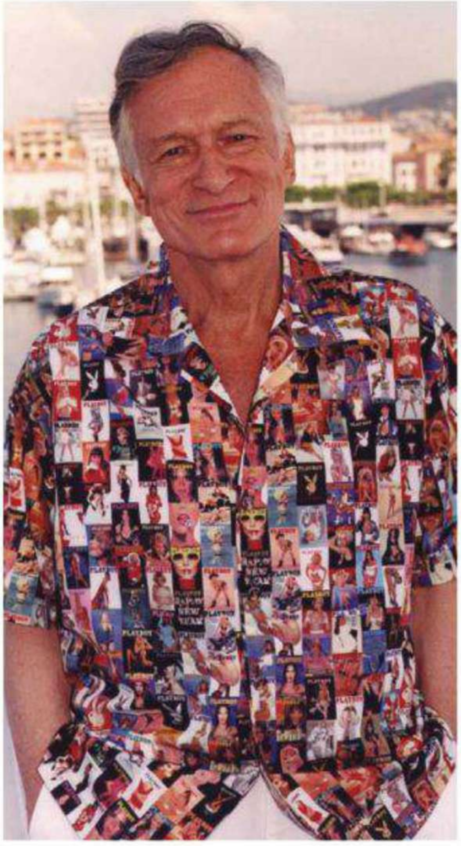
כשהגיתי את פלייבוי ב-1953, רציתי להפיק מגזין שישפיע על השינויים הסוציו-סקסואליים המתרחשים באמריקה וגם ישקף אותם. רציתי להפוך את פלייבוי למדריך, למנטור, לקול של גברים צעירים ברחבי העולם, שמכוון לסגנון חיים הכולל מרדף תמידי אחר הנאה וכיף. הדרך להעמקת התאווה לחיים נסללה על ידי תכנים איכותיים העוסקים בנושאים עכשוויים, מעניינים, מבדרים ומרתקים, הנכתבים על ידי הכותבים הטובים ביותר בעולם ועל ידי האנשים הבולטים ביותר בתקופתם, כל זאת בליווי גרפיקה פורצת דרך.

וכיום, המגזין שהבטיח בעבר קצת בידור ושבירת שגרת חיי היומיום, נהפך למגזין הגברים המצליח והמשפיע ביותר בעולם. המגזין יוצא לאור בארה"ב ונמכר ביותר מ-100 מדינות בשפה האנגלית, אך בו בזמן הוא גם יוצא לאור ביותר מ-30 מדינות ברחבי העולם בשפה המקומית.

התחלנו את המסע המרתק עם מטרה פשוטה - בידור עבור גברים. הגיליון הראשון הצהיר: "אנחנו לא מתכוונים לעסוק בעניינים מדיניים. אנחנו לא פה כדי לפתור את בעיות העולם או להוכיח אמירה מוסרית כזאת או אחרת. אם נצליח להעניק לגבר האמריקאי קצת בידור והסחת דעת מהחרדות הרבות המלוות את עידן האטום, בו אנו חיים, הרי שהצדקנו את קיומנו".

מילים תמימות, במבט לאחור. במדינות רבות היה מגזין פלייבוי הרבה יותר מסתם הסחת דעת קלילה. לאחר נפילת הקומוניזם, הוא היה סמל לחופש שנשלל במשך שנים רבות. מדובר במגזין העוסק בחופש אישי, פוליטי, כלכלי ומיני.

אין סיפוק ותגמול גדולים יותר לעורך מאשר לידתה של מהדורה חדשה של המגזין במדינה חדשה. מאז "לידתה" של ישראל לפני כ-65 שנה, הוכיחה ישראל שהיא מדינה השופעת חדשנות, כושר המצאה, אתגר וצמיחה, ממש כמו מגזין פלייבוי עצמו. אני מקווה שפלייבוי ימצא בישראל בית חם, בדיוק כמו הבית שמצא בארה"ב לפני כ-60 שנה.

צילום דניאל: גדעון לוין

יו הפנר

מאז ביקורי הראשון בישראל, הרגשתי פה בבית. מעולם לא הפריע לי שאני נמצא 10,000 ק"מ משיקגו. לא הפריע לי שאני עדיין לא יודע לדבר עברית, ושלא הכרתי את הסביבה. בכל פעם שזר הציע לי שידוך, בכל פעם שהוריהם של חבריי נתנו לי עצה בענייני עבודה מבלי שביקשתי, בכל פעם שמישהו הזמין אותי לארוחת שבת, ידעתי שאני נמצא בין בני משפחה.

בשנה שעברה, כשהטיסה שעמה עשיתי עלייה נחתה בשדה התעופה בן גוריון וראיתי את השלט המפורסם שאומר, "ברוכים הבאים הביתה" לצד תמונות של עולים מכל העולם, הרגשתי שאני חלק קטן מהיסטוריה מיוחדת מאוד, ואני עדיין מרגיש ככה מדי יום.

תאמינו או לא, ההרגשה הזאת היא הסיבה שבגללה החלטתי להביא את מגזין פלייבוי לישראל. אנשים רבים מכירים את השם "פלייבוי", אבל אם מעולם לא ממש קראת את המגזין, צפויה לך, כמוני, הפתעה נהדרת.

כשהתחלתי לקרוא את מהדורות פלייבוי מרחבי העולם גיליתי שביותר מ-30 מדינות השם "פלייבוי" הוא מילה נרדפת לעומק ולהנאה, ליופי ולרצינות, למנטור ולשאפתנות. במדינות מסוימות, שאין בהן די חופש, פלייבוי אפילו החל לסמל עם הזמן מעט תקווה לעתיד טוב יותר. במילים אחרות, יש לפלייבוי הרבה מהמשותף עם ישראל.

ישראל היא מדינה לא גמורה. אנחנו תמיד בונים, ממציאים, מנסים דברים חדשים. לפעמים זו דרך חיים מאתגרת כי הדברים לא תמיד מסתדרים על הצד הטוב ביותר, אבל המצב הזה מציע הזדמנויות נפלאות. התרבות שלנו היא גם עתיקה וגם מודרנית ואנחנו זוכים להמציא את עצמנו מחדש מדי יום.

אני מקווה שפלייבוי ייהפך להיות חלק מההמצאה-מחדש היומיומית שלנו, פורום לרעיונות חדשים, מקור לסטייל, הנאה וצמיחה אמיתית. היה לי מזל גדול להכיר צוות של אנשים מוכשרים, שמרגישים כמוני, ואנחנו עובדים קשה עם עמיתינו מכל רחבי העולם כדי להביא לכם את המגזין הטוב ביותר.

ברוכים הבאים למשפחת פלייבוי.

דניאל פומרנץ

PLAYBOY

עורכת ראשית:
נטע יעקובוביץ-קידר

עורכת גרפית:
נועה שלו-רט

עורך משנה:
שחר פרנהיימר

עורכת לשונית: דנה זייברט
מפיקה: ליאור סלנט
מנהל מסחרי/ פיתוח עסקי: איב סיבוני 050-7311155
yves@playboyisrael.co.il
מנהל שיווק: סמואל גרין

משתתפים: מיכל מנדלביץ', אבירם זינו, יואב בורוביץ', שי שגב, גיא צוקר, ליטל שמש, אריאל הלוי, אדי גולדנברג, גלעד כהנא, הדרה לוין-ארדי, טל אבן, רוני נאק, גילי סיוון-כהן, עופרי לירן, אסתריק אידלמן, יונתן פופר, יולי סגרדה, אילנה פיצחדזה, רועי סיץ', נירי שאול, כפיר בנישו, טל פרנהיימר, עידן וול, אילה טל

צלמים: רונן פדידה, ליאור נורדמן, דניאל בר און, קית' גלסמן, דוד עינב, גדעון לוין

תגובות, שאלות, בקשות, הערות: desk@playboyisrael.co.il
מנויים: 03-5117029 www.playboyisrael.co.il

בשער: נטלי דדון **צילום:** ליאור נורדמן **סגנון והפקה:** גילי סיוון-כהן **איפור ושיער:** אסתריק אידלמן
עוזרת סטיילינג: עופרי לירן
הלבשה תחתונה: ויקטוריה סיקרטס

מו"ל: דניאל פומרנץ
דפוס וקדם-דפוס: "גרפוליט" בע"מ
פיקוח דפוס: אייל דולין
הנהלת חשבונות: רונן עוז
יעוץ משפטי: ניר זמל

PLAYBOY ENTERPRISES, INTERNATIONAL

Hugh M. Hefner
Editor-in-Chief

U.S. PLAYBOY
Scott Flanders, **Chief Executive Officer**
David Israel, **President, Playboy Media**
Jimmy Jellinek, **Editorial Director**
Mac Lewis, **Art Director**

PLAYBOY INTERNATIONAL PUBLISHING
Tom Flores, SVP, **Business Manager Playboy Media**
Mary Nastos, **Publishing Services Manager**
Gabriela Cifuentes, **Digital Asset Manager**
Adam Podolski, **Coordinator**

צילום: רונן פדידה

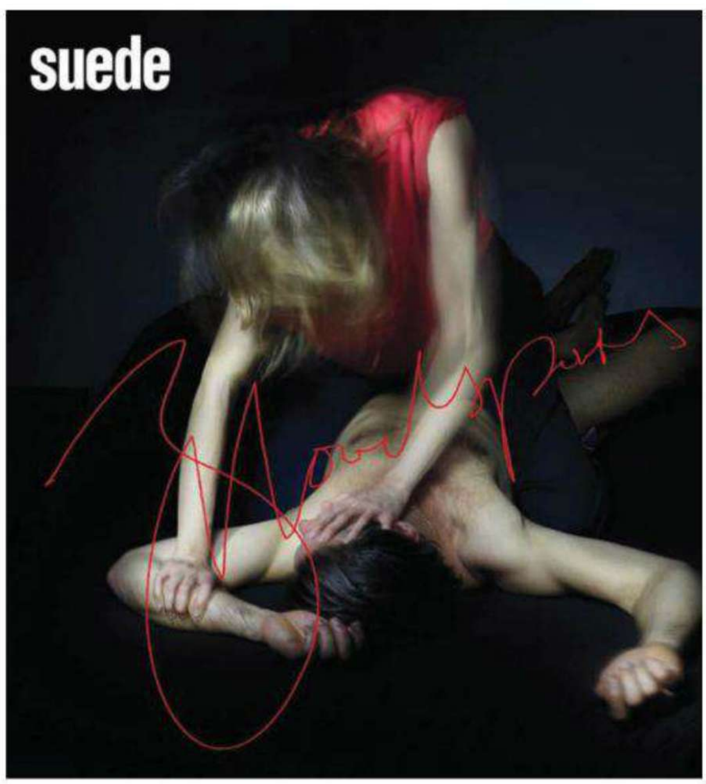
סינמה

פסטיבל הקולנוע הצרפתי

מתוך "קפה דה פלור"

צילום: יח"צ

הקולנוע הצרפתי התאפיין בעבר בשני ז'אנרים עיקריים: הדרמות הריאליסטיות המחוספסות והנוקבות, לצד, איך לא, עירום נדיב ונטורליסטי וקומדיות אידיוטיות שמצחיקות רק את הצרפתים. אבל בפסטיבל הקולנוע הצרפתי שיתקיים החודש בסינמטקים של תל אביב, ירושלים, חיפה, שדרות, ראש פינה, חולון, הרצליה ואשדוד, יוקרנו כמה סרטים שיערערו את התפישה הזו. בשנים האחרונות הצרפתים פוזלים קצת להוליווד, והתוצאה היא סרטים עם ממד מעט קיטשי, בורגני ועשוי מדי. אחד מהם הוא "קפה דה פלור", בכיכובה של ונסה פאראדי היפהפיה, אודיסאה מיסטית ופנטסטית על אהבה בין גבר לאישה ובין אם לבנה. סרט אחר הוא "שלושה עולמות" של קתרין קורסיני שהוצג בפסטיבל קאן, שילוב בין סרט מתח לדרמה שנושאו הוא אשמה, כזאת שתופסת אותך בקישקעס ולא מפסיקה לסחוט. המשחק לעילא ולעילא, העריכה מבריקה והסצנה שבה האלמנה קונה חליפה לבעלה המת, חודרת עמוק.
סרט מסקרן נוסף שיוקרן בפסטיבל צולם בישראל ונקרא "הבן האחר", קומדיה של טעויות א-לה פלסטין. מסופר בו על צעיר תל אביבי העומד להתגייס לצה"ל ולשרת בחיל האוויר. בעקבות בדיקת דם הוא מגלה שהוא בן למשפחה פלסטינית החיה בגדה המערבית, בעוד שהמשפחה הפלסטינית גידלה כל השנים את בנה של המשפחה התל אביבית.
בין סרטי הפסטיבל יש לא מעט סרטים המועמדים לפרסי סזאר (האוסקר הצרפתי), וייצגו את צרפת בפסטיבלי קולנוע בולטים בעולם, בהם פסטיבלי קאן, ונציה וברלין. את הפסטיבל תחתום היצירה "תרז" של הבמאי קלוד מילר, שהלך לעולמו בשנה שעברה. הפסטיבל הינו יוזמה משותפת של המחלקה לתרבות בשגרירות צרפת ושל חברת עדן סינמה. פרנקופילים, אנחנו אתכם השנה!
פסטיבל הקולנוע הצרפתי, 19.3-9.3 בתל אביב, ומה-17.3 בסינמטקים ברחבי המדינה

מוזיקה

אלבום חדש לסווייד

לאחר היעדרות ארוכה של 11 שנה, להקת הבריטפופ המיתולוגית בראשות הסולן ברט אנדרסון מוציאה אלבום חדש, "Bloodsport". מעריצי הלהקה כבר זכו לשמוע חומרים חדשים שלה בהופעת האיחוד לפני כמה שנים, אבל רוב החומר באלבום החדש גובש רק כשנכנסו לאולפן עם המפיק אד בולר. התוצאה לפי אנדרסון היא הכלאה בין הסאונד של האלבומים "Dog Man Star" ו-"Coming Up".
"האלבום החדש עוסק בתאווה, במרדף ובמשחק החושני האינסופי של האהבה. זה היה אולי האלבום הכי קשה עבורנו לביצוע, אך המספק ביותר. יש בו עשרה שירים מלאי זעם שהוציאו מאיתנו את החומרים שמהם סווייד עשויה: דרמה, מנגינה ורעש", אמר אנדרסון. השיר "Barriers" כבר שוחרר להורדה והשיר "It Starts and ends with you", צולם לקליפ ועלה ליוטיוב. שניהם מביאים לבמה ביצועים מהודקים, בוגרים יותר ומלאי להט.
אנדרסון כמו שהכרנו אותו, הוא פרפורמר מחונן וקולו בעל הפיץ' הגבוה עדיין מצליח להרעיד את כל מי שמאזין לו גם אחרי שנים. גרסת דה-לקס של האלבום תהיה זמינה בצורת ספר בכריכה קשה, המכיל יצירות אמנות, ויניל של 180 גר', CD וגרסת 7 אינץ' בלעדית.
"Bloodsports" - ברשת החל מ-18.3

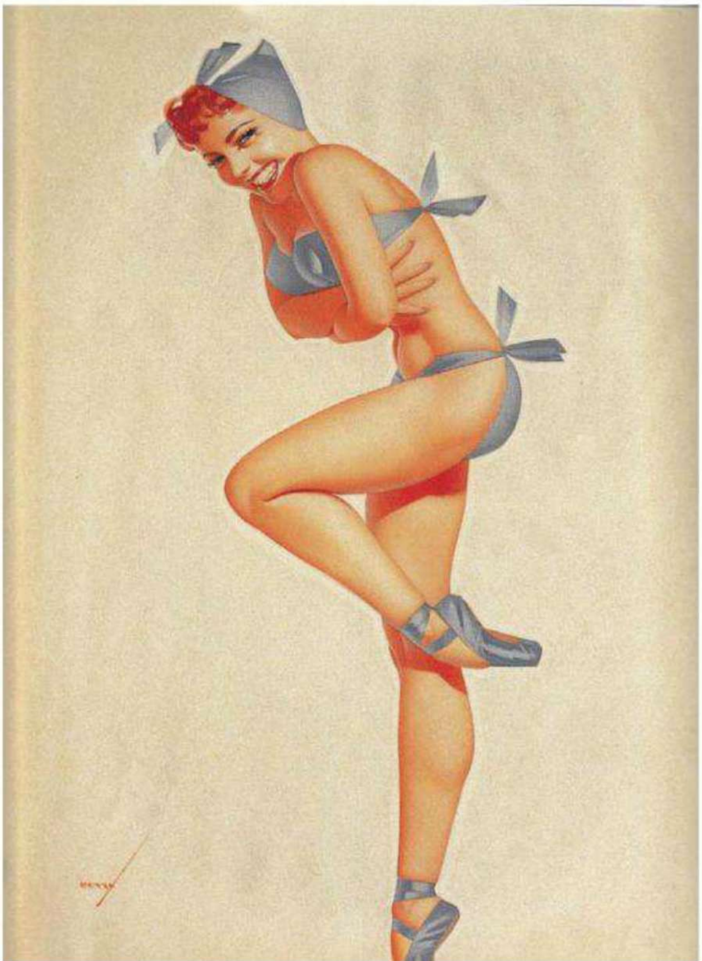
ג'ויסטיק

Dead Space 3

אחד ממשחקי ההמשך הנחשקים של השנה מגיע במהדורה מוגבלת ומדורג למבוגרים בלבד. המשחק השלישי בסדרה "Dead Space" מציע רגעי פעולה, המתודלקים בנגיעות מדע בדיוני, רגעים קולנועיים בסגנון שוברי קופות וכמובן, ביצורים מוטציונים שמתים בדרך מפוארת. הגיבור, איזאק קלארק, נהפך מדמות קורבנית במשחקים הקודמים לגיבור סטייל ברוס ווילים. בכוכב הקרח השומם הוא חייב להציל את אלי, הבחורה שלו, להבין את המשימה האמיתית של החייזרים ("מארקרז"), ולעצור את האיום על האנושות. בקטנה.
איזאק ממשיך להשתמש בנשק משוכלל ובחליפות חלל מותאמות אישית עם יכולות טלקינטיות.
מבחינת כלי נשק, אתם תחגגו כאן: מנועים צבאיים, גרעיני פלזמה, לפידים פנאומטיים, להבים לקרוע ליבות, חותכי לייזר, כדורי חומצה בקצוות וצילינדרים שישדרגו את מהירות וקצב האש.
Dead Space 3 נמכר בגרסאות מותאמות ל: PS3, PC, Xbox 360. בקוד של המהדורה המוגבלת יש חליפות הגנה ונשק נוסף (כן, אנחנו מדברים אליכם, גיקס שכבר לא זוכרים איך נראית בחורה)

אמנות

פין-אפ

בהוצאת טאשן הגרמנית לא נחים לרגע, ונשארים כל הזמן עם היד על הדופק. בחיפוש אחר זוויות חדשות לחקר עיצוב, אמנות, אופנה ואדריכלות. החודש תצא לאור סדרה של שלושה כרכים, המאגדת בתוכה סקירה יסודית של מגזיני הפין-אפ לאורך ההיסטוריה - מ-1900 ועד 1969.
פיתחו מחברות, חדדו עפרונות: זה הולך להיות שיעור היסטוריה שלא תירדמו בו, ואנו מתכוונים להיסטוריה של מגזיני הגברים. ולא כאלה שמלמדים איך לצוד, לדוג, או לתלות תמונה ישר מבלי לדפוק לעצמך את האצבע, אלא כאלה שעוסקים בנושא היקר ביותר ללבו ולחלקיו האחרים של הגבר הסטרייט, להלן - גוף האישה.
העורכת, דיאן הנסון, משרטטת את ההתפתחות המרתקת של הז'אנר בשלושה כרכים קומפקטיים ואינפורמטיביים. בכרך הראשון תוכלו לראות מה הדליק את הגברים בתקופת מלחמת העולם הראשונה והשנייה. הכרך השני עוסק בשגשוג מגזיני הפין-אפ לאחר מלחמת העולם השנייה, בלידתו של פלייבוי ב-1953, בסצנת הפין-אפ האנגלית, בפטישים ובחמשת הקאבר-גירלז הבולטות. בכרך השלישי והאחרון, אנו עדים לשינוי בעקבות התרופפות חוקי התועבה בארה"ב, שהביאה עמה אימג'ים פרובוקטיביים ואף פרברטיים. שואלים את עצמכם למה לא למדנו ככה היסטוריה בתיכון? גם אנחנו.

ניתן להשיג את הספר בכריכה קשה דרך האתר של Taschen או דרך אמזון החל מהחודש

Dian Hanson's History of Pin-up Magazines Vol. 1-3

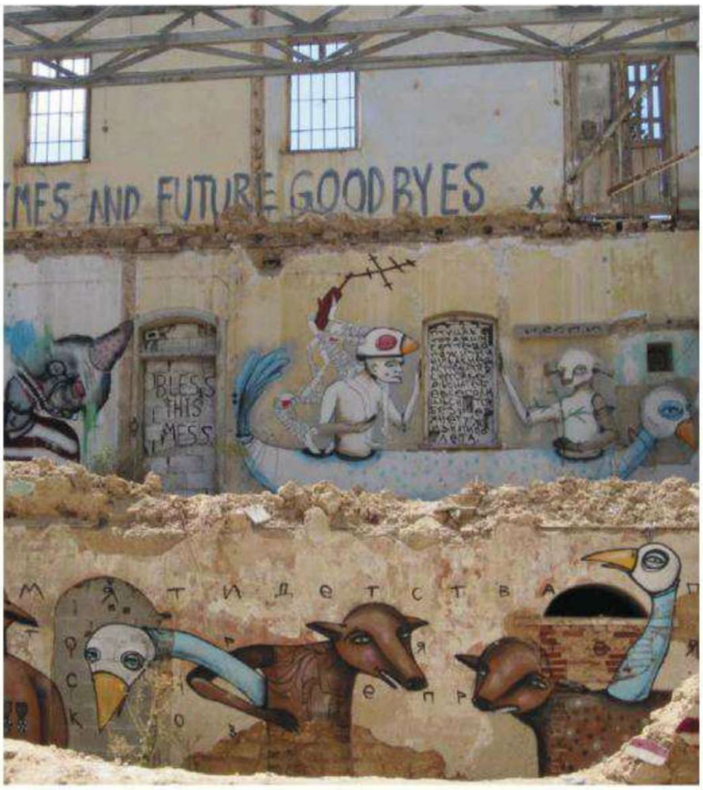
סלון בקופסה

יש מעט מקרים שבהם כדאי לחשוב בתוך הקופסה. מעבר דירה הוא אחד מהם

"לעבור דירה" הוא צירוף מילים כאוב, במיוחד עבור עכברי העיר שעושים את זה פעם בשנתיים כי לבעל הבית התחשק להכפיל את שכר הדירה או כי השכנה מלמעלה פתחה בקריירת תיפוף. הסיבה העיקרית לכך היא הקושי, שלא לומר היוקר, בשינוע החפצים.
ב-"True", חברה עם שם מחייב במיוחד, מעצבים ריהוט מודרני מחומרים אקולוגיים, ומציעים לראשונה פתרון שאינו כולל את הטקס המוכר - ללכת לאיבוד במבוך של איקאה, לחזור הביתה ולגלות שחסר לכם רכיב חשוב.
הערכה הסלונית של "True" כוללת ספה דו-מושבית, כורסת יחיד, שולחן קפה, מנורה ואפילו מרכז בידור. אז נכון שזה לא הביטאט ולא קסטיאל והיאפים שביניכם יעקמו את האף, אבל זה עמיד מאוד (הם נותנים אחריות לכל החיים!) וזה נארז בקופסה של מטר על 60 ס"מ בגובה חצי מטר בלבד. מלכי המודולריות הללו הוגים בימים אלה גם את 'משרד בקופסה', 'חדר אוכל בקופסה' ו'בר יין בקופסה'. הלו חבר'ה, מה עם אוטו בקופסה?! פיצית כזאת, שאפשר לקחת הביתה.

4,200 דולר. חברת True, סן פרנסיסקו, משלוחים לכל העולם

צילום: יח"צ

"הסיירת"

כי מוזיאונים זה הכי 1985

אזור דרום תל אביב משופע באמנות רחוב ברמה גבוהה מאוד, ובכל פעם אנחנו מופתעים לגלות עוד ועוד יצירות חדשות המציצות אלינו מכל פינה. הגרפיטי ואמנות הרחוב עברו כברת דרך ארוכה מאז שנחשבו לפשע, לונדליזם או לסתם "רעש לבן" במרחב האורבני. כיום עבודות של אמני רחוב כבר הוצגו בגלריות, בתערוכות ובירידי אמנות מסביב לעולם.
"הסיירת", קבוצת אמנות שפועלת בעיר, יוצאת לסיורי אמנות מרתקים המנסים לבדוק מה קרה לגרפיטי ולאמנות רחוב ברחבי תל אביב מאז שהתקבלו על ידי הממסד האמנותי. "הסיירת" בודקת מי הם האמנים החדשים, מה ההבדל בין גרפיטי לאמנות רחוב, מיהו "writer" ואיך מושפע הגרפיטי מתערוכת אמנות רחוב במוזיאון. סיורי העומק המרתקים נועדו למי שמתעניין באמנות, בחברה ובסביבה שבה אנו חיים, ומועברים על ידי יעל ניר, בעלת שני תארים בלימודי תרבות. ניר השתתפה גם בפרויקטים של יריד צבע טרי. אורך כל סיור כשעתיים והוא מתקיים בפלורנטין ובנווה צדק.

הסיירת. טלפון: 052-4041010

חיי הסקס של גיבורי-העל

גיבור קומיקס חדש מתמודד עם הקריפטונייט שלו – חיי המין

כוחות על אינם מבטיחים סופר-סקס, ודי להיזכר בקלארק קנט, בפיטר פארקר ובגיבורים מצוירים נוספים המגששים את דרכם אל המין השני בחוסר הצלחה, בכדי להבין זאת.

"ההתייחסות למיניות בקומיקס של גיבורי-העל תמיד היתה כמו של מתבגר ממוצע, והדוגמאות לסקס בקומיקס מביכות", אומר ג'ו קסי, מאייר קומיקס ותיק ושותף בסטודיו "Man of Action". זה מה שהניע את קסי ליצור את "סקס", הקומיקס החדש שלו שיוצא החודש. העלילה עוקבת אחר סימון קוק, גיבור-על בפנסיה שנאלץ להתמודד עם כישלונותיו בתחום הסקס. "הוא לא מוכן לעולם שהוא צריך לחיות בו עכשיו" אומר קסי. "הוא סובל מהדחקה של כל הדברים שהוא נעל בתוך עצמו כשהיה גיבור-על. הוא הולך לנסות את הדברים הכי מלהיבים שקורים שם בחוץ".

קסי אמנם כתב ל"אקס-מן", ל"הרפתקאותיו של סופרמן" ולקומיקס נוספים, אבל את פרסומו קנה כאחד היוצרים של Ben10, סדרה של סרטי ילדים המגלגלים ביליוני דולרים, והם, איך לומר, לא סקסיים במיוחד.

"אני איש מבוגר, בוגר במידה כלשהי, וזה הנושא שמסקרן אותי לחקור עכשיו", הוא אומר. "אולי זאת הדרך המוזרה שלי למצוא איזון יצירתי בחיי".

להזדיין בחלל

השלב הבא בתחום הטיסות האזרחיות לחלל כבר כאן. ואפשר גם לעשות שם סקס

מסעות אזרחיים בחלל מסתמנים לאחרונה כשוק מתפתח. בעבור 145 מיליון דולר, Zero2infinity, חברה פרטית מברצלונה, תטיס אותך 35 ק"מ מעל כדור הארץ בתא היי-טקיסטי המחובר לבלון הליום. "הבלון לוקח את הנוסעים לקצה החלל. לכל נוסע מושב עם חלון המשקיף לכדור הארץ", אומר מנכ"ל Zero2infinity, חוזה מריאנו לופז-אורדילס, על המסע בן שמונה השעות. ומה אם נרצה לעשות שם סקס? "האמת היא שאנחנו מעודדים סקס", הוא אומר.

ב-2014 תוכלו להפסיק להתלבט בין אירופה הקלאסית ומיאנמר, או כמו שהטרקיז אוהבים לומר בארשת פנים רצינית: "אלה מסעותיה של החללית אנטרפרייז. המשימה: לגלות עולמות חדשים, למצוא חיים ותרבויות חדשות, ללכת באומץ לאן שאיש לא הלך לפני כן, או לפחות להזדיין בחלל".

שלב 01 ← עולים לתא המיני-חללית

שלב 02 ← המראה! הבלון מתחיל להמריא

שלב 03 ← שיוט של שעתיים מעל כדור הארץ

שלב 04 ← ארוחת ערב ואלכוהול + צפייה בזריחה

שלב 05 ← המפרש מתנתק 3..2..1.. אממממא!

שלב 06 ← הנאה מ-25 שניות ללא כוח משיכה

שלב 07 ← הבלון מובל לאתר הנחיתה

שלב 08 ← חלוקת בולמי זעזועים לנחיתה

איור: TODD DETWILER

ג'ין זה in

יש לא מעט ויכוחים על מוצאו של הג'ין, אבל אין עוררין על מקום הכבוד ששמור לו בין הבקבוקים על מדפי האלכוהול בברים. השילוב הפופולארי מכולם – ג'ין וטוניק – צמח דווקא בבריטניה, כשהחיילים הבריטים שהוצבו באסיה נאלצו לשתות משקה בשם "כינין" ששימש כתרופה למלריה. בגלל טעמו המר של הכינין נהגו החיילים לערבב אותו עם מים, ולתערובת כולה קראו "טוניק" – תרופה. אז אם אתם בטיסה, במסעדה טובה, או על הבר, קבלו הזדמנות לפתוח קצת את הראש וצאו אתנו למסע מסביב לעולם בעקבות הג'ין

וויליאם פיל

מופק על פי מסורת ייצור הג'ין שהתפתחה באנגליה לאחר אימוץ השיטה ההולנדית, שבה נוהגים לייצר את התזקיק על בסיס הערער. הג'ין מבוסס על ערער ומשולב עם תערובת תבלינים ופירות נוספים.
לאחר השריה של כל המרכיבים, תהליך הזיקוק הארוך מייצר ג'ין איכותי ומרענן.
מחיר: 60 ש"ח

היימנ'ס אולד טום

מיוצר לפי מתכון משפחתי השמור בארכיון של משפחת היימן. האולד טום מיוצר תחת פיקוח הדוק של כריסטופר היימן האנגלי, יצרן הג'ין הפופולארי ביותר בעולם ושם דבר בתעשיית הג'ין. אולד טום ג'ין הוא ג'ין בעל ארומה בוטאנית חזקה, והוא מומתק קלות. אולד טום היה הג'ין הפופולארי והנמכר ביותר במאה ה–19.
מחיר: 140 ש"ח

הורס גארד

מיוצר באנגליה על פי השיטה המסורתית של "לונדון דריי ג'ין". בתהליך הייצור מוסיפים למשקה עשבי תיבול, שהדומיננטי בהם הוא צמח הערער שהושרה לפני כן באלכוהול נייטרלי. הוא נחשב לג'ין זול יחסית, אבל ההשפעה שלו חזקה לא פחות משל האחרים.
מחיר: 39 ש"ח

ג'ין הנדריקס

הנדריקס הוא ג'ין שעובר זיקוק בסקוטלנד, מתובל בעלי ורדים ומלפפון בשילוב עם חליטה של כמה מרכיבים בוטאניים ומגיע בבקבוק רוקחים מסתורי.
הג'ין הסקוטי, מבית גלנפידיך, מתובל ב–11 מרכיבים שונים ומשונים, הכוללים כוסברה ממרוקו, קימל מהולנד, אירוסים מפרו ופלפל אקזוטי מאינדונזיה.
ג'ין ההנדריקס מזוקק בשני סוגי מזקקות עתיקות ובסוף התהליך מתובל פעם נוספת במלפפונים ירוקים ובעלי כותרת של ורדים. סחה על ההשקעה.
מחיר: 255 ש"ח

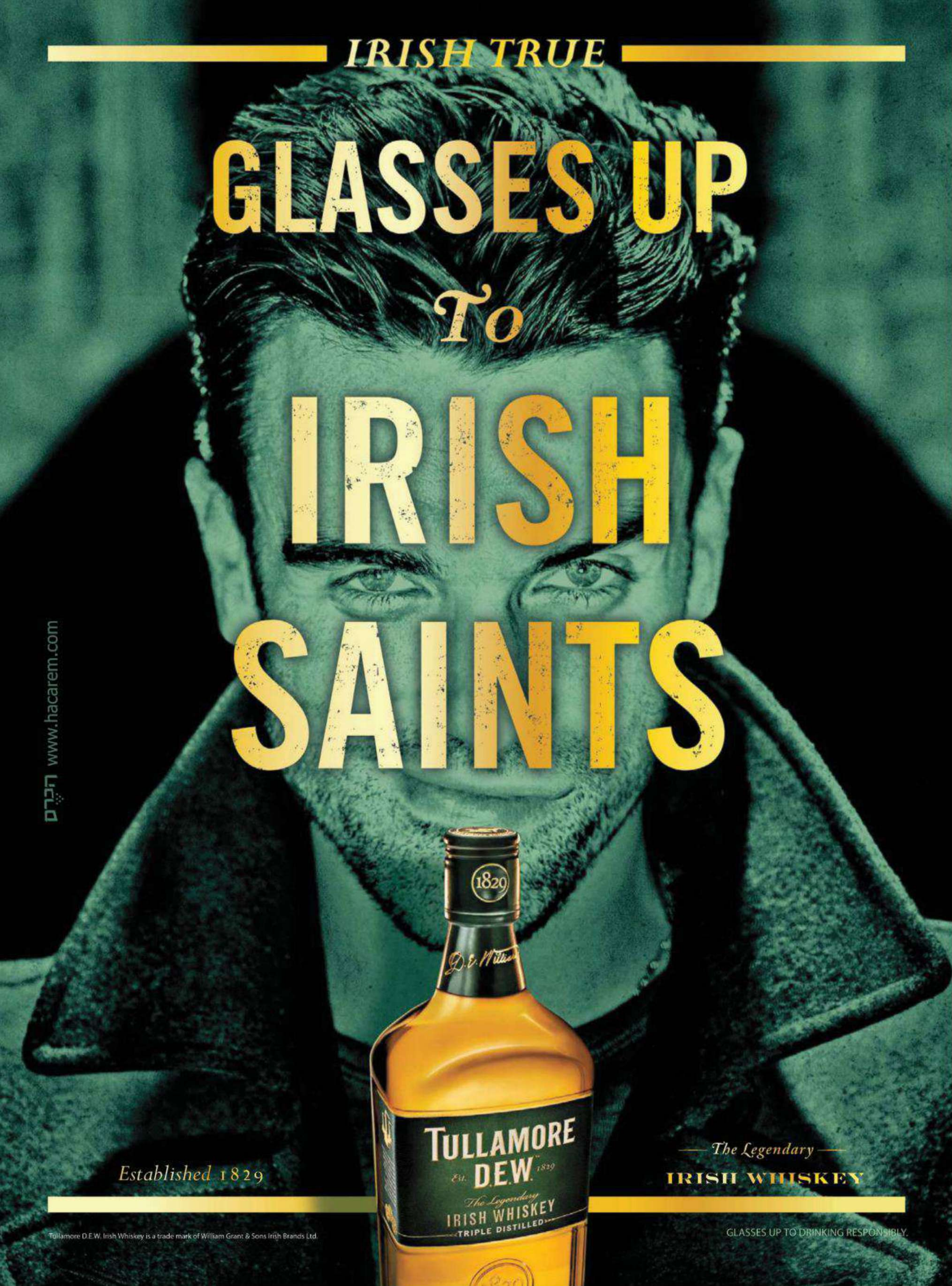
לריוס

מיוצר במלגה שבספרד. הוא נקרא על שם המשפחה שמייצרת אותו, משפחת לריוס, שרכשה ב–1916 את אחד היקבים המפורסמים במלגה. את עסקי הג'ין פתחה ב–1933.
הג'ין מיוצר על פי השיטה האנגלית המסורתית ותוך הקפדה על שימוש בחומרי גלם טבעיים בלבד. לריוס מכיל כמה רכיבים בהם ערער, כוסברה, קליפות הדרים, גרניום ושקדים, המושרים כמה שבועות באלכוהול טהור.
לאחר מכן עובר האלכוהול זיקוק ונכנס לתקופת התיישנות ועידון בחביות עץ אלון.
מחיר: 69 ש"ח

ועוד משהו קטן שבטח תרצו לדעת:
ספרד היא המדינה שצורכת את כמות הג'ין הגדולה בעולם לנפש. 60% מצרכני הג'ין בספרד מעדיפים לערבב אותו עם קולה

צילום: יח"צ

IRISH TRUE
GLASSES UP
To
IRISH
SAINTS
1829
TULLAMORE
Est. D.E.W. 1829
The Legendary
IRISH WHISKEY
TRIPLE DISTILLED
Established 1829
The Legendary
IRISH WHISKEY
Tullamore D.E.W. Irish Whiskey is a trade mark of William Grant & Sons Irish Brands Ltd.
GLASSES UP TO DRINKING RESPONSIBLY.
הכרם www.hacarem.com

קרודו

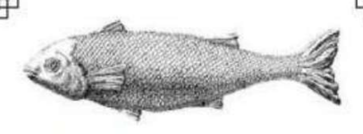
כשהסושי נהפך למצרך שקונים בסופר והסביצ'ה היא מנה שניתן למצוא בתפריט כמעט בכל מסעדה, הגיע הזמן להכיר את הקרודו. "הדג האיטלקי" הוא מנת שף קלה ומרעננת שבבסיסה עומד דג טרי, המתובל בשניה האחרונה לפני ההגשה. מלבד התיבול נותר רק לחתוך ולהרכיב את המנה.

ילוטייל

בתוספת פלפל חלפניו, תפוח עץ ירוק וליים (4 מנות)

170 גרם סשימי ילוטייל
או טונה זהובת סנפיר
1 תפוח עץ
1 צנון גדול
1 פלפל חלפניו חתוך דק
חופן קטן של ארוגולה
מיץ מחצי ליים
שמן זית
מלח גס

פורסים את הדג לפרוסות דקות ומניחים בצלחת הגשה. מקשטים מעל בתפוח עץ, הצנון, פלפל החלפניו והארוגולה. מתבלים במיץ ליים, שמן זית ומלח גס

איפה "לדוג"?

שף טל פרנהיימר ממליץ

אימפריית הדגים של ג'מאל

בכניסה לפוריידיס נמצאת החנות הקטנה של ג'מאל ובניו, דור שלישי של דייגים. מתמחים בדגי ים מאזור ג'סר א-זרקא ובפירות ים טריים.

כפר פוריידיס

052-2482172

כל דג

מגוון רחב של דגי ים, דגי מים מתוקים, פירות ים, אצות ודגים מיובאים. ניתן להשיג גם בדוכני הדגים בסניפי "טיב טעם" ברחבי הארץ. הכובשים 18,

תל אביב

03-5103950

עיסה דגים

סחורה טרייה מדי בוקר היישר מהשלל המקומי בנמל יפו. מה ניתן למצוא: דגי לוקוסים לבנים, שרימפס קריסטל וקלמארים סגלגלים.

יפת 98, יפו

03-6821086

מעדני ים (סיפוד) אטלנטיק

הבעלים של מסעדת מול ים, מייבא מחו"ל דגים ופירות ים טריים. בנוסף, נמכרת במקום הסחורה הטרייה מהדגה המקומית.

נמל תל אביב (צמוד למסעדת מול ים)

03-5469930

צילום: Annabelle Breakey

migvan מגוון פתרונות
TUDOR
GENEVE
50
10
20
30
40

האיים של דרום ברזיל

לא סתם אומרים שאלוהים הוא ברזילאי. המדינה שכבר תפסה מונופול על כמה מהדברים הטובים שיש לחיים להציע, כמו חופים, שמש, קרנבל ובחורות לוהטות, תארח את המונדיאל ב-2014 ואת המשחקים האולימפיים ב-2016. רגע לפני שהמחירים שם מזנקים, קבלו את דרום ברזיל - יעד מושלם לתפוס בו קצת שמש, כשאצלנו עדיין קריר.

פלוריאנופוליס – Florianópolis

או בשמה הקצר - פלוריפה - היא עיר הבירה של סנטה קתרינה שבדרום ברזיל. היא כוללת את האי סנטה קתרינה, חלק אחד יבשתי ואיים המקיפים אותו, כשרוב האוכלוסייה מתגוררת בחלק הצפוני של סנטה קתרינה. פלוריפה נחשבת לאחת הערים היפות והבטוחות בברזיל, מוכת האלימות והפשע, והיא אחת מארבע הערים המובילות את חגיגות הקרנבל. פלוריפה נהפכת בהדרגה למרכז תרבותי ואקדמי בזכות חממות טכנולוגיות ומפעלי היי-טק המוקמים בסמוך אליה.

לספורטיביים

Lagoa da Conceicao

לבה של פלוריפה שוכן על גדות לגונת Lagoa da Conceicao: חופים, דיונות, הרים ומים. חובבי האאוטדורס יוכלו ליהנות מגלישת רוח, שייט בסירה או בקייק וקייט-סרפינג.

לאכול

Pousada Zé Maria

מסעדה המשלבת את הפשטות המקומית עם הסגנון המתוחכם של מטבח עילי. שווה להגיע בזמן הפסטיבל הגסטרונומי של המסעדה, המתקיים מדי שבוע.

Nice Cordeiro 1 - Floresta Velha, Fernando de Noronha

לבלות

Praia Cafe de la Musique

מועדון חוף מומלץ. כאן הולכים יחפים, אוכלים דגים על הגריל ופוגשים אנשים יפים. תגיעו לשתות קוקטייל לפני ארוחת הערב ותחזרו מאוחר להשלים את החגיגות.

Avenida dos Merlins, Florianópolis, 88053370

המחבוא הרומנטי המושלם

פונטה דוס גאנצ'וס (Ponta dos Ganchos) הוא אחד מאתרי החוף היוקרתיים בברזיל ומיועד לבני 18 ומעלה בלבד. הוא ממוקם במדינת סנטה קתרינה, פיסת גן עדן מפתה בברזיל של פעם, על כפרי הדייגים הקטנים והשקטים שלה – רק 40 ק"מ מפלוריפה ומרחק קצר מסאו פאולו, ריו דה ז'נרו ובואנוס איירס, בירת ארגנטינה. חצי האי נמצא בבעלות פרטית ומוקף במים הבורקים של האוקיינוס האטלנטי, המבטיחים פרטיות מוחלטת. במקום 25 בונגלוס המשלבים יופי ועיצוב המחוברים לטבע. בקרבת מקום נמצא ארוורדו איילנד (Arvoredo), האתר הטוב ביותר לצלילה בדרום ברזיל.

נהג כברזילאי

- הברזילאים הם אנשים פיזיים שיתחככו בך בהזדמנות הראשונה. זה לא הזמן להומופוביה, זרום!
- נהגים רבים נוסעים בלי אורות בלילה. מסנוור להם!
- "לחיים" בפורטוגזית זה "Saud!"
- ב–10 בינואר הקיץ הברזילאי מפסיק להיות כל כך יקר – המחירים יורדים משמעותית וכולם פתוחים למשא ומתן

מאכלי רחוב פופולרים

pastéis de feira

(בעיקר בסאו פאולו) כיסים מטוגנים של בצק ממולא בבשר, גבינה או לבבות דקל

Tacacá

מרק שרימפס וג'מבו (שזה סוג של עשב ממסטל)

Acarajé

לביבת אפונה שחורה, ממולאת בשרימפס וירקות ברוטב vatapá

צילומים: imagebank/gettyimages, Ponta dos Ganchos - האתר הרשמי

BB&A
חייב לשלוח קובץ גדול במיוחד?
JUMBO MAIL
jumbomail.co.il | 5GB שליחת קבצים עד

קלאסיק שיק

סגנון: נירי שאול • צילום וקומפוזיציה: קית' גלסמן

תיק: Valentini, תיק התיקים, 999 ש"ח
נעל: קלארקס, 480 ש"ח
עניבה: קרולינה הררה, 540 ש"ח
משקפי שמש: רייבן ברשת אירוקה, 720 ש"ח
בושם: ארמני או דה נווי (להשיג ברשתות הפארם והפרפומריות המובחרות), 615 ש"ח
ארנק: Fossil, ג'נטלמן, 250 ש"ח
שעון: Tissot, אימפרס, 3,585 ש"ח

THE BUNNIES
ARE BACK
PLAYBOY CLUB LONDON
NOW OPEN
14 Old Park Lane,
London W1K 1ND
United Kingdom
T +44 (0)20 7491 8586
W www.playboyclublondon.com
PLAYBOY CLUB
LONDON

לצלול ולהישאר יבש

המצלמה הזו מאפשרת לכם לצלם מתחת למים ולהישאר יבשים. איך? היא נשלטת בשלט רחוק דרך לפטופ או אייפד (aquabotix.com, 3,995$), ומסוגלת לצלול לעומקים מרשימים ולהפיק וידיאו באיכות HD ותמונות סטילס

טעינה מלאה

ארבעה גאדג'טים שישדרגו לכם את החיים

עין ביונית

לא עוד אורחים לא רצויים שקשה לראות בעינית של הדלת: קבלו את הדור הבא של העיניות. על העינית הזו מותקנת מצלמה הנדלקת עם צלצול פעמון הדלת, ומקרינה את התמונה על גבי מסך של 3.5 אינץ'. בנוסף, מצלמת סטילס תתעד באופן אוטומטי (יש גם אפשרות לצלם וידיאו ולשמור אותו) את האורח או האורחת. המוצר יכול להתאים לכל דלת ומגיע עם כרטיס זיכרון של 2 מגה ואחריות לשנה. ניתן להשיג ברשת "רב בריח"

מצלמת פעולה

התחלנו במים ועכשיו אנחנו עוברים למצלמת כיס אמפיבית, העמידה בזעזועים, מים, אבק וטמפרטורות מקפיאות. את JVC ADIXXION (jvc.com, 345$) תוכלו למקם על גלשן, סקייטבורד או קסדה. אם בא לכם להעלות תמונות אונליין מההרפתקה שלכם, אתם בטח תיהנו מחיבור ה-wi-fi שלה

פרארי לאוזניים?

יש מצב שמצאנו את אחת האוזניות היקרות בעולם, אבל מי אנחנו שנמנע מכם גאדג'טים מגניבים? תכירו את ה-Audeze LCD3 (audeze.com, 1,945$), עם כריות מצופות עור כבש ואיכות שמע שתגרום לכם לרטוט. סוג של פרארי לאוזניים

צילום: JOSEPH SHIN, יח"צ

מהבמאי של "נערה עם קעקוע דרקון"
קולין פארל
("זיכרון גורלי")
נומי ראפאס
("נערה עם קעקוע דרקון")
האישה מאחורי הנקמה
14.3 בקולנוע
DEAD MAN DOWN
FORUM FILM
IM GLOBAL
ORIGINAL FILM
FILMDISTRICT
DEADMANDOWNMOVIE.COM

1 מתוך 50

מנויים באתרי פורנו נמכרים לנשים. נתון כל כך נמוך ששמות נשיים שנצפים באתרים כאלה מסומנים כחשש להונאת אשראי

18%

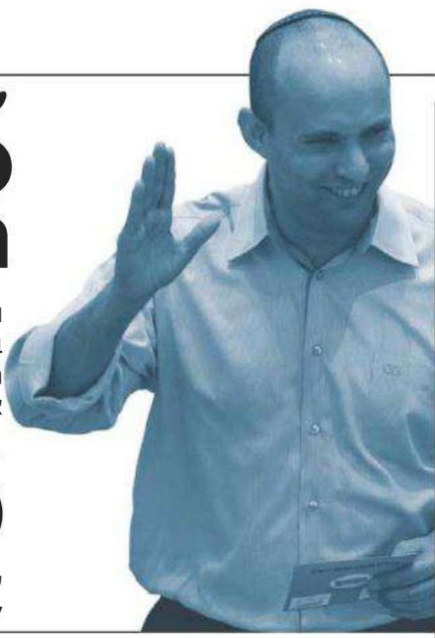

שיעור הגברים והנשים שהיו מרגישים בנוח עם צילום קלטת סקס לוהטת במערכת יחסים צמודה

43%

145 מיליון $

הסכום אותו קיבלו נפתלי בנט ושותפיו באקזיט על מכירת חברת הסטארט-אפ שלהם "סיוטה"

5,000

סטארט-אפים חדשים קמים בישראל מדי שנה

576 מגה פיקסל

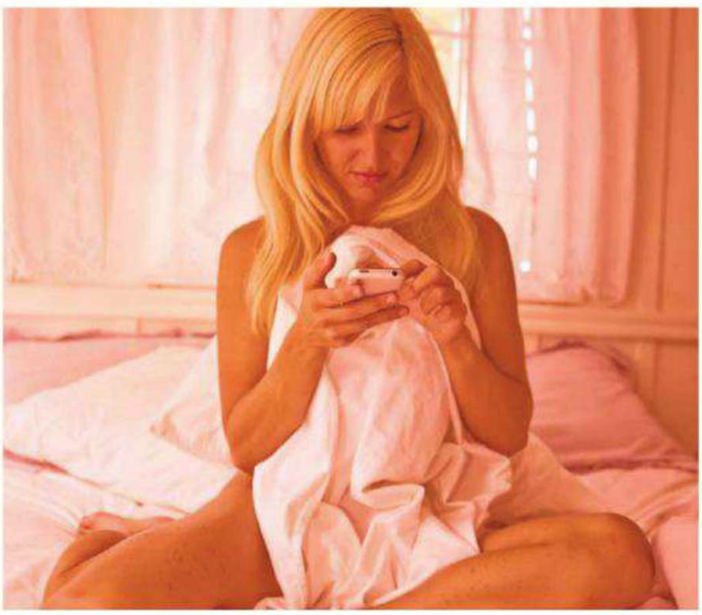
היא הרזולוציה המוערכת של העין

8 מגה פיקסל

היא רזולוציית התמונה באייפון 5

15%

מהאנשים היו מעדיפים לוותר על סקס בסופ"ש, מאשר לבלות את הסופ"ש שלהם בלי האייפון

4%

מהאנשים משתמשים באייפון שלהם במהלך סקס

85%

מהגברים בני 20 עד 30 חושבים על SEX+ מדי כמה שעות

76%

מהנשים ששכבו עם אישה חוו אורגזמה. אל תחמיאו לעצמכם, כי שיעור האורגזמות הנשיות בסקס עם גברים נמוך בהרבה

1,200

מספר הסיגרים הקובניים שהוזמנו על ידי הנשיא ג'ון פ. קנדי, קצת לפני שהכריז על המסחר עם קובה כלא חוקי

צילום: בנט בחורה, imagebank/gettyimages shutterstock

חדש!
Schick
HYDRO
רעננות לפנים!
Schick
HYDRO
MOISTURIZING
HYDRATANT
SHAVE GEL À RASER
CAUTION
ATTENTION
Schick
HYDRO
SENSITIVE
PEAUX SENSIBLES
SHAVE GEL À RASER
CAUTION
ATTENTION
Schick
HYDRO
5
Schick
HYDRO
3
חדש!
Schick
HYDRO
5
Hydrating Gel Reservoir
Hydrates throughout each shave
חדש!
Schick
HYDRO
3
Lubricating Gel Reservoir
טכנולוגיה ייחודית המאפשרת גילוח קל באזורים קשים להגעה
על ידי משיכה לאחור של מיכל הלחות*
מיכל ג'ל לחות המחזיק עד פי 2 זמן מפס לחות רגיל
מגני להבים להפחתת גירוי ואדמומיות בעור
* בסכיני היידרו 5

אל הרוח

כתב וצילם: מטג׳ גרוסלג׳

הורציו פגאני

ב-1999 נכנסה בסערה הפגאני "זונדה" למודעות הקולקטיבית של חובבי רכבי-העל. בזכות עיצובה המדהים, היא נהפכה מיד לחלומו ומושא תשוקתו המוטורי של כל מתבגר. אך כמו שקורה בדרך כלל עם רכבי יוקרה, היא מצאה בית חם בעיקר אצל אילי נפט ושייח'ים.

להורציו פגאני, האיש שעומד מאחורי האגדה המוטורית ושואף בכל דגם להגיע לשילוב מרהיב בין אמנות ומדע, לקח כשבע שנים להבשיל עד שנהפך לאחד מסיפורי ההצלחה המוטוריים הגדולים של השנים האחרונות. ה"זונדה" נהפכה ללהיט בסגמנט רכבי-העל וחשפה מהדורות שונות, כל אחת מהן מלהיבה מקודמתה. כמחווה לפרארי, התקבלה בפגאני החלטה כי הזונדה תהיה המכונית הראשונה והיחידה של החברה שיוצרה על ידי חברת מודנה הזעירה.

"הואיירה" 2013, הדור החדש של פגאני, מצליחה לעשות צעד גדול נוסף לתוך עידן אחר שלא הכרנו, ונותנת למונחים יוקרה ופנטזיה פרשנות חדשה. ה"הואיירה", הקרויה על שם אל הרוח מהמיתולוגיה הדרום אמריקאית, מצוידת במנוע V12 של מרצדס AMG כפול מגדשים, בנפח 6 ליטרים, המותאם במיוחד לפגאני, אך מה שחשוב באמת הוא הביצועים בפועל – ה"הואיירה" מאיצה ל-100 בפחות משלוש שניות, כל הדרך ל-360 קמ"ש מרביים ומרשימים מאוד.

המהנדסים של פגאני
במפעל במודנה, איטליה

הקונסולה המרכזית האולטרה-מודרנית בפגאני עשויה כולה מיחידה אחת של אלומיניום. השילוב בין עור איכותי, סיבי פחמן ומתגים הלקוחים מעולם התעופה, גורם ללב לדפוק בעוצמה עוד לפני שמניעים ושומעים את הסאונד המדהים של המנוע, הבוקע מיחידה מרכזית בחלקו האחורי של הרכב, המונה לא פחות מארבעה אגזוזים.
מנוע ה"הואיירה" מפיק 730 כ"ס, עם מומנט עצום של 112 קג"מ (ק"ג למילימטר). המנוע האדיר הזה מניע את הגלגלים האחוריים ומשודך לתיבה קלת משקל בת שבעה הילוכים, שנבנתה במיוחד עבור דגם הפגאני המופלא הזה. השימוש הנרחב בסיבי פחמן מאפשר למכונית לשמור על משקל כולל של 1,300 ק"ג בלבד, מה שמייצר יחס של 1 כ"ס לק"ג – נתון הדומה לזה שבבוגאטי ויירון.
מבנה המרכב עם השלדה הוא אחוד (שלדת מונוקוק), כלומר שמרבית חלקיו בנויים כמקשה אחת העשויה בעיקר מפחמן ומטיטניום. למכונית "דלתות שחף", העולות כלפי מעלה בפתיחה, בדומה למרצדס SLS.
אז מה היה לנו כאן? נגיעות כרום מרובות, ידיות, מנורות LED ואביזרים מכניים סופר-אלגנטיים, נרקחו יחד עם מנוע שוצף וקוצף המייצר ביצועים מרהיבים. כל זה מתחבר לכדי אחת ממכונות הנהיגה הטובות בתבל, הניצבת בגאון לצד פסלים קינטיים מדהימים, כמו ספייקר וקואניגסג.

אחת לאוסף? כדאי שתדע

פגאני ייצרה 20 יחידות בלבד בשנה החולפת ומתכוונות לייצר מעתה רק 40 מכוניות בשנה. תג המחיר מתחיל סביב 1.3 מיליון דולר, ואם חשקה נפשכם באחת כזו, תיאלצו להיכנס לרשימת המתנה בת לא פחות משלוש שנים. ■

אקזוטיקה מקומית/ טל אבן

גלגלי פגאני אמנם לא ינועו בארץ הקודש בעתיד הקרוב, אבל גם אצלנו יש לא מעט אקזוטיקה מוטורית.

המכונית הקרובה ביותר, אולי, שעליה אף מתבססת הפגאני החדשה, היא המרצדס SLS – שהדהימה את העולם בזכות עיצוב רטרו, הכולל דלתות שחף ומנוע AMG אימתני בנפח 6.2 ליטרים. המנוע מפיק 571 כ"ס ומטיס את הרכב ל–100 קמ"ש בתוך 3.8 שניות מהירות מאוד. הרכב נמכר בישראל ביותר מ- 2.2 מיליון שקל. בפועל, לא נמכרה בישראל ולו מכונית אחת כזו בשנה החולפת.

אקזוטיקה נוספת ששיווקה בישראל החל לפני כמה חודשים היא פרארי. דגם העלית הוא ללא ספק ה–F12 החדשה, שלה הוצמד תג מחיר מקומי של לא פחות מ–2.5 מיליון שקל. לרכב מנוע בעל תריסר צילינדרים בנפח 6.3 ליטרים, המפיק לא פחות מ–740 כ"ס. הרכב חוצה את קו ה–100 קמ"ש תוך 3.1 שניות קצרצרות, כל הדרך ל–340 קמ"ש מרביים. רכב אחד בלבד הוזמן על ידי לקוח בשנה שעברה.

אקזוטיקה מעט "ג'יימס בונדית", המגיעה אלינו מבריטניה, היא יגואר XKR-S. לרכב מנוע V8 בנפח 5 ליטרים, הנעזר במגדש על, ומפיק צליל אלוהי. המנוע מפיק 550 כ"ס, המסייעים לרכב להגיע ל- 100 קמ"ש ב–4.2 שניות, ולמהירות סופית של 300 קמ"ש. מחיר הרכב בישראל הוא 1.35 מיליון שקל. ב–2012 נמכרה בישראל מכונית אחת ויחידה.

טיל קרקע-קרקע נוסף הוא האאודי R8. הגרסה הבכירה מצוידת במנוע בן 10 בוכנות בנפח 5.2 ליטרים, המפיק 526 כ"ס. הרכב מגיע ל–100 קמ"ש תוך 3.9 שניות ואם מתאמצים, ניתן לראות את המספר 316 מהבהב על גבי לוח השעונים כמהירות סופית. מחיר הרכב הוא יותר מ–1.65 מיליון שקל. רק שני אקזמפלרים כאלו עלו על כבישי ישראל בשנה שעברה.

*הכותב הוא בעלים של EVEN BETTER, ייעוץ וקניינות פרימיום.

צילום: יח"צ

לפַנַי בתור, מספר 215, קשיש בטרנינג תכלכל, חוקר עד לזרא את הרוקח על אופֶני נטילה ואחסון של משחה נגד טחורים.

מאחורי בתור, מספר 217, שנות ה-20 המוקדמות, מכנסי סטרצ' צמודים, מתארים בפרטי פרטים את מהות החיים. קימור אחר קימור מספרים את הסרט שבו הייתי יכול לככב בתפקיד הראשי.

האם זה באמת עדיין אפשרי? לא. למה לא? כי אני בזוגיות. אז מה? אז אתה חי בסרט.

אבל אומרים שזה ממריץ את המערכת, מקים לתחייה את היצר בשוק חשמלי.

לא. למה לא?! כי בחיים לא עשיתי את זה. לא בגדתי באף אישה. לא שיקרתי. אם היה פיתוי גדול מדי, פשוט נפרדתי.

אוקיי, אז לא. אבל... אולי כן? הרי ויתור על רצונו הפשוט של הליבידו הוא סממן של בינוניות מצמיתה, של כניעה להתניות, לצביעות מתברגנת, לסדר הישן, להתחסדות ממוסדת, לא? הרי... זה לא אתה, בינוניות שכזאת. לא, אתה צודק, כלומר, אני צודק, זה לא, זה לא אני. בגידה, היא בעצם לא בגידה. היא מלחמה באילוף.

נו...אה? עדיין לא? באסה. אוקיי... אז אם אי אפשר לבגוד, אז מה כן?

איש תחת גפנו.

אוקיי... אבל מה עושים כאשר לגפן שלידך יש תחת מושלם?

זה לא איך שהאגן שלה זז. זה זה שהוא זז גם כשהוא בכלל לא זז.

אגן כזה הוא עוגן לחיים. מצד אחד רומז על פריון ופוטנציאל להשרשה עמוקה, מצד שני מונע הסתיידות, אנטי פְּרִיז, כל הזמן מזיז.

זה מוזר, אני מרגיש שאני מתאהב בה ועוד לא ראיתי פנים, וכל זאת לאור הפלורסנט המחמיר... מה קורה לי? לְמה הפכתי? אני לא כזה, אני לא איש של גוף, אני איש של עיניים, איש של פנים. לפחות כך תפסתי את עצמי עד היום... כאדם של מהות, של איכות, לא של ג'ים...

אני כבר לא יודע כלום, אבל זה מאיץ לי את הלב באופן נדיר ונעים.

היא קוראת סמס ומחייכת לעצמה.

חיוך שמסוגל לשנות לך את התפיסה. כלומר, אם לרגע חששת שחייך העכורים רק יילכו ויחשיכו את רצונך, הנה קרן אור צחורה. מבין שיניה, להרף, אני מבחין בלשון מנצנצת.

שפתיים מלאות ברצון לחפות על השיניים המושלמות, לנשוך כל מה שהעולם יציע.

היא שומעת משהו טוב באוזניות. זה בטוח טוב. גם אם זה לא.

קעקוע מציץ מכל שרוול. מצד שמאל טוויטי. מצד ימין שתי אותיות אחרונות של מילה.

טי שירט דקה במיוחד של פסטיבל אלקטרו, חזה מתפרץ להזכיר שאפשר לחשוב מחוץ לקופסה. אפשר להילחם בכוח המשיכה הנורא, זה שרוצה לזרוק אותך חזרה למיטה, למיתה משונה. אפשר להשאיר את הראש מורם כנגד הכאפות, להמשיך לחפש את השמש בין העננים.

יש לה פס סגול בשיער. סגול זוהר, זרחן, דוחה על פי רוב, ובמקרה הפרטי שלה, פשוט נהדר. אלוהים ישמור. אני אוהב אותה. מה יש לי? מה יש לה?...

העור שלה, פלא מופלא ופלאי, מתוח כמו מיתר של כלי, מכוון לעילא ולעילא.

לא משנה מה ינוגן, זה יישאר הרמוני לחלוטין. 'הכול סגור בגיל הזה'. אומר תמיד מוטי על טווח הגילאים שבין ה-20 ל-28, 'טייט'.

נודף ממנה ריח של שינוי. כזה שלא ניתן להתרגל אליו, כל הזמן מתעדכן, לא מרפה.

אך תמיד מתוק. מייצג עולם טוב יותר. טרי לחלוטין. טבעי, בריא ללא עוררין.

העולם שייך לצעירים.

כלומר, העולם שייך לצעירה. הזו.

"יש כרטיס מכבי?" שאל הרוקח.

"מה? אה... כמובן..." אמרתי ופשפשתי בארנק על אוטומט. אין כרטיס. מוזר.

"אני לא מוצא את הכרטיס..." אמרתי במבוכה עם ביטחון, בטוח שהרוקח הזה זוכר אותי מאחר שרכשתי אצלו תרופות ל-2,000 שפעות, 100 דלקות, עיניים, אוזניים, טלפיים וכמה פטריות (לא כולן שלי).

"אז תחזור כאשר יהיה הכרטיס". אמר הרוקח ומבטו גלש אל המשך התור.

"אבל..." ניסיתי להחזירו אלי, "אתה מכיר אותי..."

חייב להיזכר בשמו, פעם ידעתי אותו.

הוא זיהה את המבט בעיניים שלי, זיהה את הניסיון העקר שלי להיזכר בשמו. לא טוב.

"סליחה, אדוני, אני... לא..." גמגם בכוונה.

"אתה באמת לא זוכר אותי?" שאלתי, המום באמת.

במבטו ראיתי את ההכרה שהוא דווקא כן זוכר פתאום, אבל מצד שני, מאוחר מדי בדו שיח כדי להודות בכך, כבר בלתי אפשרי לחזור לאחור, דיאלוג בלתי הפיך. כרוניקה של באסה.

"לא. אני באמת מצטער".

"אתה לא רציני..."

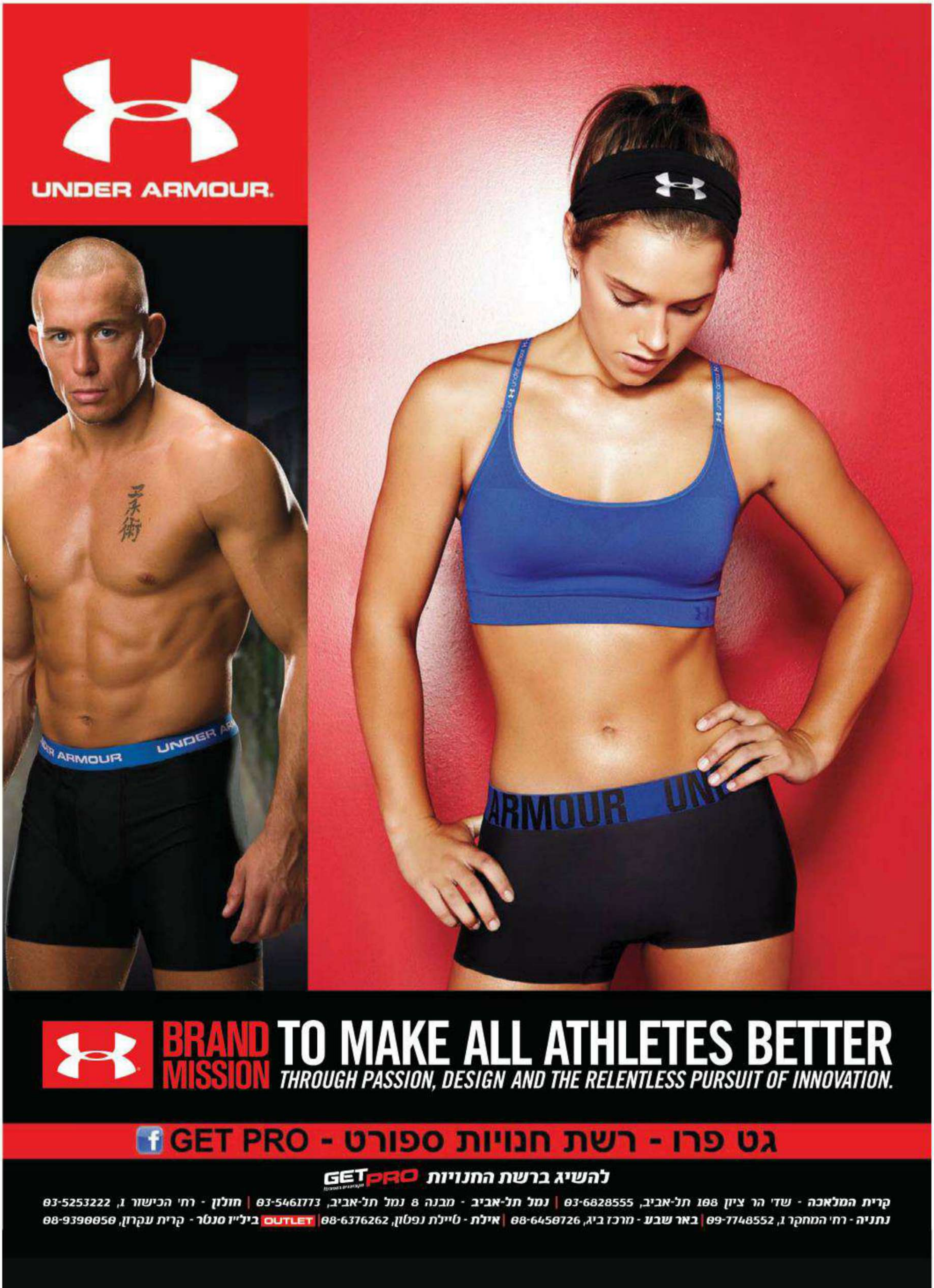
"אני מצטער," הוא אמר, ללא שמץ של צער. "חייב כרטיס מגנטי".

"אבל..."

"יאללה גבר.." סיננה מספר 217 בארסיות. "אתה חופר".

זזתי הצדה, מושפל, עם חצי מִרשמי בידי. שבור לב, חייגתי כל עוד נפשי בי.

"בייבי, להביא לך משהו מהסופרפארם?" ■

UNDER ARMOUR.
BRAND MISSION TO MAKE ALL ATHLETES BETTER
THROUGH PASSION, DESIGN AND THE RELENTLESS PURSUIT OF INNOVATION.
גט פרו - רשת חנויות ספורט - GET PRO
להשיג ברשת החנויות GETPRO
קרית המלאכה - שדי הר ציון 108 תל-אביב, 03-6828555 | נמל תל-אביב - מבנה 8 נמל תל-אביב, 03-5461773 | חולון - רחי הכישור 1, 03-5253222
נתניה - רחי המחקר 1, 09-7748552 | באר שבע - מרכז ביג, 08-6450726 | אילת - טיילת נפטון, 08-6376262 | OUTLET ביל"ו סנטר - קרית עקרון, 08-9390050

הדרה לוין-ארדי

איור: shutterstock

אל תתפסו אותי במילה

כשה-שפן ה-לבן פתח לי את הדלת, והזמין אותי לטור אישי, הייתי בטוחה שזו בדיחה (מוצלחת, יש להודות) של אלוהים. רצית להיות כריסטופר היצ'נס או סייד קשוע? קיבלתְ! אכן, יש להיזהר במשאלות הלב, הן עלולות להתגשם. ועוד איך.

אמנם רציתי טור אישי, אבל לא תכננתי להתמקם בלב המאפליה, וללכת לישון עם האויב בשדה הקרב עצמו, על היום הראשון. שכחתי לציין זאת בגוף המשאלה. למרבה האירוניה, ופרפורי הלב, זה הכי קרוב שהגעתי אי פעם לנערת האמצע שרציתי להיות, באיזו משאלה חולפת אחרת, איפשהו במהלך חיי. יכול להיות שגם את המשאלה הזאת אלוהים התכוון להגשים במלואה, ורק פספס בכמה עמודים. ובכמה שנים. או שזו פשוט הרחבת הבדיחה האלוהית על הרצון האנושי. ביקשתי אמצע, קיבלתי קצה.

למרות זאת, בשביל מגלומאנית חסרת ביטחון כמוני, זה דווקא סידור לא רע. טור הקצה הזה, שנוחת בול על מבושיי האישיותיים. הצד המגלומאני מבקש להתבטא ולהתפשט על כל במה אפשרית (תמורת שכר הולם), ואילו הצד הביישני מבקש להסתתר היטב בין השורות. בדיוק כמו ג'ודי פוסטר בטקס גלובוס הזהב, שהצהירה על הבמה הכי פופולארית ונוצצת, בשידור חי לכל העולם, בשמלת ג'ורג'יו ארמני תפורה למידותיה, בנאום ארכני ועתיר מחמאות (לעצמה), תוך סחיטה של מחיאות כפיים מעודדות, שהיא רוצה קצת פרטיות, אבל במקסימום רייטינג. כאחת השחקניות הרהוטות בהוליווד, היא אכן הצליחה לומר הכול, בלי לומר דבר, תוך שימוש בהומור ממסך כמו אפליקציה אינסטגרמית. כל אחד יכול היה לשמוע מה שהוא רוצה לשמוע, למרות שהיא לא אמרה דבר. נחושה, אך לא מחויבת. נבונה, אך בלתי מובנת. וזו אינה ביקורת. להפך, זוהי הבעת הזדהות עם הרצון הנרקיסיסטי להתפשט בלבוש מלא. להיות גם וגם. וברוח זו, הרשו לי לצטט את עצמי:

"I'm the androgynous lover, I never loved
another, but myself.
Still, I need you to love me like nobody else"

מי שמכיר אותי יודע שהפחד (והפיתוי) לאכזב את אלה שבוטחים בכישוריי, עשה אותי מומחית בקמפיין שלילי (נגד עצמי). ברגע שמישהו מגלה כלפיי זיק של חיבה ונכונות להתאהב, אני חייבת למוטט את כל מערכת השיפוט שלו, ולהזהיר אותו מפניי. אפילו הביטחון של עורכי עיתון זה במה שיש לי לומר, היה בדיוק מה שהייתי צריכה כדי לאבד את כל הביטחון שלי. אני כל כך מקפידה לפרוש לפני חובת ההוכחה, שיותר אנשים מכירים את שמי מאשר את גוף היצירה שלי, אם בכלל. אם קיבלתי מחמאה, אני מיד מסתלקת, כדי לא לקלקל את הרושם, בדיוק כמו ג'ורג' קוסטנזה בשיאו. זו אולי גם הסיבה שמעולם לא הייתי חלק מאף סצנה, לא חברה באף מפלגה, לא שייכת לאף ז'אנר, ולא השתתפתי באופן פעיל באף מחאה (אלא נגד עצמי בלבד). למרות שלאורך השנים נתפסתי כחלק מכל מיני אסכולות וקהילות (יין, אינדי, מוזיקה אלטרנטיבית, בלונדינית, ניו יורק, דור שמיני, קולנוע, ימין, שמאל, ג'וני מיטשל), תאמינו לי, לא הייתי אלא סוכנת כפולה ומכופלת של 70 הפנים, ואינסוף הערוצים. היין שלי היה מהול, הבלונד מפוקפק, לא הייתי אלטרנטיבית אלא בעל כורחי, והעדפתי תמיד את ריקי לי ג'ונס על ג'וני מיטשל. כשהציעו לי להיות חברת מפלגה, הסכמתי להיות הידועה בציבור שלה, אבל אף פעם לא חברה מן המניין. פעם אחת הציעו לי קמפיין לאיזה צדק חברתי, ואני הסכמתי, בתנאי שייתנו לי גם להתנגד פומבית לצדק הזה. אני משתפנת סדרתית. והנה, סוף סוף הגיע המועדון שקיבל אותי אל שורותיו, ככה, בדיוק כמו שאני. אפילו הלוגו של השפן הפחדן, אם יוותר על העניבה שלו, תפור עליי בול. אבל במקום ליהנות מתשומת הלב, הגראוצ'ו מארקס שבתוכי מאיים להשתלט על הטור במקומי, ובוב דילן חוזר בלופ שרוט באוזניי: "מה בחורה נחמדה כמוך עושה במקום כזה?" ואני עונה לו, בוב, מה אתה היית עושה במקומי, אם השירים שלך לא היו נכנסים לפלייליסט של גלגלצ?

אז ככה, כצעד ראשון, עם כניסתי למערכת, וברוח הדיקטטורות החדשות של אביב המהפכות באזורנו, אני קודם כול הולכת לשנות את החוקה, לטובתי, ולבטל את השורה התחתונה. אנשי "גם וגם" כמוני, אין להם שורה תחתונה. אם טור אישי הוא משל לחיים, והחיים הם רק משחק מקדים לשורה התחתונה, שאף אחד לא באמת רוצה להגיע אליה, אבל כולנו נעים לעברה בעל כורחנו, אז הרשו לי לדחות את הקץ ככל האפשר. מה שמבטיח לי חופש אמנותי וחיי נצח. אם אתם ממש מתעקשים על השורה התחתונה, חפשו אותה פה ושם לאורך הטור, מבליחה בין השיטין ברמיזות בורחניות. מרחיקי לכת יאמרו שהדרך חשובה יותר מהשורה התחתונה. אני דווקא מאלה שחושבים שהשורה התחתונה חשובה לפחות כמו הדרך אליה, אם לא יותר. אבל השורה התחתונה, כמו האמת העירומה, היא עדיין טאבו במקומותינו. מי באמת יכול לעמוד בה? מצד שלישי, זה אמנם טור אישי, אבל לעולם אל תתפסו אותי במילה. ■

פורום

מרץ 2013

כמה אנו באמת ליברליים? **זה לא הריאליטי שמידרדר, זה אנחנו** המהפכה הבאה בתרבות הצריכה

יו הפנר, יולי 1962

האם אנו בשלים להכיל את המהפכנים שלנו?

אמריקה של 1953, אז יצא מגזין פלייבוי הראשון, הכינה את הקרקע למהפכות ששינו את העולם. האם אנחנו יכולים להגיד, 60 שנה אחרי, שהן הגיעו גם אלינו?

שחר פרנהיימר

לפני כשבועיים ביקרתי במשרד הביטחון, שם ערכנו את ריאיון פלייבוי עם אבי דיכטר. בין שלוק של קפה שחור לעוגייה, דיברנו על פוליטיקה, ספורט, מוזיקה, מעשי גבורה, האביב הערבי, השב"כ וישיבות ממשלה. לקראת הסוף שאלנו, ככה כבדרך אגב, מה שלום התהליך המדיני.

נדמה היה שמכל הסוגיות שעלו בריאיון, דווקא השאלה הזו נגעה לדיכטר באיזשהו עצב חשוף, והובילה לשיחה סביב הדנ"א של הישראליות, אותו נושא שבעניינו אהב כל כך להתפלפל ההוא מהכנסת, שעישן או לא עישן איזה ג'וינט.

תוך כדי דיבור וניתוח אסטרטגי של המזרח התיכון המורכב, נזכר דיכטר ברגע שבו גלעד שליט הוחזר הביתה. הוא סיפר כי בכל טיסות אל על באותו בוקר, הודיעו הדיילות ברמקולים שהסאגה נגמרה, שהקרב הסתיים, שהילד חזר. התרגשות עזה ושמחה אמתית וכנה החליפו את העוף והבקר הדלוחים.

כשהנוסעים הלא ישראלים, סיפר דיכטר, שאלו במטוס על מה כל השמחה, השיבו להם הישראלים שממשלת ישראל החזירה חייל משבי החמאס הביתה, בתמורה ליותר מ-1,000 מחבלים. אך במקום תגובה של הזדהות עם השמחה, זכו הישראלים לשאלה תמהה מצד הנוסעים הזרים: "נו, אז למה אתם מוחאים כפיים?".

עכשיו לך תסביר להם שהכול פה הפוך.

אם אתה ישראלי, הרגילו אותך לחשוב שאין זמן לעצור, להסביר או לחשוב - שהכול פה הפוך. למה לשקוע בחפירות עצמיות? ממש עוד מעט ייפתחו דלתות המטוס וצריך להגיע ראשונים לתור של הדיוטי, לאסוף את שני ידידינו הטובים, פאקו ו-רבאן, המקבלים את פנינו בנאמנות מעוררת השתאות וחסרת פשרות בכל פעם שאנחנו חוזרים מטיול בחו"ל. וצריך גם לצאת לפני הפקקים, לשלם שכר דירה וגן לילד, עד שנוכל לתפוס קצת שקט במילואים.

ולתוך המקום המשוגע-נפלא הזה מגיע פתאום ארנב.

"הי, ארנב, לא איחרת באיזה 60 שנה?", התנפל הפאנל המפואר, הרציני והכה-חריף בתכנית הטלוויזיה הכה-עמוקה "מועדון המבקרים" על הארנב. "ובכלל - דודה שלי סיפרה לי שהיא שמעה מישהו שאמר שהפרינט כבר מת", הוסיפו שם בהנאה עצמית מביכה כמעט.

אז נכון שכל ארנב היום יודע לדקלם שהפרינט מת, אך ישנם גם מספיק אנשים בתעשייה שיגידו שהפורמט המגזיני לא יחזיר את נשמתו לבורא בקרוב. בכל הנוגע לשאלה הראשונה, התשובה מורכבת מעט יותר.

התשובה המתבקשת/המתחמקת/הקלה היא שכמו בתופעות תרבותיות אחרות, התרגלנו כבר לעובדה שהכול מגיע אלינו באיחור של כמה שנים טובות. במקרה של הופעות רוק, למשל, הדיליי כבר כמעט משול לצפייה בכוכבים בחלל - אנחנו רואים אותם מנצנצים ומצליחים ליהנות מיופיים, אך הם במרחק שנות אור מאתנו. הם לא באמת בדרך, זו אשליה שהפיק שוקי וייס. הם כבר מתו, או שימותו לפני שנזכה לראות אותם על הדשא של פארק הירקון.

אלא שבשביל להגיע לאמת שלנו, כדאי לבחון את האווירה ששררה באמריקה של

צילום: imagebank/gettyimages

פלייבוי – תחנות בזמן

דצמבר 1953
יו הפנר משיק את גיליון פלייבוי הראשון ומוכר כ-55 אלף עותקים. מחיר גיליון היה 50 סנט. על השער – אחת, מרילין מונרו

דצמבר 1955
מרטין לותר קינג מתראיין לפלייבוי

מארס 1960
איאן פלמינג מפרסם לראשונה בפלייבוי את מעלליו של הסוכן ג'יימס בונד

פברואר 1965
הביטלס מתראיינים לפלייבוי

מארס 1966
בוב דילן מתראיין לראשונה לפלייבוי

אפריל 1970
מגזין פלייבוי מגיע לישראל ומצלם הפקת עירום על "בנות ישראל"

1971
גבריאל גארסיה מרקס מפרסם סיפור קצר בפלייבוי

אוגוסט 1972
מערכת ראשונה של מגזין פלייבוי נפתחת מחוץ לארה"ב, וגרמניה זוכה בבכורה. כיום למגזין פלייבוי מערכות ביותר מ-30 מדינות בעולם

אוקטובר 1972
הרב מאיר כהנא מתראיין לפלייבוי

נובמבר 1972
שיא המכירות של כל הזמנים לגיליון פלייבוי בארה"ב – 7.1 מיליון עותקים. בשלב זה, 25% מבחורי הקולג' במדינה קוראים את המגזין מדי חודש

מארס 1978
אריאל שרון מתראיין לפלייבוי

שנות ה-50, אז הגה יו הפנר את חזונו. אם ניקח לנו רגע, נוכל למצוא קווים משותפים בין ארה"ב של 1953 לישראל 2013 - אלה תקופות שהניעו שינויים, בחברה שהחלה להבשיל לכדי מצב שבו תוכל להכיל את המהפכנים שלה.

באותן שנים היתה אמריקה מדינה שמרנית ומדכאת. החופש שלו זכו נשים רבות בימי מלחמת העולם השנייה, כשהחליפו במקומות העבודה והבילוי את הגברים שנשלחו למלחמה באירופה, נעלם כלא היה עם שובם משדה הקרב. הנשים נהפכו להיות לא יותר מאשר פונקציה בתבנית הפרברית, המזויפת והמשמימה של התא המשפחתי האמריקאי. הן גידלו את הילדים, בישלו לבעל, חייכו כשצריך - וסתמו כשהיה נדרש. הן לא קיימו יחסי מין לפני הנישואים, לעתים לא הורשו להתבטא בחופשיות ליד שולחן ארוחת הערב, ולבשו חצאיות מתחת לברך (מזכיר לכם משהו?). הן נעדרו כל סמכות והיו כפופות לגחמותיהם של הבעלים שלהן בבית, ושל הבוסים שלהן במקומות העבודה.

> **נראה שמאז שנות ה-70, בניגוד למה שהיה צריך לקרות - הקטבים התרחקו, הפערים התרחבו, נהיינו שמרנים יותר, והניגודים בתוכנו התעצמו**

לא רק נשים סבלו, גם הגזענות גירדה את הטיפינג פוינט שלה. ואמריקה? היא היתה זקוקה למהפכנים שלה. היה שם אחד, מרתין לותר קינג, וגם אלן גינסברג, והארווי מילק, דילן וגם הפנר - ששימן את גלגלי המהפכה המינית, שתוצאותיה מורגשות גם בימינו.

בפלייבוי נתן הפנר במה לטובי הסופרים האמריקאים (מנהג שנהפך למסורת); פרסם טורי דעה נגד הכנסייה והממשל, שמעטים מאוד מכתבי-העת באותם ימים העזו לפרסם (ובעטיים גם נשפט ונאסר); הוא הראה לצעירים שלאהוב זה בסדר ושלהגיד מה שאתה חושב זה לא רק בסדר - זו חובה מוסרית.

הפנר נלחם בגזענות במלוא הכוח כשרכש מועדוני בילויים בדרום ארה"ב שלא אפשרו כניסה לשחורים - ופתח אותם מחדש לכולם, וכשאירח בתכניות הטלוויזיה שלו בפריים-טיים שחורים לצד לבנים; הוא הראה לנשים בעולם שהן חופשיות להגשים את עצמן ואת חלומותיהן, ושזכותן לערער על סמכות ולהביע עמדה; ומעל הכל - הוא תרם לחופש הביטוי ולחופש העיתונות.

באופן מפתיע, ישראל לא נדרשה לתהליך כה אמוציונאלי. ישראל, הרואה את עצמה כמדינה דמוקרטית-מערבית ומושפעת באופן ברור מהתרבות האמריקאית, אימצה במהרה ובחום את המהפכה המינית. בשנות ה-70 אפילו הגיע לישראל צוות של פלייבוי והפיק כתבת צילומים שבה התפשטו בנות ישראל על רקע נופי הארץ. גם האמנות החלה להתפתח והיתה עדכנית, מיוחדת, הרפתקנית ופורצת גבולות. אך נראה שמאז, בניגוד למה שנראה כתהליך טבעי שהיה צריך לקרות - הקטבים התרחקו, הפערים התרחבו, נהיינו שמרנים יותר, והניגודים בתוכנו התעצמו.

ה"Startup Nation" שבנינו, היא גם ה"נשים-באוטובוס-צריכות-לשבת-מאחורה-Nation"; האחדות בזמן מלחמה (או "סבב אלימות", אנחנו לא רוצים ליצור זילות במיתוס), התחלפה באיחולי טילים לשמאלנים מתל אביב; במקום לגדל מנהיגים אנחנו מגדלים זמרים (עאלק); ובמקום לפרגן לדוגמנית מקומית על הצלחה בינלאומית, אנחנו אוכלים אותה לארוחת בוקר בגלל שהצטלמה לפרסומת כשהיא לבושה בתחפושת של סנטה (גם כשהיא לבושה יש תלונות?).

אנו אוהבים לתפוש את עצמנו ליברליים - אבל לעתים קרובות מדי לועגים למוזר ולשונה; אנו רוצים לתפוש את עצמנו כהומאניים - אבל מתעלמים כמעט במודע מהדחיפות שבהנעת תהליך שיפסיק את שליטתנו בעם אחר; אנו מאמינים בלב שלם שהגענו לנקודה שבה אפשר לדבר ברצינות על שוויון בנטל - אבל אז קם מישהו ויורה את צמד המלים "מלחמת אחים"; ואנו מכורים לגאדג'טים, לריאליטי, לאסקפיזם ולסקס - אבל מתייפייפים בחוגים החברתיים למראה תמונות עירום במגזין (רגע, הפרינט לא מת?).

הפילוסופיה שבצלמה הקים הפנר את המגזין היתה מצד אחד מהפכנית, חתרנית ולוחמנית, אך מצד שני הבליטה את הגישה השטחית-פרקטית של "האדרת החיים" - בתקופה של איומים רבים. הפנר תפש קצת לפני כולם ובשיאו של עשור שמרני, שאם החיים הולכים להיות מקבץ של קרני אושר בודדות החודרות מדי פעם מבעד לקירות של שעמום, עצב, שבריריות, חוסר צדק ורוע - אז מצווה גדולה עלינו להיות בשמחה.

הקיץ של לפני שנתיים הוליד את המהפכנים הראשונים של ישראל החדשה, והבחירות האחרונות המשיכו את אותה מגמה וחיזקו את התחושה שישראל מחפשת ביטוי עצמי, שיפור באיכות החיים והגדרה מחודשת. אם לשמור על אופטימיות זהירה, נראה שהמהפכנים שלנו מוכנים כבר לקום מתוכנו. השאלה הגדולה היא - האם אנחנו בשלים לקבל אותם? ■

הכותב הוא עורך המשנה של פלייבוי ישראל

צילום אורן זריף: אלדד רפאלי, תום פרנץ: יח"צ

הגבול הדק שבין מאסטר שף לעיראק

האם קרוב הרגע שבו נוכל לראות רק טוב על המסך? יכול להיות, תלוי במה נבחר לצפות

עידן מינוס

פסגת הרייטינג החדשה של ישראל נכבשה לפני כחודש על ידי שילוש מקודש חדש: יהודייה חרדית בפאה מחומצנת, ערבייה מוסלמית בחיג'אב, ומתגייר קתולי, גרמני במקור - המאזזטר שף הבא של ישראל! בשקט בשקט, בפורמט לא צהוב (יחסית), הגיעה תכנית הגמר של "מאסטר שף" לשיא צפייה של 52.3%.

שתי שאלות סותרות קפצו מיד עם סיום העונה: האחת - למה היינו צריכים את כל הצהוב-צהוב הזה שעד היום סיפרו לנו שאי אפשר למשוך צופים בלעדיו? וגם - מה יהיה עכשיו? איך תרגשו אותנו יותר, עוד ועוד, על מה נדבר סביב מדורת השבט הלוהטת שהבערתם בשבילנו ללילות הקרים?

את השאלה "בשביל מה צריך ריאליטי?" כבר אין צורך לשאול, אם מציצים בשיאי הרייטינג של הערוצים המסחריים, הרייטינג שבלעדיו הם לא יוכלו למכור פרסומות ולשרוד.

אז קודם קצת צהוב: דמיינו ריאליטי, שבו נשתול פצצות במכוניות של סלבס ללא ידיעתם. אחר כך נציב מחסום צבאי בכביש ונערוך ברכבם חיפוש מקיף, עד שנהפוך להם את כל תכולת הרכב. כשנגלה את הפצצה, נשלח אותם לחקירה בעוון השתייכות לארגון טרור ומשם לכלא עם חשש סביר לגזר דין מוות, ונצחק כל הדרך עם באדווייזר ביד, בזמן שהם מרטיבים מפחד בתחתונים האמריקאים שקנו בשוק השחור. אה, עשו את זה כבר? עשו. בעיראק. קראו לזה "שלח אותו למחנה בוקה!" וזה שודר ברמדאן. בכל זאת, פורמט יקר, חייבים רייטינג.

לא עבד? נלך רחוק יותר: נביא פושעים קיצוניים שיספרו למצלמה איך הם אנסו גברים ונשים, ירו באנשים וביתרו את גופותיהם, וזאת כמובן אחרי שנזהיר שהצפייה היא רק מגיל 18 ומעלה. ואז - תחזיקו חזק - נראה צילומים מקוריים של הפשעים שהם ביצעו. לא שחזורים, לא אילוסטרציות מעורפלות - הדבר האמיתי.

מה, גם את זה כבר עשו? שוב העיראקים? כמעט, הפעם עיראקים כורדים. העיראקים הרגילים מצנזרים. אגב, ערוץ הלוויין הכורדי התנצל שנאלץ לוותר על תמונות הראש הכרות או סתימת הפה במלט, לאחר שכ-50 נשים פונו לבתי חולים עקב הצפייה בתכנית. אבל אלה אטריות מחוממות - כל כך 2005.

הטלוויזיה נידונה להידרדר כי אנחנו מידרדרים. היא רודפת אחרינו, מנסה לסגור את הפער

אז מה הפואנטה? שיש לנו עוד לאן להקצין? לא. הפואנטה היא שהריאליטי מספק, אולי, ערך מוסף שלא נקבל בשום שעשועון, בסדרה מתוסרטת ואפילו בדוקומנטרי - את המציאות. כמובן, מוקצנת, מלוהקת, מתודרכת, ערוכה.

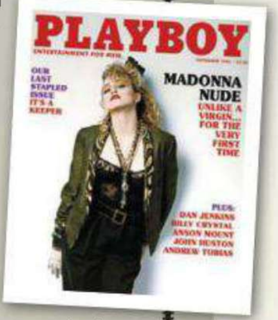
אלא שהריאליטי נראה לנו קיצוני, רק כל עוד אנחנו לא רגילים לראות את החיים שלנו כפי שהם במלואם: עם החלשים והחזקים, השוביניסטים והמסרסות, הנרקומנים וחולי הנפש, רודפי הפרסום והבצע, וגם עם הקורבנות, המסכנים, טובי הלב והתמימים - כל 500 הגוונים שבין השחור ללבן, עם פחות מסננים ופחות מתווכים.

כך בעיראק - החיים בה פשוט קיצוניים, והטלוויזיה היא זו שלקחה על עצמה את התפקיד לנסות ולגשר על הפער. לדוגמה, בתכנית אחרת, מעין "האח הגדול" שבה המתמודדים חוזרים בלילה לישון בביתם כי לא ראוי שנשים יישנו עם גברים זרים תחת אותה קורת גג, אמר מתמודד עיראקי שהוא מפחד משני דברים: שידיחו אותו מהתכנית ושיפוצצו אותו בדרך הביתה. אצלנו לפחות לא נותנים להם לצאת.

אז הנה הצצה אל העתיד: כמה עוד אנחנו יכולים להקצין? האם נגיע לרמת "התורם הגדול" ההולנדית, שחיפשה מישהו לבזוז ממנו כליה (והתגלתה בדיעבד כקמפיין להעלאת המודעות לתרומות איברים)? האם כמו ב"חיים נקי", נראה את הסלבס שלנו זרוקים מסוממים בין ניירות הכסף שעליהם המיסו את המנה, או שמא מושלכים לים שורץ כרישים כמו ב"פיתיון סלב לכריש"? ואולי נמצא את עצמנו צופים בקרוב בסלון עם חברים בגרסה הישראלית ל"אני רוצה פרצוף מפורסם", שם מנתחים פלסטיים ישפצו לבחורות אומללות את הפרצוף עד שייראו בדיוק כמו המירי בוהדנה האהובה עליהן? או שבכלל בעוד כמה חודשים תדבר כל המדינה סביב כוס אספרסו על ההוא ששכפלו לו את הכלב ב-150 אלף דולר, כמו

פברואר 1985
סטיב ג'ובס מתראיין לראשונה לפלייבוי

ספטמבר 1985
מדונה מצטלמת על שער פלייבוי

יולי 1988
סינדי קרופורד מצטלמת על שער פלייבוי

ספטמבר 1988
יאסר ערפאת מתראיין לפלייבוי

אוקטובר 1989
פמלה אנדרסון מופיעה לראשונה על שער פלייבוי. מאז אנדרסון הצטלמה לשער עוד 12 פעם – שיא כל הזמנים

מאי 1999
שרליז ת'רון מצטלמת על שער פלייבוי

יולי 1990
שרון סטון מצטלמת על שער פלייבוי

מאי 1992
מייקל ג'ורדן מתראיין לפלייבוי

דצמבר 1995
לראשונה, ואחרי חרם של שנים, פלייבוי מופץ ויוצא למכירה באירלנד

דצמבר 1999
נעמי קמפבל מצטלמת על שער פלייבוי

נובמבר 2003
קוונטין טרנטינו מתראיין לפלייבוי

מאי 2011
הפנר מעלה לארכיון ברשת את כל גיליונות פלייבוי – מאז הקמתו ועד היום

מארס 2013
היסטוריה. הארנב עושה עלייה – המגזין הראשון של פלייבוי ישראל!

ב"שכפלתי את חיית המחמד שלי"?

התשובה הטובה ביותר היא "אולי". לא כי הטלוויזיה נידונה להידרדר, אלא כי אנחנו מידרדרים, והטלוויזיה רודפת אחרינו ומנסה לסגור את הפער, מנסה לגרום לנו להביט במסך, להסתקרן ולחשוב: "זה כמו בחיים, אבל גם מיוחד יותר. קצת יותר גדול, אבל אמין".

ובכל זאת, הנה מאזזטר שף. אז כן, יש גם תכניות ריאליטי שעושות טוב: "מועמד העם", תכנית ריאליטי אמריקאית שחיפשה ב-2004 מתמודד לנשיאות "מהעם"; "המטבח של ג'יימי", שהציעה לצעירים להוביל קמפיין לשינוי התזונה של ילדי בית הספר; "המתמחה", שלימדה צופים לחשוב עסקי בעולם תחרותי; ו"מועדון כושר", שהריצה אנשים מהספה למקרר בעודם מהרהרים ברצינות באפשרות לעשות כושר.

אז יכול להיות שיש סיכוי שבקרוב נראה רק טוב על המסך? אולי, תלוי במה נבחר לצפות. או, כמו שאני אומר לבת שלי כשבן שלי מציק לה בגן - אם לא תתייחסי אליו, הוא יפסיק. ■

השכפול הדיגיטלי יציל אותנו מאפוקליפסה

בעידן של שעמום, תרבות צריכה חזירית ובעיית רעב גוברת, אל תופתעו אם האלוהים החדש ייצא לכם בקרוב מהמדפסת

אדי גולדנברג

אם להאמין להוליווד, בקרוב לא יהיה לנו כדאי לצאת מהבית. רק זיהום אוויר, קרינה רדיואקטיבית ומגפת זומבים מחכים לנו בחוץ. בין אם העתיד יהיה אפוקליפטי או לא, אנו נכנסים לעידן שבו הסיבות שבגללן שווה לצאת מהבית יתמעטו ויילכו, בזכות טכנולוגיות שמשנות את חוקי המשחק והמציאות.

אנו בשיאה של תקופת המידע. אזרחי העולם העלו עד עכשיו, בהערכה גסה, כ-100 מיליארד תמונות מביכות עם שפתיים משורבבות, טקסטים עם שגיאות כתיב ועדכונים על מקום הימצאנו, אך גם מיפו ותיעדו כל פינה בעולם. זהו עידן שבו בכיס של כל ילד בן 12 מונח חפץ קסום, שמשחרר במגע יד ידע של אלפי שנות ציוויליזציה.

כשהאדם למד לשלוט בתנועת המידע והצליח להעביר אותו בעולם מנקודה אחת לאחרת בכל זמן ומכל מקום, ובמהירות הגבוהה ממהירות האור, אנשים החלו לסחור בו. אלא שמידע לא נסחר מיד ליד, אלא משוכפל בו זמנית למסה של צרכנים - כפי שתעשיית הבידור נחרדה לגלות בוקר בהיר אחד, כשהבינה שאיננו זקוקים יותר לספריות הווידיאו או לחנויות המוזיקה.

את אותם תכנים ניתן לצרוך כיום בתשלום - ב-VOD, באייטונס ובנטפליקס האמריקאים, או בחינם דרך אתרי הטורנטים הפיראטיים, שנסגרים ונפתחים מדי יום. הקולנוע אולי שרד בזכות חוויית הבילוי וסרטי התלת-ממד, אבל בלוקבאסטר סוגרת מאות סניפים בשנה.

אם תקופת המידע הושתתה על דיגיטיזציה, כלומר תרגום של חומרים פיזיים, כמו פילם (סרטי צילום) וספרים - לקודים דיגיטליים, כעת אנו עדים להתרחשותו של תהליך הפוך, של מטריאליזציה - כלומר הפיכת קודים לחומר.

זה יותר מעשור שאנחנו משלבים בין המידע

כיתוב תמונה כיתוב תמונה כיתוב תמונה

המעצב הצרפתי, פרדריק לקורט, מציג דגם של גולגלתו שהודפס במדפסת תלת-ממד

לחומר בביצוע רכישות אונליין. הזמנת כרטיסי טיסה באינטרנט ולא בסוכנות נסיעות היא כבר טריוויאלית, אך מדי שנה האונליין והמובייל שופינג משתלטים על עוד קטגוריות - כמו אופנה ואפילו רכב. תמחור נמוך יותר, מבצעים והיצע אדיר של מלאי בשיטת "הזנב הארוך" של חברות קמעונאות אונליין ענקיות כמו אמזון, יוצר זן חדש של לקוחות שמוותרים על ביקור בנקודת המכירה לטובת חבילה שמגיעה הביתה בתוך שבועיים. המהפכה הקרובה תהפוך את חוויית הקנייה והצריכה למיידית, דרך תרגום ושכפול מידע לחומר פיזי אצלכם בבית. והיא מתרחשת כבר עכשיו.

טכנולוגיית הסריקה וההדפסה בתלת-ממד, למשל, שבמהלך 2012 נהפכה לנגישה יותר מאי פעם, עם דגמי מדפסות ביתיות הנמכרות ב-600-2,000 דולר בארה"ב, מאפשרת לכל אדם לשכפל ולהדפיס דגמים בגודל 15 ס"מ

ממגוון חומרים, מפלסטיק ועד שוקולד, במחיר של חמישה דולרים לדגם. הרשת כבר מוצפת במאגרים של מודלים תלת-ממדיים להורדה ולהדפסה, שתוכננו בידי גולשים: צעצועים, תכשיטים וכלים שימושיים מכל הסוגים והמינים, וגם מה שמדאיג רבים - שרטוטים של אקדחים ורובים אוטומטיים להדפסה המונית.

הדפסת התלת-ממד הביתית מוגבלת כיום במהירותה ובגודלה, אך עם תשומת הלב העולמית והדיבור הרוחש סביבה, קצב ההתפתחות שלה יהיה דומה לטלפונים הניידים והשפעתה תהיה גדולה לא פחות. אם מותג כמו נייקי, לדוגמה, יוותר על חלק מרכזי מהייצור במדינות המתפתחות ועל מנגנוני ההפצה שלו, כי הגולשים יוכלו להוריד את דגם הנעל החדשה מאתר החברה, כלכלת העולם תעבור שינוי עצום - מצד אחד תעשיות ייכחדו, ומצד שני, אפשרויות הייצור המקומי יגדלו באופן חסר תקדים.

אז סרטים, מוזיקה, ברגים ואקדחים יש לנו בלי סוף, וכעת מה שנותר לפצח הוא איך לשכפל את החשוב מכול - מזון. כבר כיום ניתן להדפיס חומוס, סושי וגבינה בשכבות באופן נוזלי, על ידי ״מחסניות דיו״ של הידרוקולואידים - תערובות של ג׳ל ומים. התוצאות מסתבר אכילות ודי טעימות.

גם לצמחונים מביאה המהפכה הקרובה בשורה אדירה: בימים אלה עובדים מדענים בעולם, ובהם חברה בשם Modern Meadow, על הדפסה תלת-ממדית ביולוגית של רקמות חיות, העשויות משכבות של תאי גזע, שלמעשה הן בשר מלאכותי לכל דבר. תאי הגזע מסוגלים לשכפל את עצמם, כך שממחסנית אחת של מאות אלפי תאי גזע ניתן לשכפל כמה מחסניות שרוצים. האם אנו עדים לפתרון מתהווה לבעיית הרעב העולמית?

הדפסת התלת-ממד הביתית מוגבלת במהירותה ובגודלה, אך עם הדיבור הרוחש סביבה, השפעתה תהיה גדולה לא פחות מזו של הטלפונים הניידים

החדשות הרעות הן שהמבורגר אחד כזה נמכר כיום ב-300 אלף דולר. אך אם ניקח בחשבון את צניחת המחירים הטבעית של כל טכנולוגיה חדשה ואת האצת קצב הפיתוח ב-20 השנה האחרונות, נגלה שהשימוש הביתי בהדפסת מזון ממתין כבר מעבר לפינת המטבח של הצרכן.

הסחורה הלוהטת בשנים הקרובות תהיה מודלים ותכניות-אב של מידע חומרי: תוכלו לרכוש ולהדפיס בתשלום מודל של מותג אופנה, או ארוחה של שף מפורסם. אבל כמו בכל טרנד, גם במקרה הזה צפוי לשגשג בצדו שוק פיראטי שיתעורר גם הוא למציאות חדשה ולמגוון הזדמנויות אנרכיסטיות מתוחכמות. תעשיות ייכחדו, כלכלות יזדעזעו, מקצועות חדשים ייפתחו, ובתחומים רבים השכפול ימנע מחסור ורעב.

וכל עוד יהיו תקשורת אלחוטית ומחסניות דיו מתאימות, נישאר שמורים ושבעים בביתנו, מוגנים מהזומבים ברחובות. ■

הכותב הוא שותף בסוכנות הפלטפורמות והאפליקציות Go UFO

כך תיהפכו מנטל לנכס

מסרים תיאוריים הם הדרך המהירה לזהות אדם בעל גישה ממוקדת בעיה. מנהלים יעדיפו תמיד עובדים בעלי גישה ממוקדת פתרון

אריאל הלוי

לימוד שפות הוא דבר נפלא, אבל קשה. עבור רובנו מדובר באתגר רציני, לא משנה כמה חכמים אנחנו: צבירת אוצר מילים, לימוד תחביר, פיתוח מבטא - מדובר בתהליך שיכול לקחת שנים.

אבל יש שפה אחת שאותה ניתן ללמוד בתוך כמה שעות. אמנם היא לא שייכת למדינה מסוימת, אבל יש לה השפעה מכרעת על ההתפתחות המקצועית ועל היכולת לתקשר ולהשפיע על מקבלי החלטות בכירים - בתוך הארגון ובקרב הלקוחות. השפה הזו היא השפה הניהולית.

אחת הסיבות לכך שניתן לרכוש שפה זו בתוך כמה שעות בודדות ולשלוט בה בתוך כמה שבועות של אימון והתמדה, היא שאוצר המילים בה מצומצם ביותר וכי יש לה רק כמה כללי תחביר פשוטים, אך מכריעים, החשובים לאיכות התקשורת עם דוברי ״ניהולית״ אחרים.

שתי המילים הראשונות והחשובות ביותר שצריך ללמוד בשפה הניהולית הן: ״נטל״ ו״נכס״. בשפה האנגלית, למילה נכס כמה משמעויות: 1. דבר מה מועיל או תכונה רצויה. 2. פריט כלשהו בעל ערך חלופי. לעומת זאת, בשפה הניהולית משמעות המילה נגזרת ישירות מתכלית המשימה הניהולית, בכדי להבטיח השאת ערך למשאבים הקיימים או למזער את עלות הטעויות. הכלי הניהולי החשוב והמאתגר ביותר להצלחה במשימה זו הוא קבלת החלטות ועל כן הגדרת ״נכס״ בשפה הניהולית היא: גורם בעל תרומה משמעותית ליכולת לקבל החלטות רציונליות.

לדבר את השפה הניהולית משמעו להבין שכל דבר הנאמר חייב להיות מחובר בצורה ברורה לתכלית המשימה הניהולית ולהיות כל הזמן ממוקד פתרונות, באופן המחובר בצורה ישירה ליעדים של מקבלי ההחלטות.

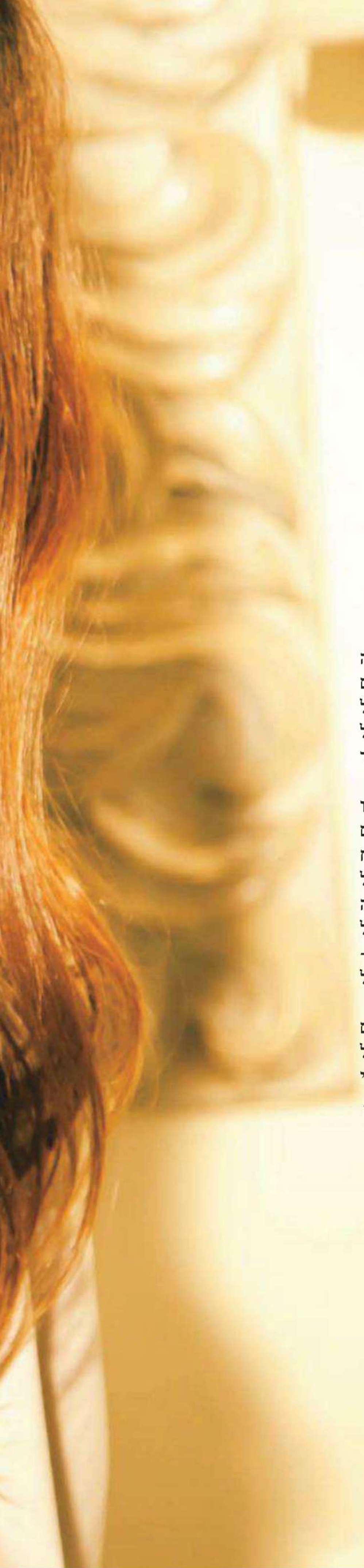
מכאן שאחד מכללי התחביר החשובים ביותר למי שרוצה לדבר ניהולית שוטפת: הקפידו על מסגור קדמי של מסרים הממוקדים בפתרונות ולא בבעיות. משמעות ״מסגור קדמי״ היא שכלל הדברים שתאמרו יתמקדו בדרכי פעולה מומלצות (גישה אנליטית) ולא במכלול של עובדות העוסקות במצב הנוכחי (גישה תיאורית). כשהמסרים שלכם בנויים ממכלול של תיאורי מציאות (״חסרים לנו אנשים״, ״אי אפשר לעבוד בתנאים הנוכחיים״, וכדומה) אתם נהפכים במהרה לאנשים ממוקדי בעיה בעיני דוברי השפה הניהולית, וכתוצאה מכך גם לנטל. ״למה?״ אתם שואלים? ההסבר פשוט מאוד. מסרים תיאוריים הם הדרך המהירה ביותר לזהות אדם בעל גישה ממוקדת בעיה - לעומת מסרים אנליטיים, המאפיינים אנשים בעלי גישה ממוקדת פתרון.

חדי האבחנה שביניכם כבר יכולים לזהות את ההבדל במיקוד של אנשים שחושבים ומדברים כמו ״נטל״, לבין אלה שחושבים ומדברים כמו ״נכס״. בעוד שהראשונים עסוקים רוב הזמן בקשיים, במכשולים ובבעיות המקשות על התפקוד היומיומי שלהם ומצויים במצב תגובתי תמידי, שרויים האחרונים מרבית הזמן בעתיד, שנובע מהפתרונות שיש לגבש ולממש כדי להשיג את המטרות הרצויות, לאור הקשיים, המכשולים והבעיות הבלתי-פוסקות. אנשים כאלה מצויים רוב הזמן במצב יוזם.

כשאתם ממוקדי בעיה, המסרים שלכם ארוכים ומתישים יותר, למאזין קשה לקלוט את המידע ולהבין את משמעותו ובעיקר, נדרש ממנו לכלות זמן יקר בהקשבה שלא ממש מועילה לו. וכך מבלי שהרגשתם - נהפכתם לנטל!

מנהלים מועילים ויעילים, דוברי השפה הניהולית, מעוניינים בשורה התחתונה - ומהר. יש להם מטרות והם מעוניינים להבין כיצד להגיע מ״כאן״ ל״שם״ בדרכים הטובות ביותר, בהתחשב במכלול האתגרים העומדים בדרכם, ומכאן ההגדרה של ״מסגור קדמי״. בשפה הניהולית, התחילו את המשפט עם ה״שם״, שאליו רוצים להגיע, המשיכו עם הדרך הנכונה ביותר להגיע ל״שם״, ובססו אותה על המציאות הנוכחית. ■

הכותב הוא ממייסדי חברת דיבייט

נטלי דדון

צילום: ליאור נורדמן
סגנון והפקה: גילי סיוון-כהן

שלום לקוראי פלייבוי.

רציתי לשתף אתכם במחשבותי העמוקות ביותר לימים אלה.

נתחיל בשאלה המתבקשת - איך ילדה טובה מבית מרוקאי מגיעה לככב על השער הראשון של מגזין פלייבוי ישראל? התשובה: בקלות - נהפכת לסמל סקס. ואיך נהפכים להיות סמל סקס? בלי בעיה, זורקים ביקיני על הגוף ומפזזים, ואז משתמשים בו כדי לגרום לעולם להקשיב. עכשיו, כשריכזתי את ההקשבה שלכם, אתם בטח שואלים "למה"? ואני עונה - ככה!

אלא שהשאלה האמתית היא לא "איך" או "למה", אלא "מה"? מה מרגישים בתור סמל סקס? אז ככה: זה מחמיא, זה יושב עלי מהמם והשער שמונח לפניכם גורם לי להרגיש עוד יותר ממה שאני - אישה חזקה, עצמאית, בטוחה והרבה יותר סקסית!

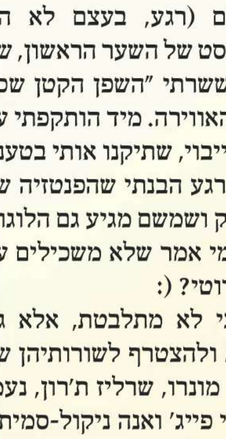
בין עיצוב בגדי הים של המותג שלי, nuty, לבין עוד יום צילום, הזדמנה לי חוויה שהיא רק שלי (ועכשיו גם שלכם) - לעשות שער לפלייבוי. מה שהרתיע ישראלים רבים גרם למרוקאית אחת לעצור ולחקור קצת. התהליך הזה דחק הצדה את נושא העירום, כשאת מרכז תשומת הלב שלי תפסו ראיונות העומק שהתפרסמו במגזין לאורך השנים, עם דמויות כמו מרתין לותר קינג, סטיבן הוקינג, ג'ון לנון, וודי אלן, אריאל שרון (כן גם הוא) ועוד רבים וטובים, ומאמרים בנושאי ספורט, אופנה ופוליטיקה.

שם נוצר החיבור המיידי שלי לגאונות של פלייבוי, החיבור למה שסקסי בעיניי. דרך פלייבוי למדתי שיש מקום בבית אחד לכל העולמות גם יחד: סקסיות לצד אינטליגנציה, ארוטיקה לצד עומק, חשיפה לצד אינטימיות ורומנטיקה, אופנה לצד עירום. בדיוק כמו שיש מקום לכל הצדדים שבי, לחיות בשלום. החיבור הזה נתן דרור לכל הפנטזיות הכי גדולות שלי: לקרוא "50 גוונים של אפור" ולחיות ב-"50 גוונים של וורוד", ולחיות לצד כריסטיאן גריי שלי.

אז הפשלתי שרוולים (רגע, בעצם לא היו שרוולים) וצנחתי לתוך הסט של השער הראשון, שם כבר יצאתי "דוגמנית" כששרתי "השפן הקטן שכח לסגור..." כדי לרכך את האווירה. מיד הותקפתי על ידי מיטב המוחות של פלייבוי, שתיקנו אותי בטענה שזה בכלל ארנב. באותו רגע הבנתי שהפנטזיה של שפנפנות בתוך אחוזת ענק ושמשם מגיע גם הלוגו - היתה בעצם אשליה. אז מי אמר שלא משכילים על סט צילומים של מגזין ארוטי? (:

ועכשיו, לא רק שאני לא מתלבטת, אלא גם גאה להיות חלק מהמותג ולהצטרף לשורותיהן של דוגמניות על כמו מרילין מונרו, שרליז ת'רון, נעמי קמפבל, ג'ני מקרתני, בטי פייג' ואנה ניקול-סמית'.

אז הרי לכם שפנפנה ארנבית במיוחד.
שלכם באהבה,
נטלי דדון

חולצה: H&M

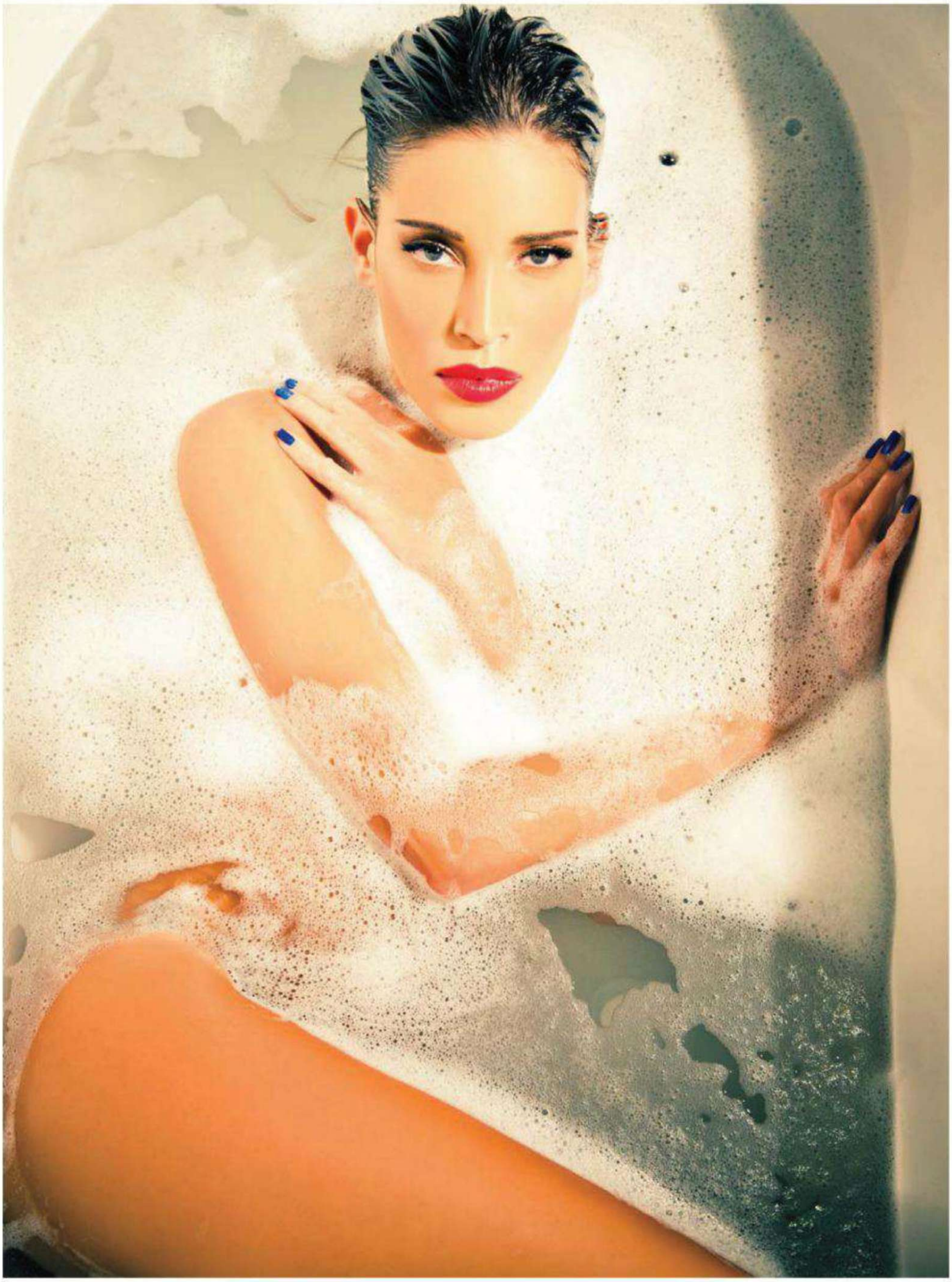

חצאית: פירסט קיס

צמיד: מיכל בן עמי

איפור ושיער: אסתריק אידלמן **עוזרת סטיילינג:** עופרי לירן. צולם באולם התצוגה של HeziBank - DEVON&DEVON, רחוב הלח"י 2 בני ברק. **תודה מיוחדת לג'ימי ואורית**

הלילה שבו סטיב ג'ובס פגש את אנדי וורהול

דיוויד שף

היה זה יום הולדת תשע של שון לנון. יוקו אונו הזמינה כמה חברים, בהם אנדי וורהול וקית' הרינג • סטיב ג'ובס, שבדיוק שהה בניו יורק, הופיע גם הוא בבניין דאקוטה והביא עמו מתנה מיוחדת: המקינטוש הראשון שהם ראו אי פעם • כתב פלייבוי היה שם ותיעד במסע אינטימי, היסטורי ומרגש, את הקשר בין אושר, טכנולוגיה, אמנות וימי הולדת

היתה זו שעת דמדומים בניו יורק. סטיב ג'ובס ואני צעדנו לאורך רחוב סנטרל פארק מערב וג'ובס נשא עמו קופסה גדולה – מתנת יום הולדת תשע עבור שון לנון. אם ג'ון לנון לא היה נרצח ארבע שנים קודם לכן, הוא היה חוגג באותו יום 44: אב ובנו החולקים את אותו תאריך – ה–9 באוקטובר.

פנינו ימינה לרחוב 72 מערב והגענו לבניין דאקוטה המפואר. בדרך ללובי הבניין, עברנו בין כ–60 אנשים שהתקהלו יחד, רבים מהם אחזו בנרות. הם שרו "Give Peace a Chance" ונזכרו בלנון. כמה מהם הזילו דמעה. עמדנו אתם כמה דקות והמשכנו לכיוון הבניין.

לפני 1980 היה בניין דאקוטה מפורסם בזכות תושביו: הלנונים; שחקן הפוטבול האגדי ג'ו נמת'; בוריס קרלוף שגילם את המפלצת בסרטי "פרנקנשטיין"; ושחקנית הקולנוע היהודייה לורן באקול. כמו כן נודע הבניין בזכות הסרטים שצולמו בו, כשהמפורסם שבהם הוא "תינוקה של רוזמרי" של רומן פולנסקי. אך מאז 1980 שמו של הבניין כבר ייצג טרגדיה – הרצח של לנון על המדרכה הסמוכה אליו.

כמה חודשים לפני מותו של לנון, ערכתי ריאיון פלייבוי אתו ועם יוקו אונו. היה זה הריאיון המשמעותי האחרון של לנון בחייו. אחד הדברים האחרונים שלנון אמר בריאיון ההוא היה: "אני אהיה בן 40 בקרוב. כולם אומרים לי שהחיים מתחילים בגיל 40 ואני גם מאמין בזה. אני כל כך נרגש, מה עוד הולך לקרות?"

איור: דיוויד פארדה

ג'ובס ואני חיכינו למעלית העתיקה. בזמן ההמתנה אמר לי ג'ובס: "הבנות אוהבות את פול, אבל ג'ון הוא החיפושית האהובה עליי. הוא היה אמיתי, אמר את הדברים כמו שהם. אני עדיין בהלם מזה שהוא נרצח. הוא היה גאון, גאון יפהפה". בתוך המעלית ג'ובס סיפר לי שבשנות נעוריו נהג להאזין רבות לביטלס, לאלבומי הסולו של ג'ון לנון ולבוב דילן.

המעלית חרקה את דרכה מעלה לקומה השביעית. כשהגענו, ג'ובס נקש קלות על דלת מהגוני עצומה ומשרת הוביל אותנו פנימה והורה לנו לחלוץ נעליים. ג'ובס הניח את הקופסה הגדולה על הרצפה, מאחורי אוסף של מקלות הליכה.

אור הערב שנצץ מחוץ לחלון, צבע את החדר הלבן בבית הלנונים, כולל הפסנתר שעליו כתב ג'ון את "Imagine", בלבן בוהק עוד יותר. סנטרל פארק, שניבט אלינו מבעד לחלון, לבש גווני קריסטל ואפור והמלונות ודירות הפאר של השדרה החמישית נצצו כולם, ויצרו מחזה מרהיב.

המסיבה היתה זוהרת לא פחות. בין האורחים היו העיתונאי וולטר קרונקייט; הזמרת רוברטה פלאק; המוזיקאים הארי נילסון וג'ון קייג'; והאמנים לואיס נבלסון, קני שרף וקית' הרינג. אנדי וורהול הגיע מאוחר, וסירב לחלוץ את נעליו.

שון ניגש מיד לוורהול, וזה נתן לו את המתנה שלו: ציור מרהיב של קופסת ממתקים המעוצבת בצורת לב וצמיד המורכב ממטבעות פני. בפעם האחרונה שהשניים נפגשו, וורהול קרע שטר של דולר לשניים ונתן חצי ממנו לשון. שון הודה לוורהול וביקש בבדיחות גם את החצי השני. וורהול הושיט יד לכיס ומשה משם חבילה שמנה של שטרות דולר, שהיו גם הם קרועים לשניים.

אכלנו ארוחת ערב ואחריה עוגת יום הולדת מרהיבה בצורת פסנתר. לאחר שיחות המבוגרים, ג'ובס שאל את שון אם ירצה לראות את המתנה שלו. לנון הקטן הנהן בהתלהבות. ג'ובס נעלם וחזר כשהוא גורר את הקופסה הגדולה לחדרו של שון, הלבן גם הוא והעמוס במדפים עם רובוטים. ג'ובס פתח את הקופסה והציג את המתנה שהביא.

ג'ובס, בעל שיער כהה ועבות שנפל באופן ילדותי על מצחו, לבש ג'ינס וחולצה אלגנטית לבנה עם שרוולים מקופלים. הוא כרע על רצפת החדר מול המחשב ואמר: "תכיר שון, זה 'מקינטוש'". צבעו של המחשב הקופסתי בצורתו היה בז', והוא היה גבוה יותר משהיה רחב.

ג'ובס הפעיל את המחשב, ושון, שהתרווח על הרצפה לצדו, לא יכול היה להסיר את עיניו ממסך שש האינצ'ים המובנה בשחור-לבן. שון צפה בג'ובס חושף אביזר בגודל חפיסת סיגריות שהיה מחובר בכבל דק למחשב. "עכבר", אמר ג'ובס. כשג'ובס הזיז את העכבר, חץ שהופיע על המסך נע יחד אתו. הוא הזיז את החץ לכיוון תמונה קטנה של מברשת צבע, הקליק עליה ופתח תוכנה בשם "מק-פיינט". הוא הביט על שון המוקסם ואמר לו "עכשיו תורך".

שון השתלט על העכבר והניע אותו על הרצפה. "עכשיו תלחץ על הכפתור בזמן שאתה מזיז את העכבר - ותראה מה קורה", אמר ג'ובס. שון עשה זאת ויצר קו שחור משונן שרץ לאורך המסך. "מגניב!" קרא הילד, ואז הקליק על כפתור העכבר, כשהוא מניע אותו בתנועות מעגליות ויצר צורות וקווים. שון השתלט בזריזות על תפעול האביזר הקסום, צייר דמות שנראתה כמו הכלאה בין אריה לגמל וקרא לה

וורהול הניע את העכבר, עיניו בקושי ממצמצות, לא נעות מעבר לגבולות המסך. הרינג התקרב, מרותק אף הוא. וורהול, עיניו פעורות לרווחה, הביט למעלה אל הרינג ואמר: "תראה קית', ציירתי עיגול"

"בוי ג'ורג'".

כמה אורחים נכנסו בינתיים לחדר ועמדו בסמוך לג'ובס ולשון. "הממ", הפטיר אחד מהם - אנדי וורהול - "מה זה? קית'! תראה את זה, זה מדהים!". קית' הרינג הנהן בהסכמה. האמנים בהו בקו הנע על המסך. ג'ובס המשיך להקדיש את תשומת לבו להסביר לו. הוא הרים את העכבר באוויר, ונענע אותו כאילו היה שרביט. ג'ובס הסביר לו בעדינות ובחצי חיוך שהעכבר עובד רק כשהוא נע על משטח מוצק, אך וורהול המשיך בשלו, מניף את העכבר באוויר. ג'ובס צחקק והניח את ידו על ידו של וורהול, מדריך את תנועותיו על הרצפה. בסופו של דבר וורהול החל לצייר עם העכבר, כשהוא בוהה בהשתאות ב"עיפרון" המעטר את המסך.

וורהול היה מוקסם. ידידיו הכירו את נטייתו להתעלם מהסביבה כשהוא מוצא משהו מרתק. הוא הניע את העכבר, עיניו בקושי ממצמצות, לא נעות מעבר לגבולות המסך. הרינג התכופף והתקרב, מרותק אף הוא. וורהול, עיניו פעורות לרווחה, הביט למעלה אל הרינג ואמר: "תראה קית', ציירתי עיגול!".

וורהול כתב על הלילה ההוא ביומנו, שפורסם לאחר מותו: "נכנסנו לחדר השינה של שון והיה שם איזה בחור שהרכיב מחשב של אפל ששון קיבל במתנה, מודל מקינטוש. לפתע נזכרתי שלפני אותו ערב, מישהו התקשר אליי וניסה לשכנע אותי לקבל את הדבר הזה, אבל לא חזרתי אליו. סיפרתי על כך לקית' ואז הבחור הזה הביט מעלה לכיווני ואמר 'כן, זה הייתי אני. אני סטיב ג'ובס'.

"הוא נראה צעיר כל כך, כמו נער קולג'. ג'ובס לימד אותי לצייר ובעוד אני מנסה לעכל את מה שמשדרות לי עיניו, הוא הוסיף ואמר - 'זה רק בשחור-לבן עכשיו, אבל בקרוב נהפוך את זה לצבעוני'. הרגשתי כל כך זקן ולא רלוונטי ליד הבחור הגאון הזה שעזר להמציא את הפלא הזה".

וורהול המשיך וכתב שכשעזב את בית הלנונים באותו הלילה, חש עצבות. עצבות שמקורה לא היה בתסכול מחוסר היכולת לתפעל את המחשב, הוא פשוט קינא בהרינג. "לפני המסיבה חשבתי שאני החבר המבוגר הכי טוב של שון, אבל קית' תפס את מקומי. הם התחברו חזק. הוא הזמין את קית' למסיבה שלו למחרת, שהייתה מיועדת רק לילדים. אני לא הוזמנתי ונפגעתי".

לאחר כחצי שעה, האמנים חזרו למסיבה וחברו ליוקו ולאורחים האחרים. גם שון עזב בינתיים את חדרו והתראיין עם אמו. כשחזר אל החדר הוא מצא שם שוב את ג'ובס ועד סוף הערב השניים היו דבוקים למחשב, מרוכזים בפלא החדשני.

•

את ריאיון הפלייבוי שלי עם ג'ון ויוקו ערכתי בתחילת אוגוסט 1980. גם את ג'ובס ראיינתי. פגשתי אותו באביב של 1984, כשהיה בן 29. רוב האנשים יתקשו אולי לזכור, אם בכלל חיו בתקופה זו, שלפני עידן האייפוד, האייפון, האייפד והאיימק, המחשב הנפוץ ביותר היה מוצר כבד וגדול, בעל מסך מונוכרום ומקלדת שיוצרה על ידי אחת החברות החזקות בעולם, IBM.

בתקופה ההיא גם לא היו טלפונים ניידים. אנשים האזינו למוסיקה בווקמנים של סוני, שניגנו קסטות. אנשים גם קראו עיתונים, שהודפסו על נייר. באשר לשם אפל, רוב האנשים קישרו אותו עם שם חברת ההפקה של הביטלס באותם ימים, או עם הפרי עצמו.

ג'ובס היה כבר אז סופרסטאר, אפילו אליל. הוא היה איש העסקים הראשון אי פעם שזכה למעמד של כוכב, אדם שהעריצו אותו בהתלהבות. הוא היה כה נערץ עד שעבור רבים הוא נהפך לחלק בלתי-נפרד והכרחי מהחיים היומיומיים. ההערצה אליו גבלה בסגידה של ממש.

רבים חוו את העולם ואת מערכות היחסים שלהם דרך המוצרים שהגה, מוצרים המשקפים את האינטליגנציה והטעם המיוחד של ג'ובס. פרישתו מכיסא המנכ"ל של אפל באוגוסט 2011 העציבה מיליונים ברחבי העולם, ומותו השאיר את חלקם עם תחושה כי איבד להם חבר קרוב. זו תופעה חסרת תקדים. מעולם לא קרה לפני כן שאיש עסקים ויזם הצליח לגרום לכל כך הרבה אנשים לאהוב אותו באופן כה עמוק.

המחלה של ג'ובס היתה ידועה לכל. הוא סבל מסרטן הלבלב וב-2009 עבר השתלת כבד. ועדיין, מותו הצפוי גרם הלם בכל רחבי העולם. חנויות אפל נהפכו למקדשים ארעיים שאליהם עלו לרגל מעריצים שהביאו פרחים, מכתבים ואיך לא, תפוחים.

המחשבים האישיים המקוריים משנות ה-70

נועדו במקור לגיקים שהקימו קבוצות מחשבים בבתי הספר, אך ב–1976 הקימו ג'ובס ושותפו, סטיב ווזניאק, את אפל. המוצר הראשון שלהם, האפל 1, שינה את התפישה הקיימת לגבי מחשבים ושימש לראשונה – בין היתר – כצעצוע לשעות הפנאי.

כשנה מאוחר יותר השיקה החברה את "אפל 2", שכבר נכנס לבתי הספר ואפילו לבתי אב שבהם ההורים השתמשו בו לביצוע פעולות כמו חשבונאות, עיבוד תמלילים ואחסון מתכונים. גם הילדים נהנו מהפלא ונעזרו בו כדי להכין שיעורי בית ולשחק משחקים. אפל הייתה המובילה הבלתי מעורערת בשוק הקטן של המחשבים האישיים ב–1981, כש–IBM, שהייתה אז יצרנית המחשבים המסחריים הגדולה בעולם, השיקה מחשב אישי משלה.

"אפל 2" לא הצליח להיכנס לשוק העסקי, שם נמצא הכסף הגדול. אמריקה התאגידית ראתה את המחשבים של אפל כצעצועים לילדים, ואת אפל כחברת נישה ולא כחברה של דירוג פורצ'ן 500. מנגד, IBM היתה חברה מוכרת וחזקה שיצאה למלחמה באפל. התוצאה? ב–1984 פלח

ספרים ("Be Here Now" של ראם דאס), דמויות בולטות כמו ג'ון לנון ויוקו אונו, שיחות עמוקות שערך עם הגיבורים העסקיים שלו – אדווין לנד מייסד פולארויד ואקיו מוריטה, המייסד המשותף של סוני, ועוד.

בעבר ראיינתי מנכ"לים רבים וברגע שהשיחה עם ג'ובס העמיקה הבנתי שלא מדובר במנכ"ל הרגיל. זו הייתה הפעם הראשונה במהלך ריאיון עם מנכ"ל שחשתי כי התלבשתי יפה מדי. ג'ובס לבש חולצת פלאנל, ג'ינס וסניקרס, בעוד שאני התלבשתי כמו אלה שביקרו אותו באותו היום – מושל קליפורניה למשל, שהתהדר בחליפה שחורה יוקרתית.

ה"מק" אמנם הושק בטקס ראוותני ו–40 אלף יחידות שלו נמכרו בכל חודש, אבל הוא לא היה נקי מבאגים וג'ובס לא היה שבע רצון. המהנדסים של "צוות המק" עבדו סביבנו בחדר ונראו סחוטים מעייפות. מאוחר יותר הבנתי כי מלבד שינה חטופה על הרצפה, מתחת לשולחנות העבודה שלהם, הם לא ישנו כבר שבועות מכיוון שעבדו ללא הרף על תיקון בעיות בתוכנות השונות.

הוא אמר: "אנשים שואלים כמה הבדל כבר אדם אחד יכול לעשות. סטיב ג'ובס הוא התשובה לכך". אדווארד טיאן, אחד מאבות האינטרנט בסין, אמר לי שכילד צעיר בבייג'ין הוא שאב השראה רבה מהרעיון של ג'ובס, שטען שמחשבים הם לא רק מכונות אלא גם כלים בעלי יכולות אינהרנטית לשנות חיים. "סטיב ג'ובס העניק לתעשיית המחשב מטרה חשובה הרבה יותר – להפוך את העולם לטוב יותר". המחשבה הזו כרסמה בי.

•

ישבתי מול ג'ובס, הפעלתי את שני הטייפים המקליטים ופתחתי את תיקיית הראיונות שהכילה עשרות דפים של שאלות והערות. אך ג'ובס עצר אותי. הוא רצה לדעת האם אני מסוגל לכתוב על מחשב, או שמא אני תקוע ב"עולם ימי הביניים" של מכונות הכתיבה.

הסברתי לו שלפני כמה שנים היה ברשותי מחשב "אפל 2", שעליו כתבתי מאמרים (כולל הריאיון של ג'ון ויוקו), ושהדפסתי את הטיוטות הסופיות על מדפסת מטריצת נקודות שהדפיסה על דפים עבים, הדומים לאלה של מכונת

מימין לשמאל: ג'ון לנון ויוקו אונו; בניין דקוטה בניו יורק; סטיב ג'ובס, סטיב ווזניאק והמק הראשון

השוק של אפל החל להיפגע ולהיעלם.

ג'ובס ניסה להשיב מלחמה עם מחשבי "אפל 3" ו"ליסה", אך שניהם נכשלו. בשנות ה–80 המוקדמות, טענו מומחי תעשיית המחשבים כי כישלון נוסף של אפל יהיה הסוף של החברה ואפילו החלו לצוץ שמועות שלפיהן IBM קרובה מאוד להשתלט על אפל. במהלך הריאיון שלנו, ג'ובס הודה שה"מקינטוש" היה הקלף האחרון שלו: "אין ספק, הרגשנו את המשקל של כל העולם על הכתפיים. ידענו שאנחנו חייבים לשלוף משהו יוצא דופן מהכובע. ללא המקינטוש לא היינו מגשימים את החלומות שלנו, מפתחים את המוצרים שרצינו לפתח וממצבים את אפל כחברה כל כך מיוחדת".

•

כשהגיע מועד הריאיון, נסעתי למטה אפל בקופרטינו, קליפורניה. נכנסתי לחדר הישיבות "פיקאסו", שבו עמדה להסתיים פגישה בת ארבע שעות של ג'ובס עם מעצבי התוכנה הבכירים.

ג'ובס היה ידוע כמנכ"ל חריג, ותדמית זו היתה מוצדקת לחלוטין. במהלך הריאיון שלנו הוא דיבר על תחנות שעיצבו את הקריירה שלו:

נוכחותי בחדר לא הפריעה כלל לג'ובס להתעמר במהנדסים שלו, שנראו אומללים. אחד מהם אף התאפק שלא לפרוץ בבכי. אך לאחר התקף הזעם, ג'ובס פנה אליהם והציף אותם שוב בחזון שלו: "אנחנו כמעט על קו הסיום. תזכרו תמיד, אנחנו לא בונים פה מוצר, לא ולא. אנחנו עושים פה היסטוריה. אנחנו משנים את העולם. יום אחד תגידו לילדים שלכם בגאווה שאתם הייתם חלק מזה". זו לא הייתה הפעם האחרונה שבה ג'ובס טען שהוא לא מייצר תוכנות ומחשבים, אלא מהפכה. הוא אמר זאת כמעט בכל אירוע השקה של מחשב אפל חדש ומוצרים אחרים.

מאז אותו ריאיון עם ג'ובס פגשתי עשרות מנכ"לים, מייסדים ונשיאים של עשרות חברות היי–טק בעמק הסיליקון של קליפורניה, בטוקיו, קיוטו, מוסקווה, לונדון, בייג'ין, שנחאי וערים נוספות. כמעט כולם תיארו את החברה והמוצר שלהם כמהפכניים ("החברה שלנו תשנה את העולם כפי שאנו מכירים אותו כיום"), אך היה זה ג'ובס שבאמת הציב את הרף.

כשראיינתי את מייסד אורקל לארי אליסון,

כתיבה. סיפרתי לו גם איך ב–1981 קניתי את המחשב האישי הראשון של IBM.

ג'ובס הביט בי כאילו מסרתי סודות מדינה כמוסים לנאצים במלחמת העולם השנייה ואז עבר לחייך. "אוקיי", הוא אמר, "נאתגר אותך. נסה את המק. כתוב את המאמר שלך עליו ואחר כך תשווה את החוויה למחשב שעומד אצלך בבית. מעניין מה תחשוב". לא יכולתי לסרב להזדמנות שקיבלתי לבחון מקרוב מחשב חדש, בעודי מראיין את היוצר שלו. כבר בבוקר הבא, הגיע אלי שליח עם המחשב.

את הריאיון ערכתי בכמה פגישות שהתפרשו על פני חודשיים. נפגשתי עם ג'ובס במשרדי אפל, בבניין ה"מק" שהכיל מכונות משחק, שולחן פינג פונג ומערכת סטריאו עם רמקולים מפלצתיים שמהם בקעו צלילי ה"רולינג סטונס". נפגשנו גם בחדרי הישיבות, פיקאסו ודה–וינצ'י. ג'ובס נהג לחטוף גזר טרי מהמקרר או להכין לעצמו מיץ ירקות. הוא באמת אהב את זה. תקציב הירקות והפירות של החברה היה 100 אלף דולר לחודש.

על אף שהוזהרתי מראש כי ג'ובס אוהב לדבר תוך כדי הליכה, לא חשבתי שאצטרך לעבוד על

צילום: imagebank/gettyimages

הכושר כדי שאוכל לעמוד בקצב ההליכה שלו. הוא הסתובב ברחבי המטה של אפל כמישהו שמתכונן לתחרות ההליכה למרחק באולימפיאדה, עוצר ומדבר במהירות עם מתכנתים, מהנדסי תוכנה, מנהלי מחלקה, משווקים, מעצבי מוצר, לקוחות וצוותי מכירה. גם הריאיון בסן פרנסיסקו התבצע בהליכה וגם הראיונות הנוספים שנערכו בסטנפורד, בקולורדו ובמקומות רבים אחרים כללו הליכות ממושכות.

ג'ובס הגיע לפגישות שלנו במכונית פורשה חדשה, אך מלבד זאת לא שידר עושר רב (אף שהיה שווה יותר מרבע מיליארד דולר). כשלא דיברנו תוך כדי הליכה, שוחחנו כשאכלנו, לרוב סושי או שילוב כזה או אחר בין חסה, שעועית ואורז (שנים מאוחר יותר ג'ובס נכנס לצום מיוחד – צום מיץ ענבים. המיץ הוכן על ידי אחי שעבד תקופה כשף ואב בית אצל ג'ובס בוודסייד, קליפורניה).

במהלך אותם שישה שבועות, ענה ג'ובס על מאות שאלות, כולל כאלה שעסקו ברקע שלו (הוא סיפר בפעם הראשונה שהיה ילד מאומץ, אך לא היה מוכן לפרט על מסע החיפוש אחרי הוריו הביולוגיים, מכיוון שלא רצה לפגוע ברגשותיהם); העושר שלו (צחק בקול לאחר שהפסיד 200 מיליון דולר תוך 24 שעות); החברה לסטיב ווזניאק (עבדו במוסך); והתקופה הקצרה בחברת אטארי.

הוא סיפר גם על הטיול לטיבט שבמהלכו גילח גורו את שיער ראשו, על ה"השכלה" שלו (קולג' ואל.אס.די), על הקשר שלו עם ווזניאק, על האפל 1, 2, 3 וה"ליסה", על המתחרים שלו (ובמיוחד IBM, שאותה כינה "התגלמות הרשע על פני כדור הארץ") ועל המק החדש ("העתיד של המחשוב ושער הכניסה לעולם חדש של אפשרויות בלתי נתפשות"). ג'ובס דיבר על פונטים ועל כלי אחסון מידע בדיוק באותה התלהבות שבה דיבר על פוליטיקה, אך נשמע הכי נלהב כשהתבקש להתייחס לשאיפותיו, החזון שלו והשפעת הטכנולוגיה על העתיד.

ג'ובס חזה כעשור לפני הופעת האינטרנט המסחרי, הקמת "מערכת תקשורת כלל-ארצית המקושרת על ידי מחשבים". הוא אמר כי "אנו נמצאים רק בשלבים הראשונים של מה שתהיה פריצת דרך אדירה עבור רוב האנשים בעולם – פריצת דרך מדהימה לא פחות מהטלפון".

אני הייתי סקפטי. ביקשתי ממנו להיות ספציפי ושאלתי "על מה בדיוק אתה מדבר?" הוא ענה "אני יכול רק לשער. אף אחד לא יודע בדיוק מה תהיה התוצאה הסופית אבל אני כן יודע שמשהו עצום וטוב מאוד הולך לקרות".

לחצתי עליו, רציתי לדעת יותר. למה הוא מתכוון ב"משהו עצום וטוב מאוד"? הוא הרהר זמן מה ואמר: "בעבר, אם מישהו היה שואל את אלכסנדר גרהאם בל 'למה ישמש הטלפון?' הוא לא היה מסוגל להמחיש לאותו אדם את הדרך שבה הטלפון ישנה את העולם. הוא לא ידע מי ישתמש בטלפון, הוא לא ידע שהטלפון יאפשר לאנשים לגלות איזה סרט מציג בקולנוע, או להזמין משלוח מהמכולת או להתקשר לקרוב משפחה המתגורר בצד השני של העולם".

קית' הרינג (מימין) ואנדי וורהול. "הרגשתי כל כך זקן ולא רלוונטי ליד הבחור הגאון שעזר להמציא את הפלא הזה"

צילום: imagebank/gettyimages

הריאיון עם ג'ובס המשיך, ואתו ההליכות. בשעת לילה מאוחרת הגענו לרחובות התלולים המפורסמים של גבעת הרוסים בסן פרנסיסקו. הלכנו בשלוש לפנות בוקר כששאלתי אותו על החזון ארוך הטווח שלו לאפל. הוא אמר שלדעתו צריכה להיות לחברה השפעה גדולה יותר, השפעה הפורצת את גבולות עולם המחשבים.

"אני חושב שלאפל יש סיכוי להיכנס לדירוג פורצ'ן 500 בשנות ה-80 המאוחרות ובשנות ה-90 המוקדמות", אמר ג'ובס. "אם היית מבקש מאנשים לפני 10–15 שנה לציין את החברות המלהיבות ביותר בארה"ב, פולארויד וזירוקס היו מובילות את הרשימה. אבל היום? הן לא יופיעו בשום רשימה.

"מה בעצם קרה? כשחברה גדלה נהפכת ליישות השווה מיליארדי דולרים, ואז איכשהו היא מאבדת את החזון שלה. פתאום מופיעות שכבות ניהול נוספות – בין האנשים שרצים ועושים דברים לבין אלה שמנהלים את החברה. כבר אין תחושה של מטרה או תשוקה בנוגע למוצרים. האנשים היצירתיים, אלה העובדים ממקום של תשוקה, חייבים לשכנע חמש דרגות שונות של הנהלה לעשות את מה שהם יודעים שנכון לעשות".

הוא המשיך: "מה שקורה ברוב החברות הוא שהן לא מסוגלות לשמור אנשים מוכשרים. הן בונות סביבת עבודה המעודדת הישגים קבוצתיים ולא אישיים. ככה האנשים האיכותיים עוזבים ואתה נשאר עם הרבה בינוניים. אני יודע זאת מכיוון שככה בדיוק נבנתה אפל – על פליטים מחברות אחרות. מדובר באנשים סופר-מוכשרים שבכלל נחשבו לטראבל-מייקרס בחברות הקודמות שלהם".

•

ממש לפני השלמת הריאיון עם ג'ובס, הוא צלצל ואמר שהוא נמצא בשכונה שלי בגלן אלן, עיר קטנה במחוז סונומה, הנמצאת במרחק של כשעת נסיעה מסן פרנסיסקו. ג'ובס נכנס לשביל הכניסה שלי עם מכונית הפורשה שלו, מפריח ענני אבק לאוויר הלילה. הוא אמר שהוא חייב להבהיר כמה דברים.

הוא יצא מהפורשה ונכנס מוטרד לביתי. חששתי כי קיימת בעיה רצינית בנוגע לריאיון. בפועל, היה מדובר בפרטים קטנים, אך בדיוק כשם שג'ובס היה אובססיבי לגבי כל חלק מהמקינטוש, הוא היה אובססיבי לגבי כל פרט קטן בחייו – כולל הריאיון שלנו.

הוא תיקן כמה תאריכים ורצה להבטיח שאכניס את השמות המלאים של האנשים שעבדו על המחשבים והתוכנות השונות של המק. הוא עבר על כמה ציטוטים שלו וניסח אותם באופן מדויק יותר, וכשרצה להוסיף כמה סיפורים, הסברתי לו שמאוחר מדי להכניס מידע חדש.זה לא ממש הזיז לו. הקלטתי אותו במשך שעה נוספת שבמהלכה הוא סיפר גם על הגיבור שלו, מייסד פולארויד, אדווין לנד, שאותו הוא כינה "אחד מהטראבל-מייקרס".

"הבחור נשר מהרווארד והקים את פולארויד", סיפר ג'ובס. "לא רק שהוא המציא את אחת ההמצאות הגדולות של המאה ה-20, אלא גם, חשוב יותר – הוא הבין את הקשר בין אומנות, מדע ועסקים, ובנה ארגון שמקדש את השילוש הזה. פולארויד פעלה נהדר שנים רבות, אך בסופו של דבר ד"ר לנד, הטראבל-מייקר לכאורה, התבקש לעזוב את החברה שהוא עצמו בנה. אין לי ספק שזאת ההחלטה הכי מטומטמת ששמעתי עליה אי פעם. לנד הקדיש את הזמן שנותר לו לחקירה מדעית טהורה וניסה לפצח את הסוד של הראייה בצבע (Color Vision). האיש הזה הוא אוצר לאומי, אני אומר לך. אני לא מבין איך אנשים כמוהו לא נהפכים למודל לחיקוי. אין דבר מדהים יותר מאיש כזה. אין. לא אסטרונאוט, לא שחקן פוטבול, לא כלום. רק זה".

סיימתי את הטיוטה הראשונה ביום שישי, שלושה ימים לפני הדד-ליין. למחרת בבוקר קראתי את הריאיון והתחלתי לערוך אותו. עבדתי על קטע מסוים כשלפתע נעלמו המלים על המסך. הקלקתי על העכבר ושום דבר לא

קרה. נשימתי נעצרה, הרגשתי לא טוב. המאמר שלי, ימים ארוכים של עבודה – פשוט נעלם. המשכתי להקליק על העכבר ולהקיש על המקלדת. הכל קפא, לא זז. נכנסתי לפאניקה, לא היה לי גיבוי.

מישהו אחר היה פשוט מתקשר לאפל ומבקש תמיכה טכנית, אבל אני? מיד הרמתי טלפון לג'ובס. בטלפון הוא ניסה להדריך אותי, אך המחשב לא הגיב. כשהניסיונות הראשוניים כשלו, סיפר לי ג'ובס על סוד מקצועי, פתרון קסם שרק מעטים מכירים: ניתוק המחשב מהחשמל והפעלתו מחדש.

זה עזר חלקית. המחשב אמנם נדלק, אך הריאיון שלי לא הופיע בשום מקום. רציתי לקבור את עצמי באדמה. ג'ובס העלה כמה הצעות נוספות, אך דבר לא עזר. הוא ניסה להרגיע אותי, לומר שהכל בסדר ושהוא יודע מה לעשות, אבל אני? הרגשתי שאני מאבד שנים מחיי בכל שנייה שעברה. הפתרון של ג'ובס נחת בפתח ביתי ביום ראשון. אדם בשם רנדי וויגינטון התדפק על הדלת. זכרתי אותו ממטה אפל, הוא היה אחד מהכותבים של המקרייט (MacWrite), התוכנה שבה השתמשתי. וויגינטון הצטרף לאפל בגיל 14, ונהפך לעובד השישי שלה בסך הכל.

הובלתי את וויגינטון למשרדי ולמק המת. הוא עבד עליו כמה שעות, ומדי פעם ענה לשיחות של ג'ובס שהתקשר לבדוק מה מצב העניינים. בשלב מסוים נכנסתי לחדר ושאלתי את וויגינטון מה קורה, והוא פשוט נענע את ראשו בזעף והמשיך לנבור במחשב. בינתיים, השלמתי ביני לבין עצמי עם כך שהכל אבוד והחלטתי להתחיל הכל מחדש, על ה-IBM. אם אי פעם אבד לכם משהו מהמחשב ולא הכנתם גיבוי, אתם ודאי מבינים את התחושה הנוראית של בהייה במסך השחור ושל תהום חוסר התקווה הנפער.

בזמן שישבתי בחדר השינה וכתבתי על ה-IBM, נשמעה דפיקה בדלת. וויגינטון עמד בפתח, חולצתו דבוקה לגופו, זיעה מעטרת את פניו. "הצלחתי" הוא אמר בחיוך גדול. לאחר שעות ארוכות של עבודה, נמצא הקובץ האבוד – ושוקם. נשמתי לרווחה וחזרתי לעבוד.

מאוחר יותר סיפר לי וויגינטון שהוא כמעט נרדם על ההגה בזמן הנסיעה הביתה. הוא הצליח להגיע לספה, ושם נפל שדוד, תשוש לחלוטין. כמה דקות מאוחר יותר העיר אותו ג'ובס ואמר לו בטלפון שעליו להגיע למשרד – יש תקלה חדשה. וויגינטון, כמובן, מיהר להתייצב.

"סטיב יצא לשנות את העולם. בכנות? רבים מאיתנו לא באמת קנו את זה", שיתף אותי וויגינטון. "בדומה לשאר העובדים באפל, ובמיוחד בצוות המק, גם אני עבדתי 22 שעות רק בשביל מטרה אחת – להשביע את רצונו של סטיב. זה מה שהוא דרש מאתנו וזה מה שרצינו לעשות. אם הוא ביקר אותנו, הרגשנו נורא, אך כל מלה טובה ממנו הכניסה אור אדיר לחיינו, שאפשר לנו להחזיק עוד שבוע".

טסתי לניו יורק. ג'ובס התקשר למשרדי פלייבוי והודיע שהוא במקרה בעיר. הוא רכש דירת פאר בבניין סן-רמו הידוע, בן שני המגדלים, שהוקם ב-1929. הוא נפגש עם חברת הארכיטקטים I.M Pei ודרש כמה שיפוצים ייחודיים. החברה כמעט ולא עבדה עם תושבים פרטיים, אך כפי שוויטינגטון אמר "אנשים לא יכלו לומר 'לא' לג'ובס".

גם ג'ון סקולי חווה זאת על בשרו. כפי שסיפר ג'ובס בריאיון, הוא שכר את סקולי, אז נשיא פפסי, כדי שיצטרף לאפל ויעזור לו לנהל את החברה. סקולי עמד לסרב להצעה אבל אז אתגר אותו ג'ובס: "אתה באמת רוצה להמשיך למכור מים ממותקים לילדים, בזמן שאתה יכול לשנות את העולם?". ואכן, סקולי הצטרף לאפל.

היו לי תוכניות לערב שבו קיבלתי את שיחת הטלפון מג'ובס – מסיבת יום ההולדת של שון לנון בבניין דאקוטה. הרמתי טלפון ליוקו ושאלתי אותה אם אוכל להביא אתי את ג'ובס. היא הסכימה ואמרה שתשמח לפגוש אותו. הוא אמר שיהיה כיף.

כשאני וג'ובס עזבנו את הדאקוטה, עדיין התגודדו כמה אנשים מסביב לבניין והחזיקו

ג'ובס: "מה שקורה ברוב החברות הוא שהן לא מסוגלות לשמור אנשים מוכשרים. הן בונות סביבה המעודדת הישגים קבוצתיים ולא אישיים. ככה האנשים האיכותיים עוזבים ואתה נשאר עם הרבה בינוניים"

נרות. אחד מהם ניגן ברכות בגיטרה וילדה יפהפייה שרה את "Across the Universe".

צעדנו שנינו לאורך רחוב 72 והגשם ירד בעוצמה. דיברנו על הרגע העצוב ביותר של המסיבה. הארי נילסון הוביל את כולם לשיר לשון "For he's a Jolly Good Fellow" ("כי הוא בחור טוב"), ושון אמר "אם אבא שלי היה בחיים, היינו שרים 'כי הם בחורים טובים' -ופרץ בבכי. הלכנו בשקט זמן מה ואז הזכרתי את המסיבה שוב, רק שהפעם דיברנו על הרגע המלהיב ביותר שהתרחש בה: וורהול מצייר עיגול. ג'ובס התלהב פחות מהאמן המפורסם שצייר על המחשב של שון והסביר: "אנשים מבוגרים יושבים ושואלים 'מה זה?' אבל ילדים יושבים ואומרים 'מה אני יכול לעשות עם זה?'".

•

בשלב מסוים במהלך הריאיון אמר ג'ובס: "תמיד אהיה קשור לאפל". מובן שבדיעבד היה מדובר בהצהרה אירונית שהקדימה את זמנה. כמה חודשים לאחר הריאיון הוא פוטר על ידי סקולי ומועצת המנהלים של אפל. "אני מקווה שלכל אורך חיי, יהיו חוט החיים של אפל וחוט החיים שלי שזורים יחדיו ויהוו חלק בלתי נפרד אחד מהשני", אמר לי ג'ובס בריאיון. "אולי יהיו כמה שנים שלא אהיה באפל אך תמיד אחזור".

וכך עשה. סקולי עזב, אפל נכנסה לצרות וג'ובס – שבמהלך ה"חופשה" שלקח מאפל הקים את חברת המחשבים NeXT ורכש את סטודיו האנימציה החדשני פיקסר מג'ורג' לוקאס – חזר לאפל.

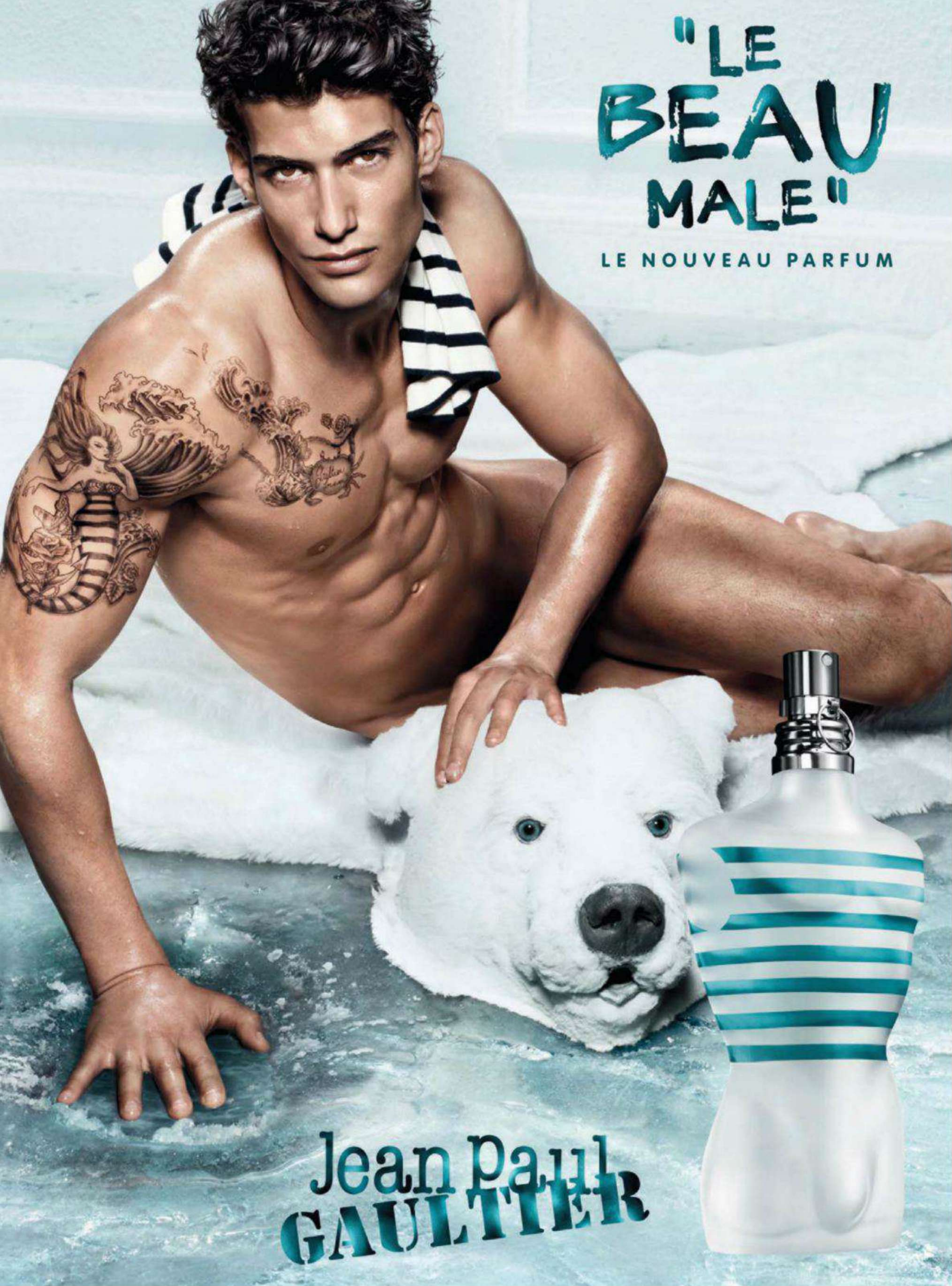
סטיב המשיך ואמר: "זאת תהיה השאיפה שלי לעולם. הדבר החשוב ביותר שצריך לזכור הוא שאני עדיין תלמיד, עדיין במחנה טירונים. אם מישהו יהיה מסוגל אי פעם לקרוא את המחשבות שלי, הוא יראה את זה. אני תמיד מנסה לא לקחת דברים ברצינות תהומית. אם אדם רוצה לחיות את חייו באופן יצירתי, כאמן, הוא לא צריך להביט לאחור יותר מדי. ממש לא. הוא כן צריך להיות מוכן לקחת את כל מה שעשה ואת כל מי שהוא כעת ולזרוק הכל.

"מה אנחנו בכלל? רוב המחשבות שחולפות בראשינו עוסקות רק במה שאנחנו אוהבים ולא אוהבים, אוסף של הרגלים ודפוסים. בלב האדם שאנחנו, עומדים הערכים שלנו. ההחלטות והפעולות שאנו עושים משקפות את הערכים הללו. זו בדיוק הסיבה שקשה לי להתראיין ולהיות חשוף כל כך בפני כולם. האדם צומח ומשתנה וכשלעולם בחוץ יש דעה מסוימת עליך, הוא ינסה לכפות עליך את הדעה הזו. וככל שהוא ינסה לכפות עליך את הדעה הזו, יהיה לך הרבה יותר קשה להיות אמן, להשתנות. זו בדיוק הסיבה שאמנים רבים פשוט מחליטים לקום ולהיעלם. הם אומרים 'זהו, אני חייב ללכת. אני עומד להשתגע לגמרי ואני עוזב את המקום הזה, כאן ועכשיו'. אולי מאוחר יותר הם יופיעו שוב ויהיו שונים במעט, ואולי לא".

המשכנו ללכת. פנינו לשדרת קולומבוס ודיברנו על ההבטחה שבטכנולוגיה. שאלתי את ג'ובס מה יביא אתו העתיד, כיצד הטכנולוגיה תשנה את החיים של כולנו והאם הוא יעמוד בחזית השינוי. "זו כבר המשימה של הדור הבא", הוא אמר. "אני חושב שהאתגר המעניין של העידן האינטלקטואלי הנוכחי הוא המעבר בין הישן לחדש. העולם משתנה מהר כל כך, כך שכל דור נתקל בעולם חדש ומתקדם שהדור הקודם לא חווה בילדותו. לכן אנו צריכים לפתח כתפיים חזקות מספיק שעליהן יעמוד דור אחר, בעל תפישות אחרות, חדשניות, מלהיבות, ויתקדם עוד יותר. מדובר באתגר מעניין מאוד, לא?".

שאלתי את ג'ובס מה יעשה אם לא יוכל להמשיך לעבוד באפל. הרי עם מאות מיליוני הדולרים שלו הוא יכול לעשות כל מה שירצה. הוא השתתק וחשב, מתכנס בעצמו. לבסוף הרים ראשו ואמר: "ובכן, הדברים החביבים עלי בחיים הם ספרים, סושי ו...". הוא עצר, לקח נשימה ארוכה, ואז המשיך: "הדבר החביב עלי בחיים לא עולה סנט. אין ספק שהמשאב הכי יקר שיש לנו בחיים הוא זמן".

הגבר החדש שימיס אותך
"לה בו מאל"
הבושם החדש מבית ז'אן פול גוטייה

"LE
BEAU
MALE"
LE NOUVEAU PARFUM
Jean Paul
GAULTIER

חשק במשק

גיא צוקר
צילומים: דוד עינב

מתנדבת בעין יהב

הרגע שבו האוטובוס שהביא עמו את ראשוני המתנדבים עצר בשער הקיבוץ, סימל את תום עידן התמימות של המפעל הציוני המובהק ביותר ● החשדנות ההדדית ששררה בהתחלה, התחלפה מהר מאוד בהרמוניה חסרת גבולות ● ביום היו משמרות במשק, ובלילות – חוקים משלהם: סקנדינביות, אירופאיות, מסיבות חשפנות, 374 צ'ייסרים בלילה, ואיברים לא נימולים ● Playboy מצדיע לרוח הקיבוצית

זה היה בשבת בצהריים. חזרתי עם ההורים מהכנרת, אל הבית בקיבוץ מורן שבצפון. התקופה: אמצע שנות ה-80, ואני בערך בן 9. הטנדר של הקיבוץ טיפס במעלה שביל החצץ שהוביל אל הגבעה שעליה שכן הקיבוץ. לא היה אז כביש סלול, אפילו טלפונים לא היו אז בבתים. לפתע, באמצע שומקום, הבחנתי מבעד לחלון בחבורת אירופאיות שרועות על רחבת הדשא שלפני המגורים שלהן. הן השתזפו בשמש הקיץ הישראלית.

לאט לאט ובהדרגה הבנתי שכמה מהן טופלס. אמנם המושג הזה לא היה קיים אצלי בלקסיקון באותה תקופה, אבל זיהיתי את הפוטנציאל ורשמתי את העניין לפני. הגענו הביתה, כל המשפחה, ואז שאלתי את אבא שלי איפה המצלמה. הוא לא ממש הבין מה אני רוצה ושאל לפשר הבקשה. אמרתי לו שאני חייב לצלם את הבחורות שראינו בדרך. הוא הבין מיד.

לקחתי את המצלמה ורצתי לשם, לא לפני שאספתי שני חברים בדרך. אני זוכר עד היום את פיסת הדשא השמימית ההיא. זה היה פלא מבחינתי. צילמתי אותן מכמה זוויות, שוחחנו, ואפילו הצטלמנו יחד. את התמונה איבדתי מאז, אבל זה היה הרגע שבו גיליתי את המתנדבות.

●

ראשוני המתנדבים החלו לטפטף לקיבוצים עם קום המדינה. לאחר מלחמת ששת הימים, כשישראל נחשבה עוד לפלא בעיני העולם ולא לשק החבטות שלו כמו היום, נהפכה המדינה הצעירה ליעד נחשק עבור צעירים - בעיקר מסקנדינביה, מערב אירופה, צפון אמריקה ודרום אפריקה. הם ראו במוסד הקיבוצי הקולקטיבי דבר-מה קסום, והוא השתלב עבורם היטב עם רוח המרד, הביטניקיות והפרחים של אותה תקופה.

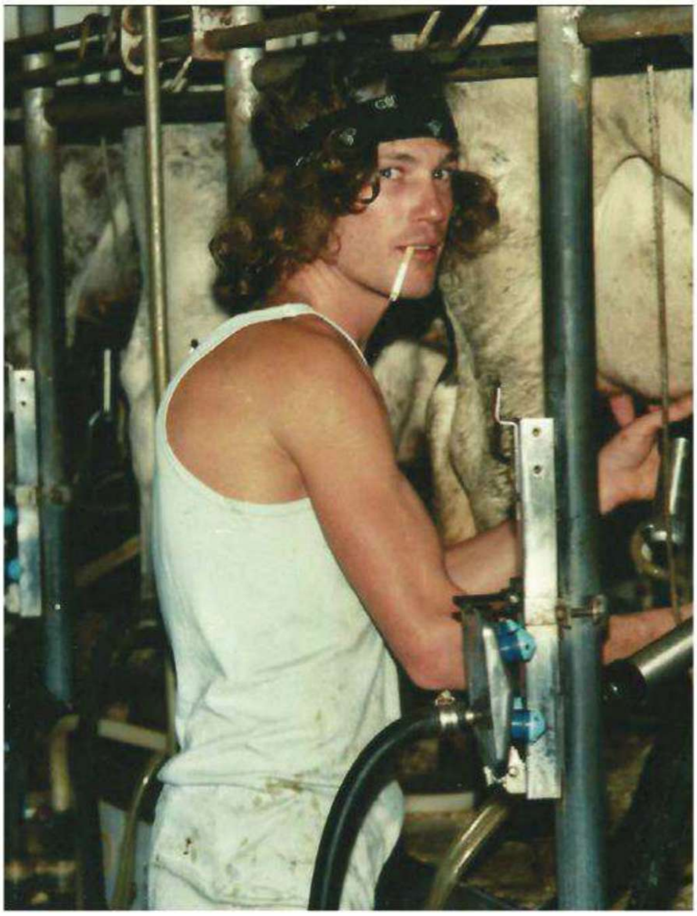
כן, הם רצו לעזור למדינה שקמה זה עתה במזרח התיכון במאבקה מול האויבים הרעים, אבל בעיקר רצו להכיר אנשים מכל העולם, לדבר אנגלית בארץ הקודש, ליהנות קצת מהחיים, ובמיוחד לעשות את כל התענוג הזה בחינם. הם אפילו קיבלו תקציב לסיגריות - פאקט בשבוע - וכרטיסייה לכלבו.

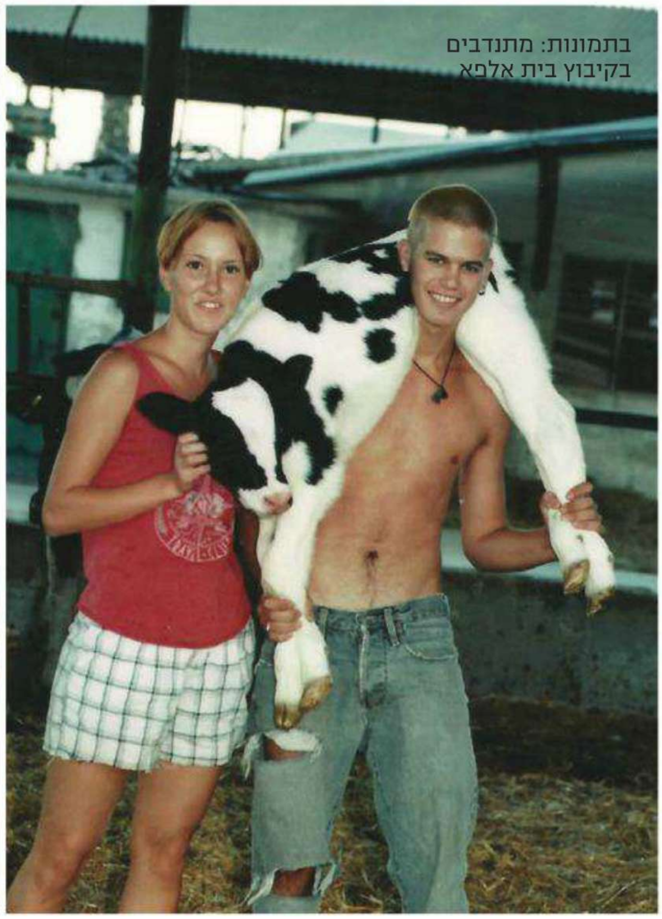
בני הקיבוצים, ובעיקר הצעירים שבהם, נהנו במשך השנים מהאורחים מרחוק. בעולם החברתי הסגור של הקיבוץ, שבו כל רחש ולחש עובר מיד מפה לאוזן, חבורה של בלונדינים יוצאי דופן, שמדברים שפה זרה ומתהוללים, היא אטרקציה. הם הביאו רוח שונה ומרעננת, מנהגים חדשים וידע עצום בשתיית אלכוהול. הריחוק שלהם מהבית וההיכרות החדשה עם המקומיים הניחו לא אחת את היסודות לחיי פריצות משגשגים.

ביולי 2011 כתב משה ברק מקיבוץ גבת לאתר הקיבוצים "הזמן הירוק": "לא צפינו אז את עוצמת ההשפעה (של המתנדבים - ג"צ) על ילדינו. בקיבוץ גדול בן 800 נפש נראתה קבוצה בת 40-20 מתנדבים, בשנות ה-20 לחייהם, שולית. אך טעינו בכך, כי המתנדבים היו כמחצית הצעירים בקיבוץ. ואם היינו מחשבים רק את בני הקיבוץ הרווקים, הפנויים לבילויים חברתיים, הרי שמספר המתנדבים היה לעתים אף גדול יותר מזה של רווקי המשק. ברוב הקיבוצים, המונים עד 500 נפש, היה המצב חמור בהרבה. למעשה, חבורה של עשרות מתנדבים קבעה את ההווי החברתי והתרבותי. הבילוי עם המתנדבות היה אגדה שהתממשה. כל בן בצבא ויוצא צבא כגבר, ראה עצמו מחויב לעבור התנסות זו. התוצאות ידועות: הרפתקאות אהבים קצרות".

קובי גולדברג, 62, מקיבוץ מורן, אומר כי "המתנדבים ממש חיפשו את הבנות הישראליות, והקיבוצניקים את המתנדבות - וגם להפך - כולם היו עם כולם. היה רצון למפגש משני הצדדים".

לעומת זאת, מי שלא השתתף בחגיגה מתחרט עד היום. "אל תזכיר לי את זה", אומר יואב, שהיה בגרעין נח"ל בצמוד לחבורת מתנדבות בתחילת שנות ה-80. "היינו חבורה של חנונים, לא עשינו כלום. לכל אחד יש את הכתם השחור שהיה רוצה

בתמונות: מתנדבים
בקיבוץ בית אלפא

למחוק, וזה הכתם שלי. אני מעדיף לא לדבר על זה, חפש את הסיפורים שלך אצל מישהו אחר".

"היינו מתקשרים למחלקת המתנדבים ומזמינים חבר'ה לפי המדינות שרצינו", מספרת תמי הרשקוביץ, 39, שהיתה אחראית על המתנדבים בקיבוץ ניר עם באמצע שנות ה-90. בניר עם שהו בו-זמנית 20-25 מתנדבים, שהתחלפו כל הזמן. "הם באו לפעמים בקבוצות ולפעמים ביחידים, אבל אף פעם לא הכירו זה את זה. קיבלנו טופס עם הנתונים היבשים, עם תחביבים ואפילו תמונה. אפשר להגיד שהיתה עדיפות לאנשים שנראו טוב. זה היה ממש כמו להזמין אוכל במסעדה", היא מספרת.

"מצד אחד לא רצינו צעירים מדי ומצד שני לא רצינו שיהיו מבוגרים מדי, תלוי מאיפה הם, בן או בת. היו גם החלפות מידע בין קיבוצים. אני זוכרת שלא רצו להכניס בשום פנים ואופן בריטים, כי הם היו שיכורים כל הזמן. השוודים היו הלהיט, דרום אמריקאים עצלנים ולא ידעו אנגלית אז הם נחשבו לאטרקטיביים פחות. רוב המתנדבים היו סקנדינבים".

הרשקוביץ לא מסתירה את היחסים ההדוקים של בני המשק עם המתנדבים. "אם מישהי או מישהו לא הגיעו לעבודה היה ברור לכולם באיזה חדר צריך לחפש אותם. היינו בני 20 בערך, בלי הורים או מבוגרים שישגיחו עלינו, שותים המון, אז טבעי שזה מה שיקרה".

אני שואל אותה אם היו לה רומנים משלה, והיא יורה מיד: "כן, ברור. אחד מהם היה ניו זילנדי. לא רציתי שיחשבו שאני נותנת לו פריבילגיות או משהו כזה, אז שמרנו על זה בסוד, למרות שנראה לי שכולם ידעו. הייתי נכנסת לחדר שלו דרך החלון ויוצאת ב-4 בבוקר מאותו החלון. בכלל, מעולם לא נחשקתי כמו באותם ימים. אני חושבת שעד היום ראיתי יותר איברים לא נימולים מאשר נימולים. היו שם דברים מטורפים.

> **"הייתי נכנסת לחדר שלו דרך החלון ויוצאת ב-4 בבוקר מאותו החלון. בכלל, מעולם לא נחשקתי כמו באותם ימים. אני חושבת שעד היום ראיתי יותר איברים לא נימולים מאשר נימולים. היו שם דברים מטורפים"**

"במסיבות רווקים ורווקות של חבר'ה מהקיבוץ היינו בוחרים את אחת המתנדבות או מתנדב, שהיו עושים סטריפטיז". לשאלה איך הסכימו המתנדבים לדבר הזה, משיבה תמי: "כיום זה נראה מוזר, אבל אז זה היה חלק מהעניין, דבר שבשגרה. אלה שבחרו בהם אפילו הרגישו מוחמאים".

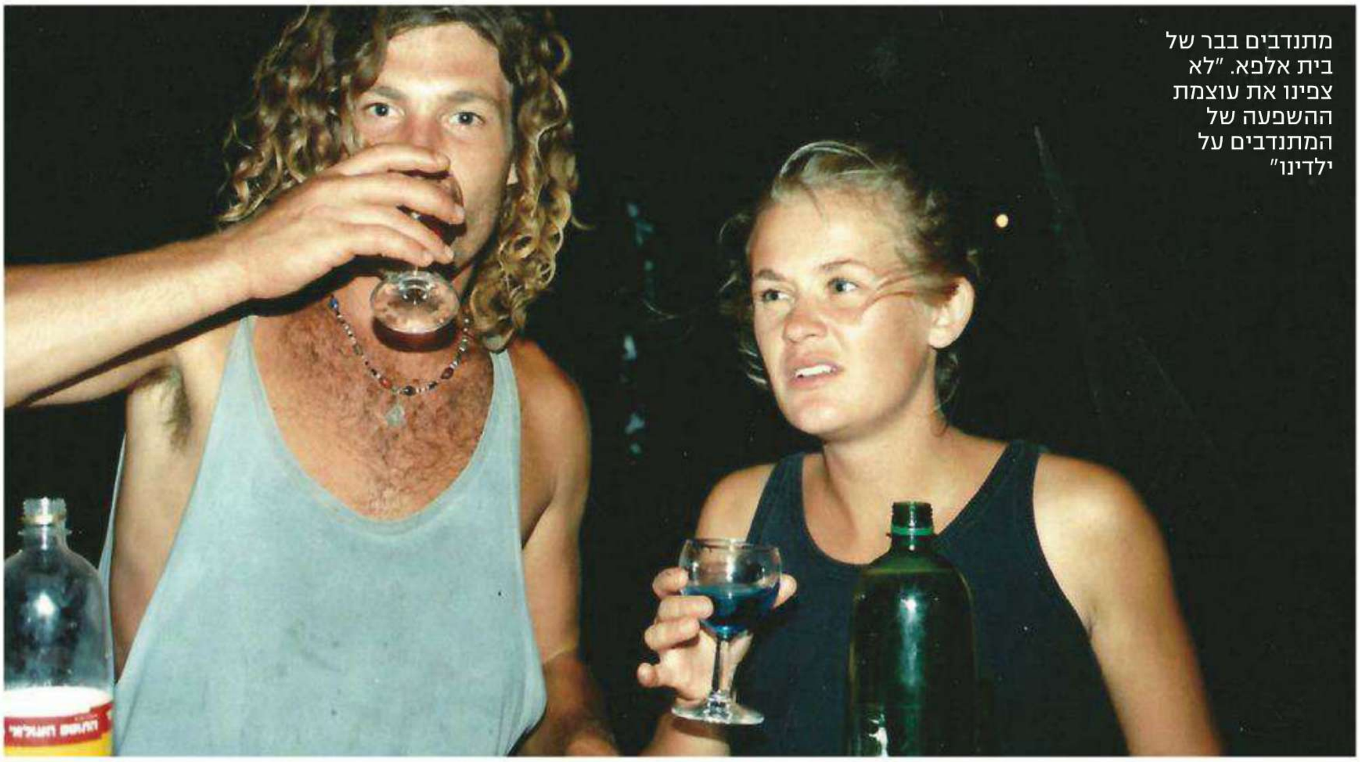
כך כתב ברק לאתר הזמן הירוק: "צעירינו פגשו דגם זוהר של העולם הגדול, שלא זקוק לתכנים רוחניים, ומלמד שאפשר גם סתם לעשות חיים בלעדיהם. קשרים אלה החלישו את הכמיהה לחיי משפחה כדרך מלך כבוגרים. אט אט אימצו את החלופה המערבית של השוטטות הסהרורית בת השנים בכל ארצות תבל, בדרך לקץ עידן המשפחה, או לפחות לדחיית הקמתה לגיל 30 ואילך. בכך עזרו גם לניוון חיי התרבות בחברה הקיבוצית".

גולדברג, שהתגורר בקיבוץ גינוסר ב-76, מספר: "הכרתי בגינוסר מתנדבת גרמנייה בשם אווה. היו לה המון שערות על הרגליים. עבדנו יחד בבננות. מכיוון שהייתי איתה, גרתי קצת עם המתנדבים - שניים-שלושה אנשים בחדר. היה להם מתחם משלהם והיה להם הווי משלהם, שלא תמיד הבנתי. הם לא ידעו מה זה ישראל והראינו להם אותה. היו להם הרבה פעילויות וחיי חברה משלהם ואנחנו לקחנו אותם לטיולים בכל הארץ. הם גם לא ידעו לעבוד בחקלאות ואנחנו הסברנו להם. אני זוכר המון רגעי מנוחה מתחת לעצים".

●

לפי הערכות, אומרת איה שגיא, ראש התכנית למתנדבים בקיבוצים, 400 אלף מתנדבים עברו בקיבוצים עד היום. בשיאן של שנות ה-70 המהוללות באו 12 אלף מתנדבים בשנה, והזרם נחלש מאז בהדרגה. כיום, לדבריה, התכנית מצליחה להביא כ-1,200 מהם מדי שנה בממוצע.

נציגים של התכנית הישראלית יושבים במדינות רבות בעולם, ומנסים לגייס מתנדבים תמורת עמלה, ומשתמשים גם בדף הפייסבוק כפלטפורמה לגיוסים. אלה יחסי תן וקח

מתנדבים בבר של בית אלפא. "לא צפינו את עוצמת ההשפעה של המתנדבים על ילדינו"

שמשתלמים לשני הצדדים: המתנדבים באים לישראל למינימום חודשיים ולמקסימום תשעה חודשים, ונבחרים על ידי הקיבוצים.

אבל איך נראו הימים הראשונים שלאחר קליטת המתנדבים? איך הם התקבלו במשק?

"היום הראשון היה הלם טוטאלי", אומרת קייתי (שם בדוי), אנגלייה בת 40, שהתנדבה בקיבוץ ניר עם ב-1991 וכיום מתגוררת עם בעלה, אותו פגשה בקיבוץ, במושב ליד אשקלון. "זה היה 'ראף'. חדר שבו שתי מיטות עם מזרונים דקיקים, ארון מתפרק בלי דלתות ומקרר משותף אחד במרפסת בחוץ, שאיכלס בעיקר בקבוקי גולדסטאר. זהו. התנאים היו ממש קשים, זה

בטוח. הקיבוצניקים קראו לזה 'גטו'. שתי בנות שבאו אתי ברחו משם למחרת. הן אמרו שאי אפשר לגור בתנאים האלה".

הקיבוצניקים מודים שפינוק האורחים המוזרים לא היה בראש מעייניהם. "אתה יודע, את המתנדבים תמיד שמים במקום הכי רעוע בקיבוץ", אומר רועי (שם בדוי), בן 39 מקיבוץ אילות. "לא נעים להגיד, אבל כיום הם ממש מחוץ לתחומי הקיבוץ".

הרשקוביץ מספרת שזה "היה די זוועה. במבט לאחור אני לא ממש יודעת איך הם גרו שם, אבל זה היה נורא. הם לא היו מנקים את החדרים אף פעם, אז פעם בחודש היינו עושים מבצע ניקיונות, כי המקום היה מוזנח ומגעיל. לא יודעת איך הסתובבתי שם וישנתי לא פעם במיטות המעופשות האלה".

המתנדבים עבדו קשה בכל ענפי המשק - מפעלים, חקלאות, כביסה ומטבח, ואפילו סייעו בשמירה על היישובים, אבל גם בגזרה הזו שינו את הכללים. קייתי אומרת כי "לקום ב-6 בבוקר עם הנגאובר ולהתחיל לקלף אלפי תפוחי אדמה במטבח זה היה סיוט, אבל הכיף של אחרי העבודה פיצה על הכול".

"הם עזבו את המדינה שלהם ובאו לפה, הם היו עצמאיים, ואנחנו היינו קיבוצניקים מסוגרים", אומרת הרשקוביץ. "פתאום הם באים ואנחנו שוטפים את הרצפה יחד בחדר האוכל כשברקע מתנגן איזה אלבום של להקה גרמנית, 'Enemy of Crime'. זה היה נשמע כאילו היטלר צורח לנו באוזן".

אבל המתנדבים, כך מסתבר, ראו את הדברים מזווית קצת אחרת - הזווית שלהם. "בהתחלה ראיתי את המבוגרים כאנשים עצבניים", אומרת קייתי, "הם כל הזמן צעקו וכעסו. הייתי מסתכלת עליהם מדברים אחד עם השני וזה היה נראה כאילו הם לא מפסיקים להתווכח. מצד שני, הצעירים היו מגניבים וכיפיים. קיבלו אותנו ממש יפה. היו גם משפחות שהזמינו אותנו לבתים שלהן. די מהר התאהבתי בקיבוץ ובאנשים".

●

ג'וסטין הגיעה לישראל מבריטניה ב-88, אז היתה בת 18. "עבדתי ביוון עם חברה ופגשתי אנשים שאמרו לי שאני חייבת לבקר בישראל כי הבנים יפים וזה בחינם", היא נזכרת. "כשחזרנו הביתה קראנו בעיתון שיש מפגש שבו אפשר לשמוע פרטים על התנדבות בישראל. הלכנו רק לראות על מה מדובר וחזרנו עם כרטיס טיסה. מי ידע אז משהו על ישראל חוץ ממלחמות ועזה? חשבנו שזה מסוכן. כך הגעתי לקיבוץ יקום לחמישה חודשים ואני בישראל עד היום".

הקיבוצניקים לא נתנו למתנדבים החדשים זמן התאקלמות, אבל פיתחו עבורם מערכת כללי מוסר ייחודית. לדברי ג'וסטין, "המתנדבות החדשות היו באות לחדר האוכל, ואז מישהו היה יכול לסמן אם הוא שם עין על אחת מהן, ושאר הבנים היו נותנים לו שבועיים לעשות את הצעד. אם הוא לא היה מצליח, אז אפשר היה לנסות במקומו. הבריטים, לעומת זאת, מחכים לילה שלם ו-10 בירות עד שהם פונים אלייך. הקיבוצניקים? מתחילים אתך כבר אחרי כמה דקות".

ג'וסטין מספרת שאחד הדברים שמהם חששו בקיבוץ היה הקשר של הצעירים המקומיים עם המתנדבות. "כיום, כאמא לארבעה ילדים, אני יכולה להבין את זה, אבל בכל זאת - ההורים של אותם צעירים פשוט פחדו שהבנים שלהם יעברו להתגורר בחו"ל עם האישה. זה גם קרה לא פעם, אני מכירה כמה ישראלים שחיים בדנמרק מאז".

גם גולדברג קיבל הצעה כזו. "אווה ממש רצתה שאסע אתה לנירנברג כשהיא עזבה את ישראל. היא אמרה שאבא שלה יכול לסדר לי עבודה בקלות ושנסתדר לא רע, אבל סירבתי". גולדברג אמנם סירב, אבל חבריו זרמו עם הרגע

וכך נולדו לא מעט זוגות חדשים בגינוסר.

קייתי חוזרת לשגרה הנעימה ולילות הארוכים. "קראנו לזה 'הכיף של הלא כלום'. הייתי גם בהודו, אבל שם אתה מטייל ועובר ממקום למקום, ופה היתה שגרה. אין לך הרבה מה לעשות אז אתה ממש מכיר אנשים, היתה קהילה. זה ממש הזכיר לנו את שנות ה-60 עם מוזיקה, המון אלכוהול, דיבורים מסביב למדורה בכל לילה".

הרשקוביץ מפרטת: "לשתות אלכוהול למדתי מהם. אחרי השנה שבה הייתי אחראית עליהם, עשיתי הפסקה. לא שתיתי יותר שנים. בימי שישי, למשל, היינו לוקחים את היין הגרוע שיש בחדר האוכל. כל אחד היה ממלא קנקן של שני ליטר, ואז היינו יוצאים מחדר האוכל עם הקנקן. היינו שופכים הכול לפיילות ענקיות של כביסה שגנבנו, כל אחד היה מביא את מה שיש לו בחדר והיינו מערבבים הכול יחד - וודקה, יין ובירה. עם זה שיחקנו משחקי שתייה והתוצאות היו כתובות על הקיר. עשינו צ'ייסרים מקופסאות של פילם (סרטי צילום) ומהר מאוד כולם היו שיכורים. זה היה מגעיל. אני הייתי ממש גרועה ושותה המון. בפעמים הראשונות הייתי האחות הרחמנייה וממש לקחתי אנשים לחדר והשכבתי אותם לישון, אחר כך כבר היו לוקחים אותי. היה רישום של שיאי שתייה ואני זוכרת 374 צ'ייסרים בלילה. כיום זה נשמע מופרך".

ואולם לא תמיד כולם באו לעבודה בזמן. הרשקוביץ מעידה כי השתייה בלילות היתה גובה מחיר, שהתבטא בהשפעה על התפקוד התקין של המשק. "היו פעמים שאנשים בהנגאובר לא הגיעו לעבודה ואז נהיה בלגאן. היה דיבור על זה שהאלכוהול זולג לחבר'ה הצעירים בקיבוץ, וזה התחיל לעצבן אנשים".

עם הזמן נקבעו כללים ברורים של זכויות וחובות המתנדבים, והם השתנו מעט בין קיבוץ לקיבוץ. בעיקרון, המתנדבים מחויבים לשמונה שעות עבודה ביום, שישה ימים בשבוע, ומקבלים שלושה ימי חופשה בחודש. בתמורה הם מקבלים כלכלה מלאה, וכן מעט דמי כיס שמספיקים לסיגריות, לנסיעות וכדומה.

●

לקראת סוף שנות ה-90 דעך מפעל ההתנדבות כמעט לגמרי. האינתיפאדה השנייה היוותה מכה קשה לישראל בכלל ולמפעל ההתנדבותי בפרט, ומספר המתנדבים צנח. מצד המתנדבים הפוטנציאליים בעולם, ובאירופה במיוחד, היוקרה של ישראל כיעד התנדבותי נשחקה והלכה, ותדמיתה קיבלה תפנית שלילית ככל שחלפו השנים ונפתחו עוד ועוד יעדים אטרקטיביים בשאר העולם.

ואילו הקיבוצים, שעברו שינויים מבניים, חברתיים וכלכליים אדירים, החלו להעדיף את העובדים הזרים בשכר, שמספקים תפוקה טובה בהרבה ואין להם צורך ביחס אמהי מהקיבוץ.

"המתנדבים מחויבים הרבה פחות לעבודה מהעובדים הזרים. הם מפונקים, באים להעביר את הזמן כמה שיותר בכיף ולעשות קצת חיים", אומר רועי מאילות. "אני מבין אותם. אתה יודע איזה צעקות היו פה כשלא היה להם חיבור wi-fi? מעבר לכך, אוכלוסיית הצעירים בקיבוצים הידלדלה מאוד עם השנים ולא היה מי שימשוך בחוטים". ימי הזוהר של המתנדבים נמוגו.

ומה באשר ללילות הזימה? לדברי רועי, "הבלגאן של פעם כבר לא קיים. האופי של הקיבוץ השתנה, אין פאב שכולם באים אליו וגם חדר האוכל, שהיה מקום מפגש מרכזי, כמעט נעלם. נראה לי שהמתנדבים באים כיום לתקופות קצרות יותר".

גם אופיים של המתנדבים השתנה. אם פעם היו רובם באים מסקנדינביה וממערב אירופה, הרי שכיום המדינה שמייצאת הכי הרבה צעירים לקיבוצים היא דרום קוריאה - מדינה נוצרית שבניה שמחים לבקר בארץ הקודש וללמוד אנגלית. הדרום קוריאנים הם חבר'ה סולידיים בהרבה מהאירופאים - תרבות השתייה והחופש המיני לא ממש מעסיקים אותם, וזה ניכר.

ולמרות זאת, אומר רועי, לראשונה מאז 1990 הגיעה בשנה שעברה לאילות קבוצת מתנדבים והפיחה רוח חיים בחגיגות הקיבוץ. "הם החזירו את הגאווה לבני המשק", הוא מספר. "מסיבת הפורים שהיתה פה בשנה שעברה עלתה על כל הציפיות. אחרי הרבה שנים, פתאום כולם היו שיכורים, וזה עשה את העבודה. יצאו משם הרבה זוגות שבבוקר הצטערו שזה קרה. בן משק אחד, שנגיד שהוא לא בדיוק נראה טוב בלשון המעטה,

> "הבילוי עם המתנדבות היה אגדה שהתממשה. כל בן בצבא ויוצא צבא כגבר, ראה עצמו מחויב לעבור התנסות זו. התוצאות ידועות: הרפתקאות אהבים קצרות"

זכה בפיס עם מתנדבת מדהימה. ולהפך, מתנדבת שבימים כתיקונם לא היתה כנראה משיגה פה מישהו, סיימה את הלילה במיטה של בן משק. זו היתה אחת המסיבות הגדולות ביותר שהיו בקיבוץ, כי היה פיק של הרבה מתנדבים. זה היה סדום ועמורה אחד גדול".

יחסי הגומלין בין המתנדבים וחברי הקיבוץ עשו טוב לשני הצדדים. גם אם המספרים כבר לא גדולים כבעבר, המתנדבים עדיין כאן ומתחלפים בתדירות של מדי כמה חודשים. נראה כי יש להוסיף פרק מיוחד עבורם בספר דברי הימים של התנועה הקיבוצית.

ואני? לי נשאר רק זיכרון מתוק של שמש צפונית, כר דשא ועור חשוף. הפכתי את הבית שלי ושל ההורים בחיפוש נואש אחר התמונה שצילמתי באותו הקיץ, תיעוד לימים של תום. התמונה לא נמצאה, ועכשיו לך תוכיח לאשתך שהכול אכן קרה.

מתנדבים מפורסמים

ג'רי סיינפלד, קיבוץ סער

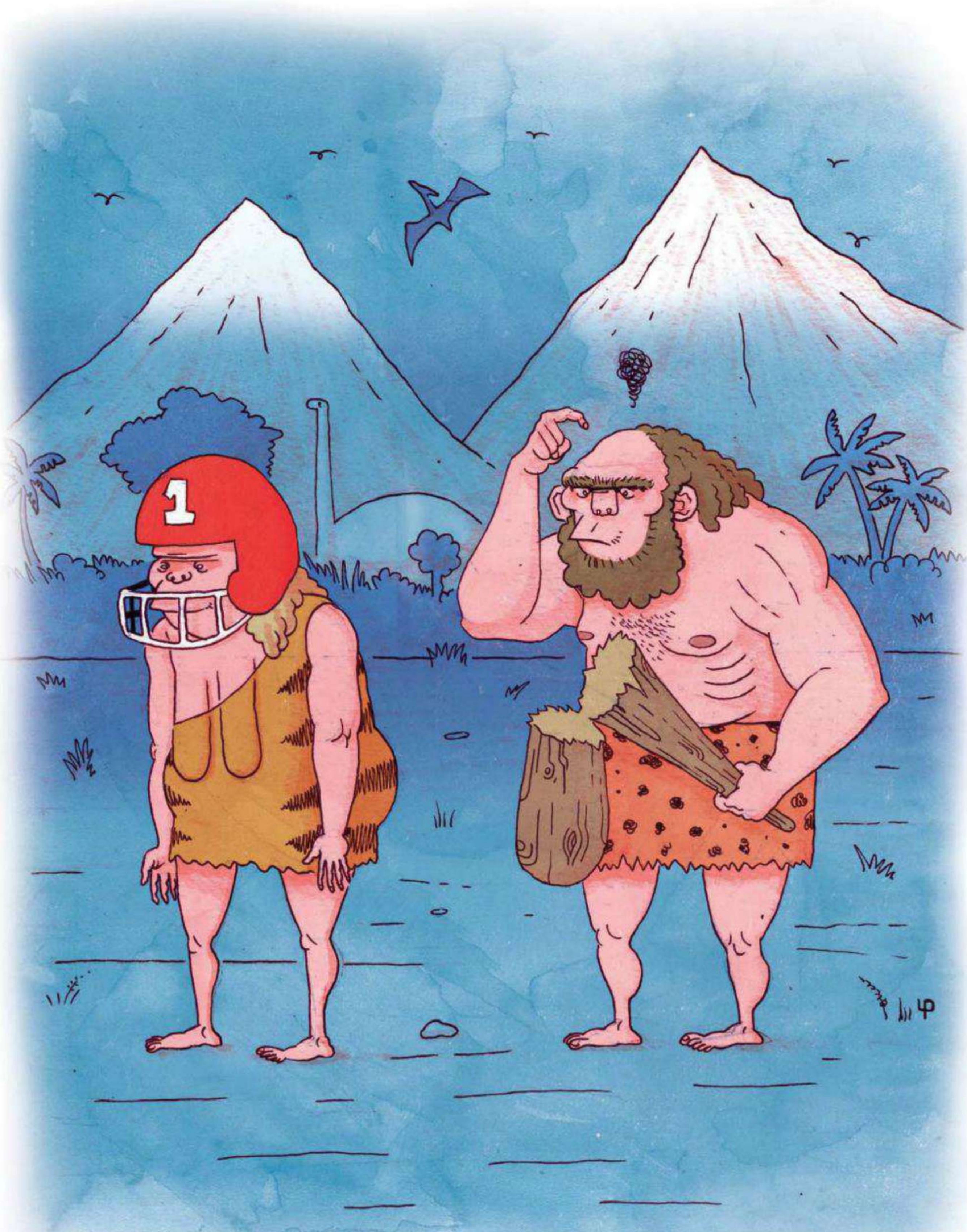

סשה ברון כהן, קיבוץ ראש הנקרה

אנתוני הופקינס, קיבוץ יגור

סיגורני וויבר, קיבוץ תל יצחק

צילום: imagebank/gettyimages

איור: יונתן פופרס

"משחקת אותה קשה להשגה"

CERTINA 125TH
ANNIVERSARY
THE AUTOMATICS BY
CERTINA
swiss time maker 1888
DS ACTION Automatic
DIVER'S WATCH 200 m
ISO 6425
Sapphire crystal
Stainless steel
Swiss Made
WWW.CERTINA.COM
CERTINA
1888
AUTOMATIC
DIVER'S WATCH 200m
ISO 6425

תכירו את

מרין טרמטס

ה-PLAYMATE הראשונה של ישראל. רקדנית וכוראוגרפית שוויתרה על ניו יורק לטובתנו

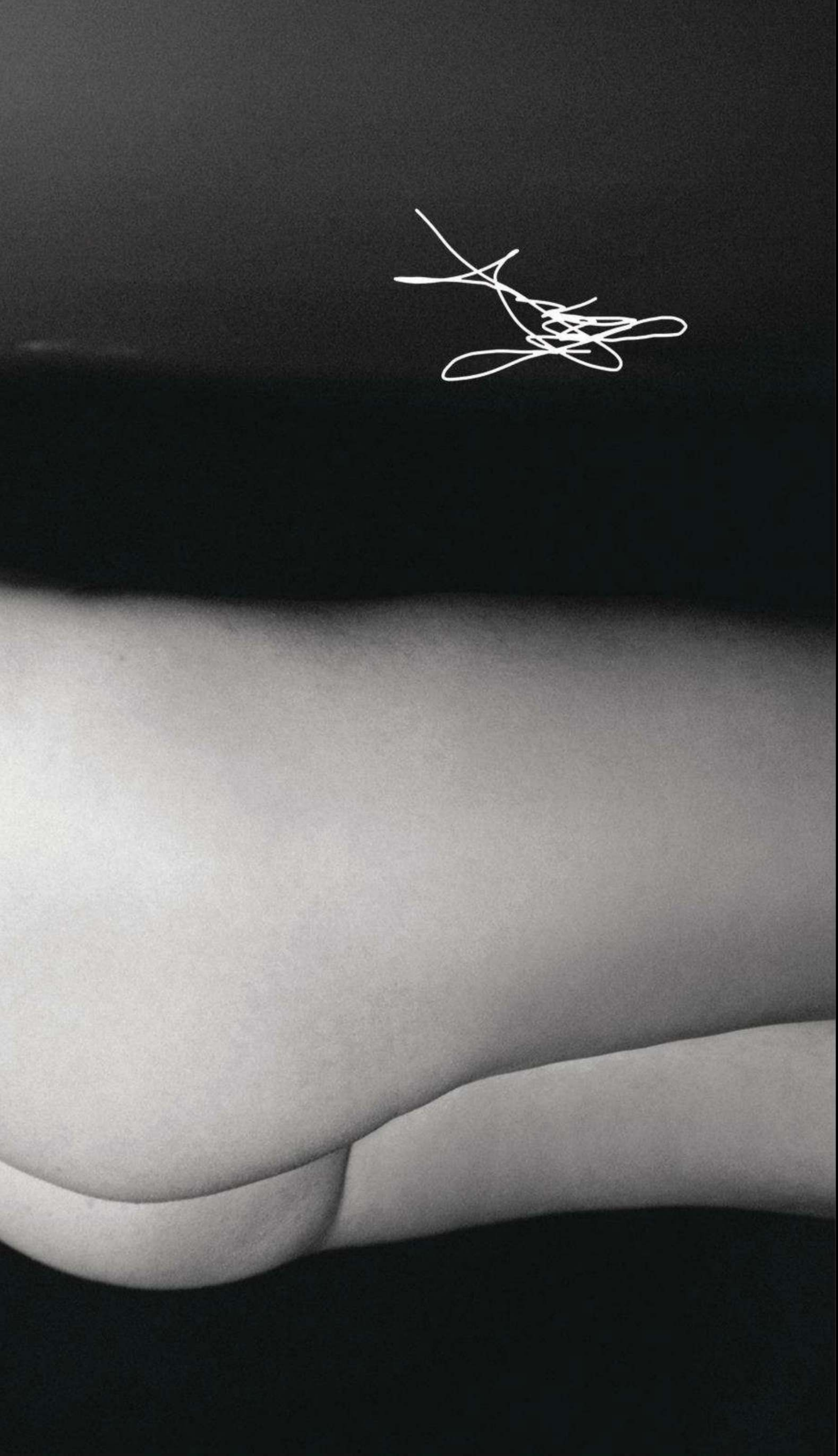
צילום: רונן פדידה ● **סגנון:** יולי סגרדה

נערת חודש מרץ
PLAYBOY'S PLAYMATE OF THE MONTH

נערת חודש מרץ

שם: מרין טרמטס

גובה: 1.68 תאריך לידה: 2 בנובמבר 1982 עיר מגורים: תל אביב

קצת על עצמי: נולדתי באוקראינה וגדלתי בניו-יורק, שם למדתי פסיכולוגיה ומינהל עסקים. בנוסף עסקתי שם גם בשיווק ויחצנות לאופנה והופעתי ורקדתי הרבה. לפני ארבע שנים עליתי לישראל בעקבות האהבה, וגם אחרי שנפרדו דרכנו החלטתי להישאר בעקבות האהבה - דווקא בתל אביב. בישראל אני רקדנית, כוראוגרפית ושחקנית

ספר אהוב: גוגל

מוזיקאים אהובים: מייקל ג'קסון, איימי ויינהאוס, ביונסה

דרינק: ג'וני ווקר שחור או ערק עם לימונדה ודיאט ספרייט

מה את מחפשת בגבר בשלך? נימוסים טובים, כבוד, חוש הומור וגוף טוב

החלק האהוב עליך בגוף שלך? "בוביצ"! סתם, שדיים

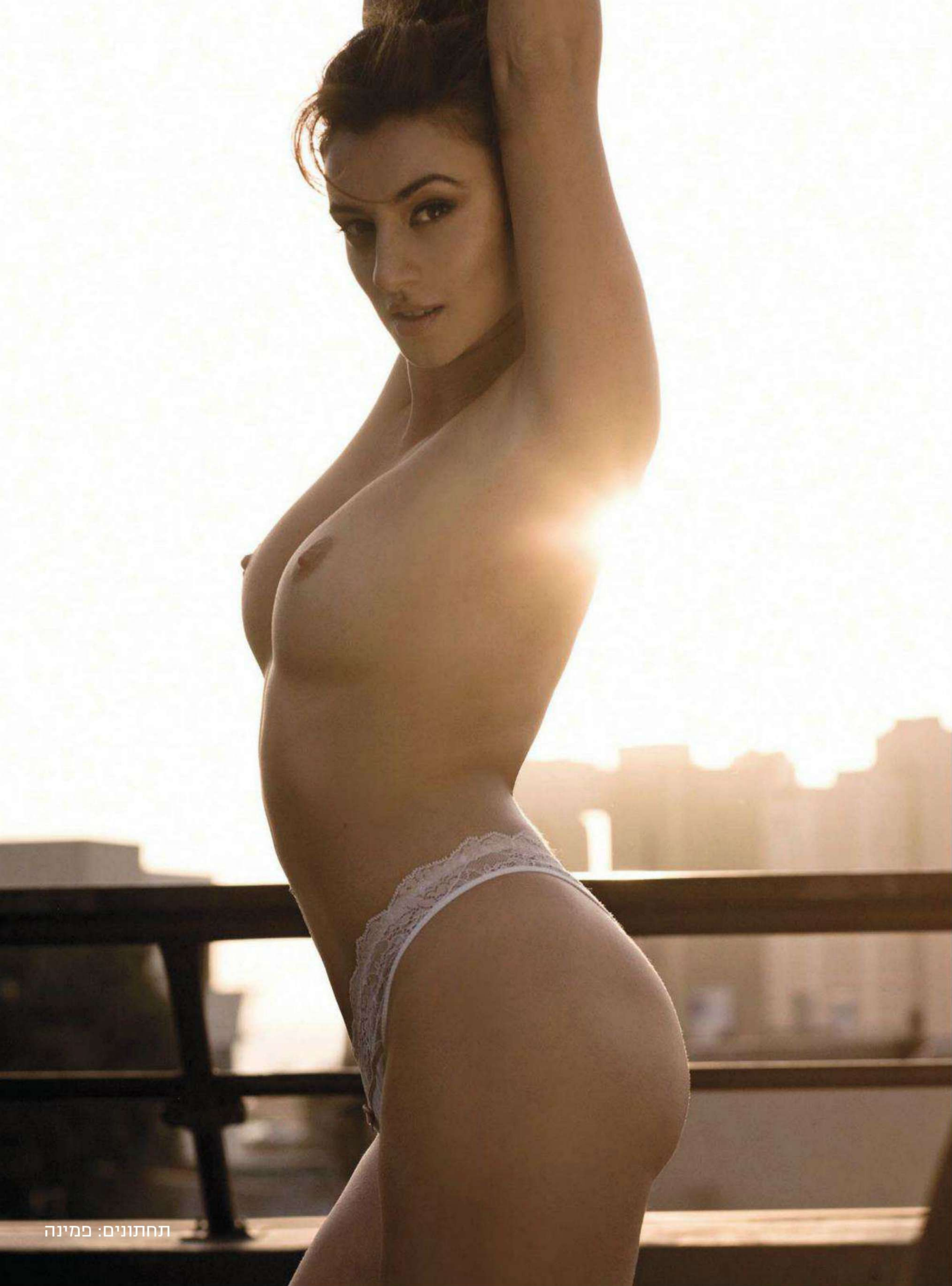
דברים שאת לא יכולה לחיות בלעדיהם? ריקוד, חברים וסלולרי

הדייט ההזוי שהיה לי? לפני כמה שנים הופעתי בגינאה, אפריקה. זו מדינה מסוכנת מאוד ולכן נאסר עלינו לצאת לבד מהמלון, או לצלם ברחוב. יום אחד נכנס בחור שהצדהה כישראלי והצמין אותי לשתות אתו. למרות שהיה אסור, החלטתי לצאת אתו לדרינק. הוא לקח אותי לבר שהיה שייך לבת של מלך גינאה, שהוא כמו אלוהים עבור המקומיים. היה מוצר והצוי לשבת לדרינק עם בחור ישראלי באמצע מדינה זרה ומסוכנת. והכי חשוב: המלך בסוף היה אורח הכבוד במופע

תחביבים: סריגה, עיצוב בגדים. בזמן ההסלמה בדרום התרמתי כסף ובגדים למען התושבים

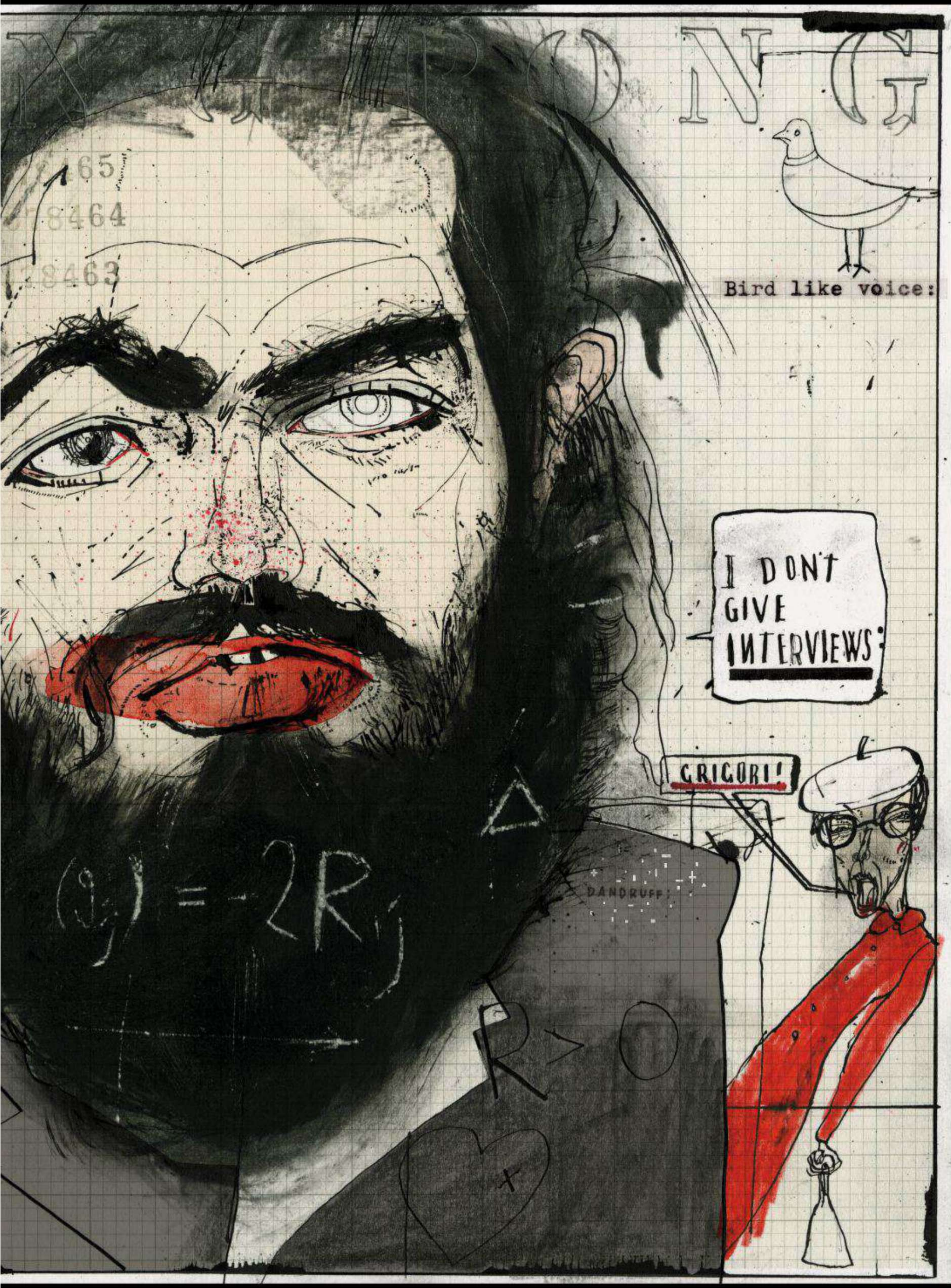

תחתונים: פמינה

עוזר צלם: שחף חימו
איפור: אילנה פיצחדזה
שיער: רועי סיץ׳

רוצה להיות ה–PLAYMATE הבאה של ישראל? לפרטים: www.playboyisrael.co.il

Bird like voice:
I DON'T GIVE INTERVIEWS
GRIGORI!
DANDRUFF!

גריגורי פרלמן הוא אחד מגדולי המתמטיקאים של זמננו. הגאון הרוסי הוכיח את השערת פואנקרה, שתסכלה את מיטב המוחות במשך 100 שנה. בשיא תהילתו, סירב לקבל פרס של מיליון דולר על עבודתו ומאז נעלם. כתב פלייבוי יצא לחפש אותו ברחובות סנט פטרסבורג במטרה לפתור את התעלומה

חידת פרלמן

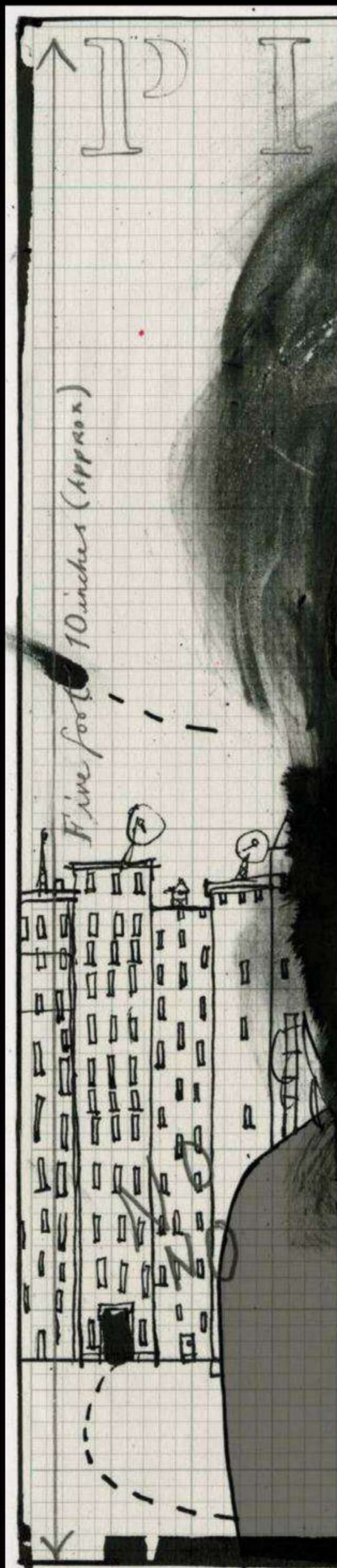
ברט פורסט

אף פעם לא יצאתי למעקב בעבר, אבל ידעתי איך עושים זאת. לקחתי אתי ספר, קניתי כמה סנדוויצ׳ים, הבאתי רדיו קטן והאזנתי לדיווחי התנועה ברוסית. כך יכולתי להישאר ער בזמן שחיכיתי למתמטיקאי הנעלם.

שמעתי לראשונה על גריגורי פרלמן לפני תשע שנים בערך, כשהחדשות על ההישג האדיר שלו התפשטו אל מעבר לקהילת המתמטיקה והגיעו אל כותרות תקשורת המיינסטרים. השמועה היתה שמישהו הצליח לפתור בעיה מתמטית שנחשבה לבלתי ניתנת לפתרון.

השערת פואנקרה עוסקת בספֵירות תלת-ממדיות ויש לה השלכות רבות על קשרים מרחביים ועל פיזיקת הקוואנטים, והיא אף עוזרת להסביר את צורת היקום. במשך כמעט 100 שנה בלבלה ההשערה את מיטב המוחות המתמטיים. רבים טענו שהוכיחו אותה, אך בדיקה מדוקדקת יותר הוכיחה כי אין אמת בטענותיהם. לאחר שנים רבות של ניסיונות פיצח פרלמן את ההשערה וניצח רבים מעמיתיו, אך המחיר היה כבד. השערת פואנקרה השפיעה עליו באופן כה עמוק, עד שנראה כי גם הוא נוצח.

פרלמן, בן 46 כיום, הוא בהחלט אדם מיוחד. כשסיים את ההוכחה שלו בין השנים 2003-2002 הוא לא פרסם את ממצאיו בירחון, כדי להעמידם לסקירת עמיתיו, כפי שמורה הפרוטוקול. הוא גם לא הציג את מסקנותיו למתמטיקאים מומחים שהכיר ברוסיה, באירופה ובארה״ב. הוא פשוט העלה

איור: דיוויד האצ'ס

את הפתרון שלו לאינטרנט בשלושה חלקים. החלק הראשון נקרא "נוסחת אנטרופיה לזרימת ריצ'י והיישום הגיאומטרי שלה". לאחר מכן, הוא שלח בדואר אלקטרוני את התקציר לכמה מעמיתיו הקודמים, שעם חלקם לא החליף ולו מילה במשך כמעט עשור.

אהבתי את הסגנון הזה. ככל שהוא עשה יותר, כך אהבתי אותו יותר. ב- 2006 נהפך פרלמן לאדם הראשון שסירב למדליית פילדס, הפרס המכובד ביותר בעולם המתמטיקה (לא קיים פרס נובל במתמטיקה). הוא גם סירב לפרופסורה בפרינסטון, בברקלי ובקולומביה. ב-2010 סירב לקבל מהמוסד למתמטיקה בקיימברידג' פרס של מיליון דולר על הוכחת ההשערה.

פרלמן מובטל כבר שבע שנים ומתגורר עם אמו בדירת דיור קהילתי. השניים מתקיימים מהפנסיה החודשית של האם, 160 דולר. פרלמן מצדו לא מתלונן. לעמיתיו הרוסים מעולם המתמטיקה, עמם הוא שומר על קשר טלפוני לא סדיר, סיפר: "יש לי כל מה שאני צריך".

פרלמן העניק את הריאיון האחרון שלו לפני כשש שנים, מיד לאחר שקבוצת דוקטורים סיימה בדיקה בת שלוש שנים של הוכחתו. מאז ניתק קשר עם העיתונות, הן המקומית והן הבינלאומית. פרלמן דחה את כל הבקשות מהתקשורת, טרק את דלתו בפני עיתונאים והבהיר להם מעבר לדלת: "אני לא חיה בגן חיות. הפעילות והחיים הפרטיים שלי אינם מהווים עניין לחברה". כשפרלמן ענה בטלפון לעיתונאי, הוא אמר לו: "אתה מטריד אותי. אני אוסף פטריות".

החברה הרוסית כבר החליטה שפרלמן מיזנטרופ או משוגע, אבל אני הערצתי אותו על הפניית הגב לציפיות העולם המודרני, ועל המסירות לעבודתו ותוצאותיה. הוא סירב לתהילה או לתגמול על הוכחת ההשערה, אז מדוע שיהיה מחויב להגיב לעניין הציבור? הנפש שלו חופשייה, התוצאות שלו טהורות. שם בדיוק נמצאת תהילתו.

הבנתי שקיימת יותר מדרך אחת לתהילה, ולכן לא היה משהו שרציתי יותר מאשר לפתור את חידת פרלמן. מדובר בחידה של ממש. הוא מדבר דרך המתמטיקה, ההסברים המורכבים שלו על הוכחת השערת פואנקרה אינם בהירים למי שאינו נמצא בצמרת קהילת המתמטיקאים. שאר העולם, החפץ להבין את התנהגותו יוצאת הדופן, נתקל רק בדממה. ללא תקוות רבות, קניתי כרטיס טיסה לסנט פטרסבורג.

רגע לפני שיצאתי לדרכי, טלפנתי למנהל המוסד למתמטיקה של סנט פטרסבורג, סרגיי קיסליאקוב, שם עבד פרלמן כחוקר. שנתיים לאחר שהוכחת השערת פואנקרה הפכה אותו לשם הגדול ביותר בעולם המתמטיקה, הוא הגיש לקיסליאקוב את התפטרותו, הצהיר כי הוא "מאוכזב" מהמתמטיקה והבהיר כי בכוונתו לנטוש לאלתר את עולם המתמטיקה.

קיסליאקוב ידע היטב כמה עקשן פרלמן יכול להיות. כשהסברתי לו שאני מתכנן לשוחח עם פרלמן, קיסליאקוב קטע אותי באמצע דבריי: "אני מפציר בך לא להגיע לכאן. פרלמן לא מדבר עם אף אחד ומתעב עיתונאים". אבל אני התעקשתי: "העורך שלי מחייב אותי לנסוע". קיסליאקוב נאנח והשיב "אם אתה חייב אז אתה חייב..."

בצילום: אחד הרגעים הנדירים בהם נצפה גריגורי פרלמן ברכבת התחתית בסנט פיטרסבורג

●

הגעתי לסנט פטרסבורג בעת ההכנות למצעד יום הניצחון. טנקים כבדים נעו לאורך הצירים המרכזיים של העיר ושלטים צבעוניים עיטרו את הרחובות. בקופצ'ינו, התחנה הדרומית ביותר בקו הכחול של הרכבת התחתית, הרחק מהארמונות של מרכז העיר, היום הזה נראה ממש כמו כל יום רגיל. חשמליות אדומות-לבנות נסעו לאורך השדרות ואנשים טיילו בנחת לאורך החצרות המחברות בין בניינים מתפוררים ששימשו בעבר למגורים קהילתיים. אמנם ראש ממשלת רוסיה, דימיטרי מדבדב, גדל בקופצ'ינו, אך השכונה מרוחקת מאוד מהתהילה וממוקדי ההשפעה. ליתר דיוק זו השכונה המושלמת לאדם המעוניין להתחמק מכל מגע עם אנשים לא רצויים.

בחיפושי אחר פרלמן חשבתי לשכור דירה שתאפשר לי להשקיף על הכניסה לבניין בו התגורר. שאלתי את סוכן הנדל"ן שצעד בכל רחבי השכונה: "תגיד, אין כאן איזה מדען מפורסם שמתגורר בשכונה?" הוא השיב: "הוא גר כאן איפשהו ברחוב". נדרכתי: "ראית אותו פעם?" הסוכן צחק: "אם ראיתי אותו? בטח שראיתי אותו. ראיתי אותו כמו שראיתי את פוטין - בטלוויזיה". הסוכן המשיך ועבר אתי חורבה אחרי חורבה.

כדי להיות נייד שכרתי רכב מסוג יונדאי, המכונית היחידה שהיתה זמינה בסוכנות השכרת הרכב בעיר התחתית. חניתי מחוץ לבניין של פרלמן. הבניין היה גבוה, בן 12 קומות, מורכב מפאנלים לא צבועים של בטון כבד. מסביב לדלת הפלדה החומה, שהובילה לגרם המדרגות המרכזי, התאספה קבוצת אנשים מעשנים שהעבירו ביניהם את בקבוק הבירה של הבוקר. המקום הזה בפירוש לא נתן תחושה של הצלחה והישגיות.

כמה ימים לפני כן, פגשתי את אחת השכנות של פרלמן, מורה בבית ספר מקומי. היא אמרה שהיא והאחרים בבניין התלוצצו ביניהם על כך שיבקשו מפרלמן לקבל את פרס מיליון הדולרים בשמם. לא יכולתי להבין מה שעשע אותה יותר, הרעיון שפרלמן יקבל את הפרס או הרעיון שהוא בכלל ידבר אתה. היא אמרה שפרלמן לא מדבר עם אף אחד, ומסרב אפילו לרדת במעלית אלא אם הוא נמצא בה לבדו.

ובאמת, עם מי הוא ידבר במקום הזה? האנשים שראיתי היו מבוגרים שיכורים חסרי מעש, בני נוער שנעים מקיוסק לקיוסק, קבצן בעל שיער

רוקסין אמר: "אני חושש שהוא חווה משהו שקרוב להתמוטטות עצבים. אם היינו חיים בברית המועצות הישנה כבר היו מאשפזים אותו בכפייה במוסד פסיכיאטרי"

בלונדיני מטונף המחטט בפחים וגברת זקנה עם שמלת צמר גסה שהביטה בי מבעד לשמשת הרכב, וירקה עליה.

נראה כי פרלמן לא נשאב לריקנות של סביבתו. כאיש צעיר, הוא היה נאה, בעל שיער שחור רך ותווי פנים נעימים לעין, אך תמונות עדכניות יותר - שצולמו במצלמת טלפון סלולארי בקרון הרכבת התחתית והופצו ברשת - הציגו אדם אחר לגמרי. הבגדים של פרלמן היו מלוכלכים ומקומטים, הזקן השחור שלו פרוע, פדחתו קירחת ובקדמתה מופיעה פלומת שיער סוררת. גבות עבותות עיטרו את פניו, והוא כסס ציפורניים. הוא נראה משוגע. כיצד הוא יגיב כשאגש אליו?

ביום המעקב הראשון לא ראיתי אותו ומיד הזהרתי את עצמי להיות סבלני מספיק. מדובר באדם שבילה שבע שנים בהוכחת השערת פואנקרה, שבע שנים של סבלנות שרחוקה מלאפיין את האנושות במאה ה-21. עורכי העיתונים התייאשו מלנסות לאתר אותו, ובכל פעם שהם שלחו כתב לקופצ'ינו, הכתב חזר בידיים ריקות. פקידה ברכבת התחתית טענה כי החליפה אתו כמה מילים ובבוקר המחרת זעקה הכותרת בעיתונים: "האהבה הסודית של פרלמן".

כשפגשתי את סרגיי רוקסין, החבר הקרוב ביותר של פרלמן, הבנתי את הנזק שעשתה העיתונות. "נעים לפגוש אותך", אמרתי כשהגעתי למשרדו של רוקסין. "נראה אם יהיה נעים או לא", הוא השיב. כמו נורת פלורסנט ישנה, כשרוקסין נדלק הוא לא כבה ודיבר על פרלמן מעל ארבע שעות.

רוקסין שימש כמדריך במועדון המתמטיקה של לנינגרד והיה זה שזיהה את הכישרון של פרלמן ב-1976. רוקסין ועמיתיו הסתירו את זהותו של פרלמן מפני הממסד הסובייטי האנטישמי, שכמעט ומנע מהגאון היהודי הצעיר לזכות בהשכלה לה זקוק אדם כה חכם. כעת מתאבל רוקסין על מצבו של תלמידו האהוב: "הוא חי במצור".

•

ביום השני של המעקב, עצרה משאית מולי וחנתה, חוסמת את שדה הראייה שלי אל כניסת הבניין. כשפתחתי את דלת המכונית, נעו לאורך הרחוב כמה בחורים עם פנים מדממות, שחלקו ביניהם את בקבוק הוודקה של עשר בבוקר, וחיפשו משהו לעשות. עמדתי במקום, אוכל צ'יפס משקית, והבטתי לכיוון כניסת הבניין. לפתע הופיע אדם במעיל שחור לפני הרכב. הוא נענע את ידיו לעברי וזעק באופן פראי: "לא, לא!" לא הבנתי את הסיבה לכך, אך כן הבנתי שהמקומיים מתחילים להבחין בי. הסיכוי שלי להיתקל באלימות גבר משעה לשעה.

מאחר שלא היה לי הרבה מה לעשות בנדון, העדפתי לחשוב על ההתפתחות של פרלמן. רוקסין אמר לי שכילד פרלמן שמר על קשר עם סטודנטים אחרים, שהוא לא היה אנטי-חברתי. חוץ ממתמטיקה הוא נהנה מפינג פונג ומאופרה. לפי רוקסין ואחרים שהכירו את פרלמן בצעירותו, הוא היה הטרוסקסואל, אך כפי שרוקסין ציין: "אם היה משהו שגרישה הביט עליו באהבה, זה היה רק הלוח השחור". אף חבר לא יכול היה להיזכר בשם של בת זוג. כמה חודשים לאחר שפרלמן קיבל את תואר הדוקטורט שלו, התמוטטה ברית המועצות. הוא עזב לארה"ב, שם ביצע מחקר פוסט-דוקטורט באוניברסיטת ניו יורק, בברקלי ובאוניברסיטת סטוני ברוק. הוא יצא לעולם, שוחח עם עמיתיו, עשה דברים.

אך כבר אז ניתן היה להבחין בנטייה שלו להתכנס בעצמו. כשהמתמטיקאים המובילים ברוסיה הרוויחו משכורת של פחות מ-100 דולר בחודש, פרלמן נחשף לעולם המערבי של הפרופסורה, למענקים האקדמיים ולמעבדות המחקר הממומנות - לצד העסקי של האקדמיה. כשחזר לרוסיה ב-1995 אמר לרוקסין: "אפשר למכור שם תיאוריה ואפשר גם לקנות אותה, גם אם אין לך מה לעשות אתה".

בתקופה ההיא, פרלמן כבר החל לעבוד על השערת פואנקרה, תיאוריה טעונת הוכחה שנהגתה ב-1904 על ידי הנרי פואנקרה, מלומד צרפתי והמייסד של הטופולוגיה - חקירה מתמטית של צורה מופשטת. במשך השנים הופיעו פתרונות מזויפים רבים לבעיה, לכן לא סיפר פרלמן לאיש על הניסיון שלו לפתור את ההשערה. הוא גם חשש מכך שעצות מבחוץ יפריעו לחשיבתו. ניקולאי מנימוב, חבר ועמית לשעבר של פרלמן, אמר לי: "עבור גרישה, העבודה היתה ריסון עצמי מוחלט".

אלמלא הייתי אוהב כל כך את העבודה שלי, חיי בהחלט היו לוקחים אותי למקום טוב יותר ממושב חבוט של מכונית יונדאי העומדת בצד רחוב נחשל בסנט פטרסבורג, ממתין למישהו שעשוי כלל לא להופיע. השעות חלפו. נגסתי שוב בסנדוויץ', לקחתי מעיל נוסף והשתמשתי בו ככרית.

אבל מי אני שאתלונן? פרלמן הוא זה שבאמת סבל. הוא עמד בפני מתקפה, שבינתיים הופרכה, מצד מתמטיקאי סיני שטען כי ההוכחה שלו שגויה. הוא סירב למדליית פילדס משום, כך לפי רוקסין, שהאמין שקבלתה תהיה "לא כנה". הוא רתח על צוות טלוויזיה מערוץ 1 הרוסי כשזה התדפק על דלתו, דחף לצד את אמו והבהיר לאנשי התקשורת כי לא יקבלו ממנו דבר. הוא סבל את הדחייה של המוסד למתמטיקה שלקח לעצמו לא פחות מחמש שנים לפני שהציע לו את פרס מיליון הדולר, שהובטח לאדם שיפתור את השערת פואנקרה. רוקסין הגדיר זאת: "גרישה סובל מחוסר השלמות של האנושות".

הדברים הללו רצו במוחי כשלפתע הופיע פרלמן. מעבר לשורת מכוניות חונות, השיער הפרוע שלו קפץ מעלה ומטה עם צעדיו, כשהוא התרחק ממני ונע לעבר דלת הבניין. הייתי חייב לרדוף אחריו. פתחתי במהירות את דלת המכונית, הרמתי שוב את מבטי והתאכזבתי - זה לא היה פרלמן. סתם אדם עם שיער פרוע, שהתרחק במהרה מהקבצן השכונתי.

•

היה זה היום השלישי של המעקב ועדיין שום סימן לפרלמן. בסתר חשתי הקלה משום שלא ידעתי מה לשאול אותו. אני לא מראיין מוכשר, אני רגיל לדבר עם המרואיינים שלי כאילו אנחנו יושבים בבר, לוגמים בירה ומפטפטים. זו לא ממש בעיה, אנשים אוהבים לדבר על עצמם, רק תן להם את ההזדמנות.

אך כיצד אשוחח עם אדם שלא מדבר עם אף אחד? ידעתי היטב כי פרלמן לא יענה על השאלות עליהן חשבתי. לא היה לי עם מי להתייעץ. העיתונות הרוסית נכשלה ולא קיבלה מענה על שאלות כמו מדוע לא לקחת את הכסף, מדוע סירבת למדליית פילדס ומדוע אתה מסרב לדבר.

לא רציתי להטריד אותו, לא רציתי להיות כמו כל האחרים שדחפו אותו להתבודד. האמנתי כי קיימת דרך עדינה יותר לגשת אליו.

דיברתי עם אלה המכירים אותו. כשפגשתי את אלכסנדר אברמוב במוסקווה, הוא סיפר על שיחת הטלפון האחרונה שערך עם פרלמן, לפני כשלוש שנים. אברמוב הוא פרופסור המכיר את פרלמן מ-1982, כשאימן את נבחרת ברית המועצות באולימפיאדת המתמטיקה הבינלאומית, במסגרתה פרלמן זכה במדליית הזהב עם תוצאה מושלמת. אברמוב התרגז מהבידוד של פרלמן ושאל אותו מה הוא צריך לעשות כדי לפגוש אותו. פרלמן אמר: "לעבור לסנט פטרסבורג", אברמוב שאל: "לתמיד?" ופרלמן ענה: "אולי", וניתק.

יכול להיות שפרלמן כבר לא אהב את אברמוב. יכול להיות שהוא כבר לא אוהב אף אחד. רוקסין אמר: "אני חושש שהוא חווה משהו שקרוב להתמוטטות עצבים. אם היינו חיים בברית המועצות הישנה כבר היו מאשפזים אותו בכפייה במוסד פסיכיאטרי". ב-2008 פרלמן ביקש מרוקסין להמעיט בשיחות הטלפון עמו, כעת הם משוחחים פעם בשנה.

אברמוב אמר לי: "הסיפור שלו דומה מאוד לזה של בובי פישר (אלוף

שחמט יהודי-אמריקאי), ובובי פישר לא היה אדם שמח".

●

היו אלה שעות אחר הצהריים של היום השלישי והקבצן השכונתי התחנן מול חלון רכבי לכמה רובלים. צפיתי בו ממשיך הלאה, לאחר שהתעשר במעט. כשהחזרתי את מבטי אל עבר דלת הבניין של פרלמן, נדהמתי. הנה הוא!

אין ספק שזה הוא. הזקן, השיער, הבעת אי הוודאות הנסוכה על פניו כשהוא מתהלך באטיות עם אמו, לובה, לצדו. הוא כשל לעבר פחי הזבל הנמצאים בסמוך לדלת הכניסה ונראה כמי שהולך לחטט בהם. הוא לבש מעיל סקי שחור, חולצה שחורה, מכנסיים שחורות. אמו לבשה מעיל אדום וכובע בארט לבן. הם המשיכו ללכת במורד השדרה, נעים לעבר החצר הנמצאת מאחורי ביתם. נעלתי את הרכב.

החצר היתה בגודל של בלוק בניינים עירוני והכילה עצים, מגרשי חנייה ומגרשי משחקים. צעדתי מאחורי פרלמן ואמו כך שלא יבחינו בי וצפיתי בהם חוצים את כר הדשא. החלטתי לגשת אליו מלפנים, ולא לדבר אל גבו, ולנסות בכל כוחי לא להרגיז אותו. למרות שידעתי שהוא דובר אנגלית לא רעה, חשבתי שהכי טוב יהיה לפנות אליו ברוסית, כדי לגרום לו לחוש בטוח יותר.

צעדתי לאורך הפאה המרוחקת של החצר, מקווה לפגוש אותו כשיגיע לצדה המרוחק. האצתי צעדי, קפצתי מעל פח המוטל על האדמה, הקפתי גדר של מגרש טניס הרוס ובית ספר קטן אבל פרלמן ואמו לא היו שם, איבדתי אותם.

חזרתי למרכז החצר והבטתי מסביב במהירות. איתרתי אותם שוב, הולכים לצד שורה של מכוניות חונות, אך שוב, כשניסיתי לאגף אותם איבדתי אותם. כשהבחנתי בהם בפעם השלישית, הם הלכו בדרך חזרה לביתם. לא יכולתי להרשות לעצמי לאבד אותם ולכן ניגשתי אליהם מאחור. הלכתי במהירות. המרחק מפרלמן ואמו הלך והתקצר, כ-20 מטרים. עדיין לא ידעתי מה לומר.

כשהגעתי וצעדתי לצדו, לא היה זמן לחשוב. "גריגורי יקובלביץ'?" אמרתי, משתמש בשמו האמצעי באופן רוסי מנומס, "זה אתה?"

פרלמן הסתובב באטיות, הביט בי ממושכות מזווית עינו ולא אמר דבר. "סלח לי בבקשה", אמרתי, "אני לא רוצה להטריד אותך, אך הגעתי מאמריקה לדבר אתך".

מקרוב, פרלמן התנשא לגובה של 1.75 מטרים ונראה רזה יותר ממה שדמיינתי. הוא נראה מאיים פחות מהתמונות ההן, מצד שני הוא לא ממש הקדיש מחשבה להופעתו. כתפיות המעיל שלו היו קרועות ובגדיו מוכתמים.

פרלמן השיב לי בקול גבוה, דמוי ציפור. "אתה עיתונאי?" הוא שאל. אמו הציצה אלי מעבר לכתפו ומיד משכה מבטה. הנהנתי לחיוב. הוא הביט אל השמים והפטיר אנחת כאב. צעדנו כמה מטרים יחדיו והוא שאל: "מאיזה עיתון אתה?"

אמרתי לו. הוא הנהן אך אמר: "אני לא מתראיין".

"אני יודע", השבתי, "זה בסדר". פרלמן ואמו עצרו במקומם. הם בחנו אותי במבטם, תשובתי בלבלה אותם. לא ידעתי איך להמשיך, אבל פרלמן לפחות לא ברח. אז חייכתי חיוך גדול ואמרתי: "מזג אוויר נפלא היום, לא?" להפתעתי, פרלמן ואמו העצבנית צחקו צחוק גדול. הם נפתחו. גם אני.

●

"איך ידעת שנהיה כאן?" שאלה לובה פרלמן, צועדת מאחורי בנה. היא הרכיבה משקפיים עם עדשות עבות ופניה האדמומיים הדיפו אדי קור מתחת לכובע הבארט.

"אני נבוך מדי מכדי לספר", השבתי. "ובכל זאת?" היא אמרה. הפניתי מבטי לעבר הרחוב ואמרתי, "ישבתי במכונית שם וחיכיתי לכם". "באמת?" שאלה. "זה לא היה כל כך גרוע, קראתי ספר", השבתי. פרלמן שאל: "איך מצאת את הכתובת שלי?", "יש לי קשרים", השבתי, "עם המשטרה". עיניו נפערו לרווחה. "המשטרה? אתה רוסי?" "לא, אני אמריקאי". הוא הביט בי בסקרנות ושאל: "אתה בטוח שאתה לא רוסי?", שפת הגוף שלו אמרה לי שהוא שמח לדבר, מאושר מהמגע האנושי.

"אכפת לך אם אצעד אתכם מעט?" שאלתי. פרלמן משך בכתפיו והמשכנו לצעוד. "הוא צחק!" חשבתי לעצמי, "אולי הוא יצחק שוב". אמרתי לו: "כולם אומרים שאתה מפחיד". פרלמן מצמץ, הביט מעלה לכיוון השמים, כאילו שוקל לומר משהו שאני לעולם לא אבין. אדם חלף על פנינו, עם חתול קשור ברצועה.

לובה פרלמן אמרה: "אם אתה לא מקבל ריאיון, מה הטעם של כל זה?" "זה בסדר, אימא", אמר פרלמן, "אנחנו רק הולכים".

בהתחשב בכל מה שלמדתי על פרלמן, התנהגותו האדיבה הדהימה אותי ועודדה אותי. אף אחד אחר לא התקרב אליו במשך כל השנים הללו. "אני מבין שאתה לא עוסק במתמטיקה יותר", אמרתי, "האם תוכל לספר לי על מה אתה עובד?"

הוא אמר: "עזבתי את המתמטיקה ולא אספר לך מה אני עושה כיום". הייתי מוכן עם עוד שאלה, אבל לפרלמן היתה שאלה משלו: "אתה בטוח שאתה לא רוסי?" הוא שאל. "אתה מדבר כמו מישהו שנולד ברוסיה, עזב בגיל שמונה או תשע וחזר מאוחר יותר. ככה אתה מדבר".

שאבתי עידוד מהמומנטום של השיחה ושאלתי אותו כמה שאלות פשוטות, מקווה שייפתח שוב. "מהן התכניות שלך לקראת החגים?" "האם אתה הולך הרבה עם אמך?" כתשובה, פרלמן משך בכתפיו, הביט לשמים ולא אמר דבר. לא הייתי בטוח אם הוא בכלל שמע אותי. הבטתי באמו והיא הרימה גבותיה, כאילו לא יודעת מה לומר, חיוך על שפתיה.

התקרבנו לשביל הכניסה לבית. ניסיתי שאלה רצינית נוספת: "בהתחשב ביכולות הרבות שלך ובגילך הצעיר, האם אתה חושב לחזור למדע?" הוא גנח בכבדות ולאחר שהשתררה דממה, ואמו שאלה אותי אם אני נושא עלי מכשיר הקלטה. רציתי בכל מאודי לגרום לו לענות שוב. ניסיתי לבנות בסיס משותף, לגעת בנקודות הדמיון בין הכתיבה והמתמטיקה, להדגיש את הבדידות שתחומי העיסוק הללו דורשים. הבטתי בו בפנים ידידותיות ופתוחות, הוא הפנה מבטו שוב אל השמים, דף ריק.

הגענו לדלת הכניסה ועצרנו. פרלמן ואמו בהו בי, תוהים כיצד המפגש המוזר הזה יסתיים. אני הבטתי בהם בחזרה ושאלתי את פרלמן: "אתה עדיין טוב בפינג פונג?" הוא השיב: "לא שיחקתי הרבה זמן", והניח את זרועו על כתפי אמו. הוא נהפך מוטרד.

במשך 20 הדקות שהלכנו ושוחחנו הבנתי לפתע כי פיתחתי הזדהות מסוימת עם האיש, אך עדיין לא פתרתי את החידה. איך אוכל לעשות זאת? נשאר זמן רק לשאלה אחרונה. הפעם השתמשתי באנגלית ושאלתי אותו שאלה פילוסופית שקיוויתי שתגרום לו להשיב: "איך אתה רואה את המשך חייך?"

פרלמן התקרב אלי מעט, הבחנתי שאחת משיניו העליונות היתה חומה-כהה, רקובה. "מה?" הוא שאל באנגלית. פניו התכווצו בריכוז כשחזרתי על השאלה. האמנתי כי הוא מתכוון לענות על השאלה אך פניו נהפכו רפויים. הוא הבין כי רציתי לחשוף את מסלול החיים החריג שלו, ומלמל: "לא יודע".

אמרנו שלום אחד לשני.

מבעד לשמשת המכונית השכורה צפיתי בפרלמן ואמו ניגשים אל הדלת הכבדה ונכנסים פנימה. הקבצנים, הילדים והאמהות של קופצ'ינו המשיכו בחייהם כרגיל. הדלת נסגרה בעוצמה. פרלמן יצא לטיול, אחר כך חזר. בתוך, הוא שאף קצת אוויר.

ראיון פלייבוי: אבי דיכטר

כשברקע פרשת האסיר X מטלטלת את השירותים החשאיים, ישבנו לשיחה עם אבי דיכטר, ראש השב"כ לשעבר והשר להגנת העורף ● דיכטר מספק תובנות מרתקות (ודי פסימיות) על סוריה, איראן, 'האביב הערבי', ציפי לבני ותהליך השלום התקוע - ומגלה חוש הומור מפתיע, ידע בכדורגל וחרטות הקשורות במשפחה

אבירם זינו ● צילום: דניאל בר און

לא רבים יודעים ש"המבצע החשאי הראשון" של אבי דיכטר נכשל בגלל התקשורת, וגם קטע את חלום הכדורגלן שטיפח והסתיר ממשפחתו. אך דיכטר לא עצר שם, וטיפס כל הדרך אל ראשות השב"כ ואל כיסא הסוכן מספר אחת.

דיכטר, כיום השר להגנת העורף, לפחות עד שיסתיים משחק הכיסאות הקואליציוני, חי את הפוליטיקה הישראלית מאז הצטרפותו לקדימה ב-2005, שאותה עזב כי "נגמרה קדימה", לדבריו. הוא מכיר את העולם הערבי ואת ניבי שפתו בצורה מושלמת - מיומנות שהבליטה ושירתה אותו במסגרת עשרות המבצעים שאליהן יצא במסגרת שירותו בסיירת מטכ"ל והשב"כ. הוא משתמש בהיכרות זו בניתוח הסכסוך הישראלי-פלסטיני: מוכן לדבר עם כולם, אבל מתנגד להסכמים חלקיים.

בריאיון מיוחד לפלייבוי, שהתקיים באותו היום שבו התפוצצה פרשת האסיר X שהרעידה את מערכת הביטחון כולה, דיכטר מתייחס למצב העדין שבו שרוי המזרח התיכון. "אין ספק שמה שנקרא 'האביב הערבי', נקרא כך בטעות. זה חורף קשה, קשה מאוד, וכל מי שחושב שמיצינו אותו, שאנחנו בתחילת הסוף - טועה. האמן לי, אנחנו עוד לא בהתחלה".

●

פלייבוי: אביב או חורף, איך תסביר את העובדה שאף סוכנות ביון בעולם לא חזתה את מה שמכונה "האביב הערבי"?

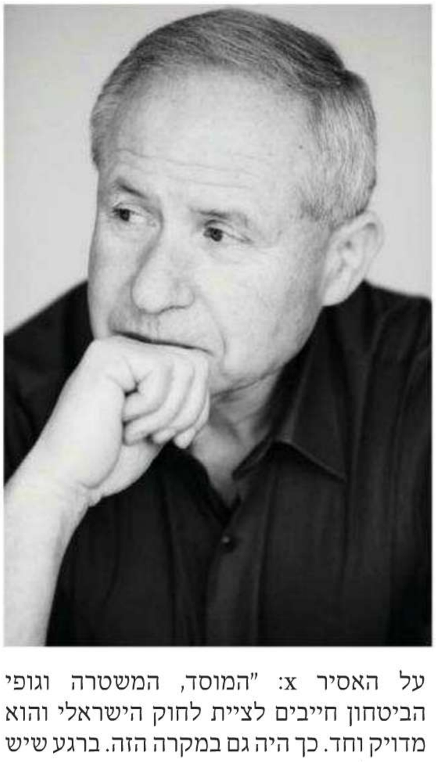
דיכטר: "צריך להבין, סוכנויות הביון שאוספות מידע על מדינות אחרות, עושות זאת בדרך כלל דרך העיניים של הגופים הממלכתיים וגופי המודיעין. במצרים, אתה תסתכל דרך עיני ג'יהאז אל-מוח'אבראת אל-עאמה, המודיעין הכללי, ודרך המבחאת' אמן א-דולה, מנגנון ביטחון המדינה, ואלה קרסו בתוך שבועים. אף אחד שם לא צפה את מה שהולך לקרות. זאת אומרת שהיכולת של גופי המודיעין מחוץ למדינה: השב"כ, המוסד, ה-CIA, ה-MI5, לזהות את זה קודם היא כמעט אפסית".

פלייבוי: יכול להיות שיש עוד דברים שאנחנו מפספסים?

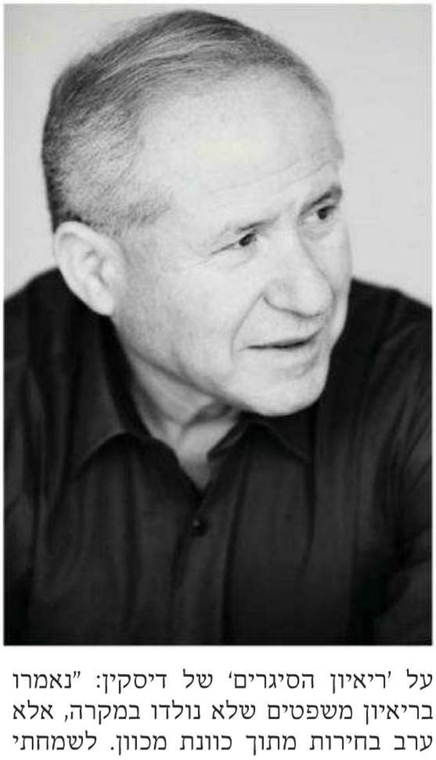
דיכטר: "האחים המוסלמים, שאחת הזרועות שלהם היא תנועת החמאס ברצועה, מתחילים לפעול באופן מסורתי צעד אחד אחרי כולם. יש להם רציונל מבצעי שכזה, הם קודם בוחנים עד כמה רציני המהלך, ורק אחר כך בוחרים אם להיכנס אליו או לא. כשזה הגיע למצרים כל סוכנויות המודיעין בעולם היו ממוקדות במחשבה שהליברלים הם אלה שמובילים את המהפכה, אבל אף אחד לא הבין שהם בעצם רק "שוכבים על הגדר", ומי שרכב עליהם היו האחים המוסלמים. פתאום ראית תופעה שנראתה תחילה כאביב ערבי, ממש 'גוגליזציה' של המזרח התיכון. זה היה נראה מודרני מאוד ועכשווי, אבל במקום לקחת את המדינות האלה עידן אחד קדימה, לוקחים אותן שמונה עידנים אחורה. גם ביום שאחרי אסד בסוריה, אם אתה שואל אותי, הייתי מהמר עליהם (האחים המוסלמים - א.ז.) בעוצמה הרבה יותר חזקה. גם בירדן האחים המוסלמים חזקים מאוד".

פלייבוי: לעבדאללה, מלך ירדן, יש מה לחשוש?

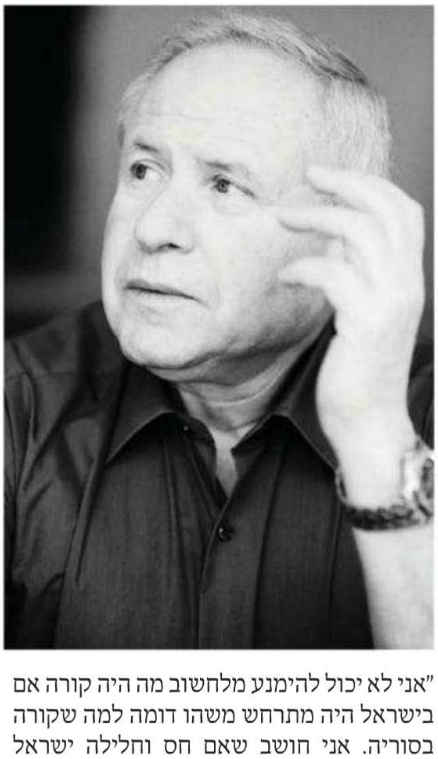
דיכטר: "יש הנוטים לומר על מפלגת האחים המוסלמים בירדן, ג'עבת אל עמל אל-איסלמי

על האסיר X: "המוסד, המשטרה וגופי הביטחון חייבים לציית לחוק הישראלי והוא מדויק וחד. כך היה גם במקרה הזה. ברגע שיש סיכון לחיי אדם, נוקטים צעדים מסוימים"

על 'ריאיון הסיגרים' של דיסקין: "נאמרו בריאיון משפטים שלא נולדו במקרה, אלא ערב בחירות מתוך כוונת מכוון. לשמחתי הציבור יותר חכם"

"אני לא יכול להימנע מלחשוב מה היה קורה אם בישראל היה מתרחש משהו דומה למה שקורה בסוריה. אני חושב שאם חס וחלילה ישראל תושמד, אין הרבה מדינות שישבו שבעה"

(חזית הפעולה האסלאמית- א"ז), 'זה לא בדיוק האחים המוסלמים, זה משהו לייט', אז אין לייט. האחים המוסלמים במצרים מחזיקים בשלושה נכסים אסטרטגים ברמה עולמית: המדינה הכי גדולה באזור, הצבא הכי גדול באזור, צבא מאוד מודרני וגדול, והנכס השלישי - זו תעלת סואץ. בפעם הראשונה האחים המוסלמים מביאים לידי ביטוי שלטוני את התפישות שלהם ועכשיו הם ממשיכים הלאה. מבחינתם יש את החזון והחלום, והם רואים שזה הולך להם. הלך להם מהר אפילו יותר ממה שהם חלמו. הם עברו להתפתח בפרקי זמן רבולוציוניים. החלום שלהם עכשיו זה המדינות הערביות. הם מחפשים מקורות עושר, לא רק כוח, ולכן אנחנו בקושי בסוף ההתחלה".

פלייבוי: מי המדינות הבאות?

דיכטר: "אני לא רוצה לנחש או לנבא".

פלייבוי: אני רוצה שתעריך, לא תנחש או תנבא.

דיכטר: "תראה, יש את הגוש של המדינות העניות ואת הגוש של המדינות העשירות, שסעודיה היא הגדולה בהן, אבל יש את כל מדינות המפרץ. אני יודע שמדינות המפרץ עושות הכל כדי לשים קיר ברזל בין האביב הערבי, לבין מה שקורה אצלם במדינה. הם מודאגים מאוד, המגמה והתנופה שבשטח מדאיגות אותם. סוריה היא נקודת המבחן הכי משמעותית".

פלייבוי: לא שמענו את תגובתך בתקשורת בנושא האסיר X.

דיכטר: "המוסד, המשטרה וגופי הביטחון האחרים לא יכולים לשחק את המשחק בהתאם לחוקים שלהם. הם חייבים לציית לחוק הישראלי והוא מדויק וחד. כך היה גם במקרה הזה. ברגע שאנחנו מבינים שיש סיכון לחיי אדם, אנחנו נוקטים צעדים מסוימים. ישראל היא מדינה בת 8 מיליון איש, מוקפת באוקיינוס של שנאה ועוינות של מדינות ערביות ומוסלמיות המונות קרוב לחצי מיליארד איש, בהן מדינות וגופים שמצהירים בריש גלי על כוונתם להשמיד את ישראל. מול איומים וסכנות אלה, ישראל מקיימת פעולות מודיעיניות ומבצעיות, שללא ספק יכלו לשמש השראה לסרטי פעולה. הפעילות היצירתית והמקורית היא מצילת חיים מצד אחד, אך גם מסכנת אנשים ולוחמים מצד שני. לכן לא סביר שישראל תתהדר בכל הצלחותיה ותתפשט לפרטי פרטים אל מול כלל הציבור והעולם. גם בכישלונות, ומדי פעם יש כאלה, לא ניתן תמיד לעשות זאת", אומר דיכטר בזהירות. "בדיוק לתכלית הזו קיימים בישראל גופי בקרה וביקורת על המערכת הביטחונית - הן בממשלה (ועדת שרים מיוחדת), הן בכנסת (ועדת מודיעין), והן במשרד המשפטים (היועץ המשפטי לממשלה ופרקליטות המדינה). אני לא מכיר שום מדינה שמקיימת פעילות מודיעינית ומבצעית שכזו, שבמקביל מתקיימת בה שקיפות שכזו".

●

אבי (אברהם משה) דיכטר נולד ב-14 בדצמבר 1952. בין תפקידיו, ראש שירות הביטחון הכללי, השר לביטחון פנים וחבר כנסת. דיכטר נולד וגדל באשקלון ליהושע ולמלכה, ניצולי שואה. הוא ממשיך להתגורר בעיר הולדתו עד היום, יחד עם אשתו, אילנה, שאותה הכיר כבר בתקופת לימודיו בתיכון.

בפברואר 1971 התגייס לסיירת מטכ"ל. עם חבריו לצוות נמנו אבנר שור, עמרי פדן ואורי טבנקין. אחיו הצעיר של שר הביטחון אהוד ברק היה פקוד שלו, יוני נתניהו היה מפקד הפלוגה שלו, ואהוד ברק עצמו - מפקד היחידה. במהלך שירות מילואים בסיירת מטכ"ל קיבל צל"ש על חלקו בחילוץ צוות שהסתבך בשדות האויב ב-1984. זו לא הפעם היחידה שקיבל צל"ש. גם ב-1987 קיבל את האות מאלוף פיקוד דרום, לאחר שניהל מרדף בעצמו אחרי מחבל שפוצץ מטען צד בנצרים.

לאחר שחרורו מצה"ל הצטרף דיכטר לשב"כ כמאבטח באל על. בהמשך למד באולפן לערבית, ולאחר מכן עבר קורס רכזי מודיעין והוצב במרחב דרום של השב"כ. ב-1992 מונה לראש המרחב. במהלך כהונתו בתפקיד חוסל "המהנדס", יחיא עיאש. ב-1996, בעקבות רצח יצחק רבין, מונה דיכטר לראש אגף האבטחה וב-1999 מונה לסגן ראש השב"כ. במהלך שירותו בשב"כ השלים לימודי תואר ראשון בקרימינולוגיה ובפסיכולוגיה באוניברסיטת בר-אילן, ותואר שני במנהל עסקים באוניברסיטת תל אביב.

> "את ארדואן ישראל לא מעניינת, כך גם איראן. ישראל היא רק הטריגר. מה שמעניין אותם זה 300 מיליון ערבים שמפולגים בינם לבין עצמם. זו העסקה הכי משתלמת באזור"

פלייבוי: התחתנת בגיל די צעיר.

דיכטר: "הכרתי את אילנה בתיכון וצלחנו ביחד את השירות הצבאי. התחתנו מיד. אני דור מלחמת יום הכיפורים, אתה יודע, אתה גומר מלחמה כזו ואתה מבין כמה דק ההבדל בין לחיות לבין למות, ואני ידעתי כבר אז, שאני מסיים את המלחמה ואני מתחתן. השתחררתי ב-30 באפריל וביוני כבר התחתנתי, זה היה ברור לי, זה ממש בער לי בעצמות. יכול להיות שזה קשור לזה שאני בן לניצולי שואה, אבל זה כל הזמן בער בעצמות".

פלייבוי: מה הסוד לכל כך הרבה שנים יחד?

דיכטר: "אין סוד. חיים, לא צריך סודות בשביל זה".

פלייבוי: ספר קצת על הילדים שלך.

דיכטר: "יש לי שלושה ילדים: ניב הבכור בן 37, טל, 34, ומור, 28. אתה רואה שהשמות קצרים מאוד - כל אחד הברה אחת, זו טראומה מהשם הארוך שלי: אברהם משה, על שם סבי אמנם. תמיד מסובך לכתוב באנגלית, אז הכלל היה ברור: תמיד הברה אחת, מצלצל שונה מהשם של הילד האחר, ונכתב באנגלית בקלות. עמדה מאחורי זה מחשבה".

פלייבוי: איך זה היה לילדים שלך לגדול אצל אבא שהוא איש מערכת הביטחון, ועוד במסגרת הכי חשאית שיש?

דיכטר: "צריך כמובן לשאול אותם, אבל אם אני יכול להעריך, אז זה די קשה. אלו היו שנים קשות בתפקידים קשים מאוד. בסוף אנחנו משלמים על זה מחיר. אתה לא באמת מגדל את הילדים, מי שמגדל את הילדים באמת זו האישה, אתה לא באמת מצליח להיות אתם. אני לא הייתי מגיע לאספות הורים אלא אם זה היה משבר נוראי".

פלייבוי: הייתי מצפה שתדע מראש אם צפוי משבר נוראי.

דיכטר: "לא, אנחנו אוספים מודיעין על דברים אחרים. הם למדו בבתי ספר ישראלים ולא פלסטינים, אז לא יכולנו לצפות", הוא צוחק. "אבל קשה מאוד לתכנן, אתה מתכנן ואז אתה חייב ללכת למקום אחר, היו אכזבות רבות, וזה כולל חגים. אני זוכר שהייתי עוד צעיר, והייתי רכז בשטח, ארבעה לילות סדר לא הצלחתי להיות עד סוף הסדר. כשהייתי ראש שב"כ, אירחנו את ליל הסדר אצלנו בבית. כולם היו, כל המשפחה, ואז היה הפיגוע במלון פארק בנתניה, והילדים אמרו לי: 'אה חזרת לימים שאתה צריך לעזוב'. אבל בסוף אני חושב שמתרגלים", הוא אומר.

"היתה בחנוכה מסורת בשב"כ שמדליקים נר חנוכה אצל ראש השירות. עמי איילון התחיל במסורת הזו. אימצתי אותה כשהייתי ראש השירות. זה היה חנוכה של שנת 2000, היינו בתוך האינתיפאדה, אהוד ברק היה ראש הממשלה, והוא מתקשר אלי ואומר לי, 'אני צריך שתיסע דחוף לעמאן, תפגוש את יאסר ערפאת', ואני - כל המטה אצלי בבית. אמרתי לו, 'אולי נדחה את זה?' אבל אי אפשר היה, היה מידע מוחשי מאוד על פעילים בכירים מאוד של מנגנון הביטחון שמעורבים בטרור, ואת זה היה צריך להניח על השולחן בפני ערפאת, והייתי צריך לטוס עם גורמי הביטחון הפלסטינים לעמאן. אני בבית, מארח את כל המטה, ואני אומר לאשתי, 'אני צריך לנסוע'. היתה שם אפילו הזמרת רוחמה רז שהוזמנה לשיר והיא היתה בהלם, היא אמרה לי: "פעם ראשונה שאני מבינה מה זה לעזוב הכל וללכת".

פלייבוי: קשה מאוד לחיות ככה.

דיכטר: "היתה לי תקופה שחשבתי לקחת שליחות של כמה שנים במקום אחר ואז להיות יותר קרוב למשפחה, לילדים, אבל זה אף פעם לא יצא ממש לפועל. עשיתי משהו קטן כזה, שלושה חודשים במכון מחקר בוושינגטון, אבל זה היה קצר מדי".

פלייבוי: איזה סוג הומור יש לכם, אנשי השירות החשאי?

דיכטר: "אתה לא בא עם כרטיס לבן לשב"כ. אתה בא עם המטען שלך. בסוף-בסוף אתה עובד בעבודה שדי מוכתבת לך, מה מותר ומה אסור ואיך לעשות, אתה לא יכול לעשות כל מה שאתה

רוצה. בסוף מה שנשאר לך זה ההומור, אתה יכול לעשות אתו מה שאתה רוצה".

פלייבוי: אז יש בדיחות פנימיות בשב"כ?

דיכטר: "בוודאי. בתקופה שלמדתי ערבית באולפן היו לנו יחסים עם איראן, והיו לנו הרבה אורחים מבחוץ, גם מאיראן. ומדינות אחרות, שהיו מביאים אתם אורחים מדי פעם לאולפן. פעם אחת החלטנו לעשות פארודיה ולעבוד על הכיתה. תיאמתי עם מנהל האולפן, זה היה אריה לוין, אביו של ח"כ יריב לוין, והודיעו לכיתה שביום מסוים תגיע לכיתה האחראית על הקורסים במוסד האיטלקי. זה היה לקראת 1 באפריל, או פורים. התלבשתי בלבוש של איטלקייה, חצאית ופאה, והכל היה מושלם, רק דבר אחד לא הסתדר - לא מצאתי נעליים במידה, אבל חוץ מזה הכל היה מושלם. שפכתי על עצמי בושם שבקושי יכולתי לחיות עם הריח שלו, ונכנסתי לכיתה. באמת היתה התפעלות מהאיטלקייה שנכנסה לשיעור. ואז בשלב מסוים אמרתי שצריך להעז, כמו שמקובל היה ביחידה שלי בצבא (סיירת מטכ"ל - א.ז.) - 'המעז מנצח'. ביקשתי שיודיעו שאני רוצה לעבור בין החניכים, וכך עשיתי. השיער של הפאה ככה גולש, והחבר'ה היו עם חולצות קצרות, ואני עובר ביניהם, מכופף את הראש, והשיער נוגע להם בכתפיים, והחבר'ה שם התחילו לפנטז", הוא צוחק. "אבל בסוף מה ששבר אותי זה שהמזכיר, שהיה שותף הסוד, לא עמד בלחץ, ופרץ בצחוק".

פלייבוי: מה שנקרא 'שרף אותך'.

דיכטר: "כן, ואני לא יכולתי להחזיק יותר והתפרצתי גם בצחוק. יצאנו החוצה, ובחוצפה שכזו נכנסנו לכיתה הבאה. בפעם אחרת הגיע קצינת חן פיקודית. התלבשתי בהתאם וככה ישבנו עם כל החיילות, כולל החיילות שלי, וכל אחת סיפרה על עצמה. ובקול הכי נשי שיכולתי להוציא, ביקשתי אם כל אחת יכולה קצת לפרט על העבודה שלה. ואז אחת החיילות אמרה: 'המפקדת, הייתי רוצה אתך אחר משהו אישי בארבע עיניים'. זה השלב ששבר אותי".

פלייבוי: מה אתה עושה בזמן הפנוי שלך?

דיכטר: "שוחה. אני אוהב את זה".

פלייבוי: סרטים, טלוויזיה?

דיכטר: "לא".

פלייבוי: הומלנד?

דיכטר: "לא, יש לי את זה במציאות, מה אני צריך. פעם אמרו לי ביחידה שאנחנו עושים מבצעים כמו בסרטים ואני אמרתי מיד שלסרטים בהוליווד יש עוד הרבה מה ללמוד כדי להגיע למבצעים של היחידה".

פלייבוי: מוזיקה?

דיכטר: "אני שומע בדרך כלל רדיו. אין לי משהו מיוחד, אני אוהב מאוד שירים ישראלים אבל אוהב הכל: גם דרום אמריקאית, מגל קוסטה עד אריק איינשטיין. אוהב גם מוזיקה בערבית לפעמים. קצת פיירוז, פה ושם קצת אום-כולתום".

●

פלייבוי: מה ההשלכות של האביב הערבי לגבי ישראל?

דיכטר: "למזלנו הרע, אנחנו חיים באוקיינוס של מדינות ערביות עם שתי מעצמות מוסלמיות - אחת מצהירה על כוונה להשמיד את ישראל, והשנייה נהפכה מאוהדת ללא אוהדת. זה מצב מדאיג מאוד. אני בניגוד לאנשים אחרים, לוקח את התרחיש של סוריה כמודל בעייתי מאוד.

> **"הגעתי למסקנה שבציפי לבני אין קמצוץ של מנהיגות ששווה ללכת אחריו - לא בקדימה ולא בכלל. אין שום החלטה שהיא קיבלה, שום דיון שעשתה בנושא כלשהו. הגעתי למסקנה שהיא לא מתאימה"**

נרצחו בסוריה בשנה וחצי יותר מ-60 אלף איש, ואתה לא שומע נתונים על פצועים בכלל. אתה מסתכל על 22 מדינות ערביות שעושות אפס כדי לעצור את הטבח בסוריה. שמע לי, בסוריה הטבח באזרחים הוא רק סוף ההתחלה. כשהמשטר של אסד ייפול יהיה שם טבח במלוא מובן המילה. מה שמדאיג לא פחות זה העובדה שהעולם המערבי לא עושה כלום כדי לעצור את הטבח הזה. אני לא יכול להימנע מלחשוב מה היה קורה, אם חס וחלילה, בישראל היה מתרחש משהו כזה, קרוב לזה, או דומה לזה. אני חושב שבעולם כיום, אם חס וחלילה ישראל תושמד, אין הרבה מדינות שיישבו שבעה. ואני מתכוון לשבע דקות".

פלייבוי: היכן עובר הקו האדום של ישראל בסוריה? מה התרחיש שבגינו נהיה חייבים להתערב?

דיכטר: "ישראל לא יכולה להרשות לעצמה מצב שבו נשק בלתי קונבנציונאלי נמצא בידי ארגוני טרור שגם פוגעים בישראל וגם מצהירים שימשיכו לפגוע בישראל. נשק בלתי קונבנציונאלי בידי מדינות עוינות לישראל הוא איום מסוכן לישראל שעלינו לסכל וגם המדינות המערביות השפויות צריכות לעשות הכל כדי לטרפד העברה כזו. השלמה עם מעבר או זליגה שכזו תהיה כמעשה התאבדות מבחינת ישראל. לממשלת ישראל אחריות מוחלטת כלפי אזרחיה, אחריות שמצופה מכל מדינה, גם אם מדובר במדינת אויב, אך לצערנו ארגוני הטרור לא מכירים באחריות שלהם על האזרחים בתחומי מדינתם - ולרוב לא ברור לאיזו אוכלוסיה הם מחויבים בכלל".

פלייבוי: מה התרחיש האופטימי מבחינתך למה שקורה בסוריה?

דיכטר: "קשה לראות תרחיש אופטימי מבחינת ישראל. 'האביב הערבי' נהפך חיש מהר להיות חורף משופע בתהפוכות שאף אחת מהן אינה מסמנת כיוון אופטימי לישראל. לא עליית האחים המוסלמים במצרים, לא התמורות בסודן, ולא חוסר היציבות בסוריה. אם משטר אסד ישרוד עוד זמן רב, ממילא ההשפעה האיראנית ושל החיזבאללה בסוריה תתעצם באופן משמעותי ותבליט את ציר איראן-חיזבאללה-סוריה. אם האחים המוסלמים ישתלטו על סוריה, שזה התרחיש הסביר בעיני כרגע, הדבר לא יבשר טובות לישראל, ואם סוריה תהיה מפוצלת, הרי שסביר שגופי הטרור יהיו אחד המרכיבים בפיצול זה ויהוו שחקן ראשי במזרח התיכון".

פלייבוי: איך אתה מסביר את האסטרטגיה וההתנהלות של ארדואן מול ישראל?

דיכטר: "איראן, טורקיה ומצרים הן שלוש המדינות המוסלמיות שמתחרות ביניהן על ההובלה במזרח התיכון. את ארדואן ישראל לא מעניינת, כך גם איראן. ישראל היא רק הטריגר. מה שמעניין אותם זה העולם הערבי. 300 מיליון ערבים זו העסקה הכי משתלמת באזור - 300 מיליון ערבים שמפוצלים ומפולגים בתוך עצמם, ולכן איראן למשל משקיעה את כל המאמצים בלבנון, בסוריה, בסעודיה, בבחריין ובתימן. בסוף יש לאיראן עניין רב מאוד לחזק את האחיזה שלה בעולם הערבי, ולמצרים כאמור, יש יתרון. טורקיה נכנסה למשחק מאוחר. הם היו מערביים יותר כל הזמן, ובשלב מסוים כשבטורקיה הבינו שהם לא יכנסו לאיחוד האירופי הם התחילו להסתכל לכיוונים אחרים. אני לא מציע יותר להסתכל על טורקיה בעיניים של אטאטורק, ובכל זאת טורקיה כפופה למציאות מעט אחרת. הם חלק מנאט"ו ועל זה הם לא מתכוונים לוותר. כך שאני לא מעריך שטורקיה תעשה פעולות שיסבכו אותה מול נאט"ו. סוריה בשביל איראן היא סיפור בעייתי מאוד, זו ממש תקלה במעלה הדרך. הם ראו את עצמם בונים ציר: איראן-עיראק-סוריה-לבנון. הם ראו את סוריה כעוגן וציר עם שליטה חזקה מאוד בלבנון. פתאום מסתבר להם שהעוגן הזה הוא קנה רצוץ".

פלייבוי: האביב הערבי יגיע גם לאיראן?

דיכטר: "איראן נערכה אחרת לגמרי לאורך השנים. היא בנתה כוח. קרוב ל-2% מאוכלוסיית איראן משרתים בצורה כזו או אחרת בבסיג' (מליציית מתנדבים שהוקמה ערב המהפכה האסלאמית בפקודת ח'ומייני - א.ז). זה משהו מאוד מאוד גדול, זה 'מונסטר', שכפוף ישירות לעלי ח'מינאי. זו התארגנות אחרת, היא לא קיימת באף מדינה מוסלמית אחרת, וזו אולי הסיבה המרכזית מדוע המהומות שהיו באיראן דוכאו מהר מאוד".

פלייבוי: לעולם המערבי, ישראל, ארה"ב, יש יכולת להניע מהלך מהפכני כלשהו באיראן?

דיכטר: ב-2003 היתה ב-CNN תכנית של כריסטיאן אמנפור באיראן. היא סיפרה אז שאיראן קרובה מאוד למהפכה, היא דיברה על הסטודנטים ועל הצעירים. הייתי אז ראש השב"כ וכשראיתי את זה, זה נראה לי מנותק מאוד מהמציאות שאני הכרתי. לחשוב שארגוני ביון יכולים לבחוש כדי להוביל למהפכה זה יומרני

מאוד. זה חסר סיכוי. אני גם לא מכיר כזה כיוון. גל כזה יכול לבוא רק מבפנים".

●

במאי 2000 מונה דיכטר על ידי ראש הממשלה דאז, אהוד ברק, לתפקיד ראש השב"כ. דיכטר כיהן בתפקיד בתקופה התובענית ביותר מבחינתו של הארגון, בימי אינתיפאדת אל-אקצה. בתקופה זו הצליח השב"כ לסכל ניסיונות פיגוע רבים. כישלונו הגדול, כפי שהוא מעיד על עצמו, היה רצח שר התיירות, רחבעם זאבי, ב-17 באוקטובר 2001. מעבר לכך, לשב"כ בפיקודו של דיכטר הייתה מעורבות רבה בביצוע סיכולים ממוקדים והוא נחשב מיוזמי גדר ההפרדה.

פלייבוי: יש תחושה שמבצע 'עמוד ענן' לא הסתיים כמו שכולם ציפו.

דיכטר: "המבצע נגמר בדיוק איך שכולם ציפו, הוא היה מוגדר מאוד ומשהושג היעד סיימנו את המבצע הזה. 'עמוד ענן' הוא המהלך המבצעי הכי מקצועי והכי שלם שנעשה בישראל זה עשרות שנים, מבחינה מדינית וצבאית. מהלך מבצעי חכם, בזמן, עם תכנון מסודר של כניסה ויציאה".

פלייבוי: החיסול של ג'עברי היה תירוץ כדי לצאת למבצע הזה? בעיתוי הזה?

דיכטר: "החיסול של אחמד ג'עברי היה צעד מתבקש זה הרבה זמן. חיסול הוא תמיד 'סקנד בסט', הוא אף פעם לא 'פירסט בסט', כך היה גם במקרה חיסולו של השייח אחמד יאסין בזמנו. היעד היה ברור מאוד: לייצב הרתעה חדשה - וזה מה שנעשה".

פלייבוי: כשאומרים 'אין פרטנר' למה מתכוונים? 'אין פרטנר' זה מושג שאתה לא מאמין בו.

דיכטר: "כשאתה אומר 'אין פרטנר' אז אתה אומר, 'אוקיי אני אבחר פרטנר אחר'. אנחנו לא בוחרים פרטנר. מול הפלסטינים בינינו משהו חלקי שהתרסק ביישום שלו".

פלייבוי: מהם חמשת השלבים שאתה היית נוקט, לו היית ראש ממשלה, כדי להגיע לשלום?

דיכטר: "אני לא אוהב לעסוק ב'אילו'. מה כן הייתי אומר? אנחנו צריכים ללכת על פתרון שלם, אין מה להתחיל לחתוך את הפתרון לחלקים. כשאתה הולך על הסכם לא שלם אתה יודע איפה אתה מתחיל, אבל אתה לא יודע איפה אתה מסיים. כיום יש למשל מחשבה ללכת על הסכם עם יהודה ושומרון ורק בהמשך עם עזה. ואז מה? עזה זו בעיה שלנו? אין שום סיכוי שהמצרים יפרשו חסות על עזה וזה ברור לנו. הוויכוח כיום הוא על שתי מדינות לשני עמים והמציאות: שלוש מדינות לשני עמים: מדינת יהודה ושומרון של עבאס, מדינת עזה של חמאס ומדינת ישראל. לפתח אין שום מילה לגבי מה שקורה בעזה. הרווח היחיד מהחלטת עצרת האו"ם בספטמבר האחרון היא העובדה שהאו"ם הודיע למחמוד עבאס שהוא אחראי גם על יהודה ושומרון וגם על עזה. יש לנו כיום מנדט לתבוע מעבאס מחיר גם על מה שקורה בעזה".

פלייבוי: אז אנחנו נידונים להמשך סטאטוס קוו עם הפלסטינים?

דיכטר: "עזה לא תוכל להמשיך לעד להיות ישות טרור".

פלייבוי: אמרת בזמן 'עמוד ענן' ש"צריך לפרמט את עזה".

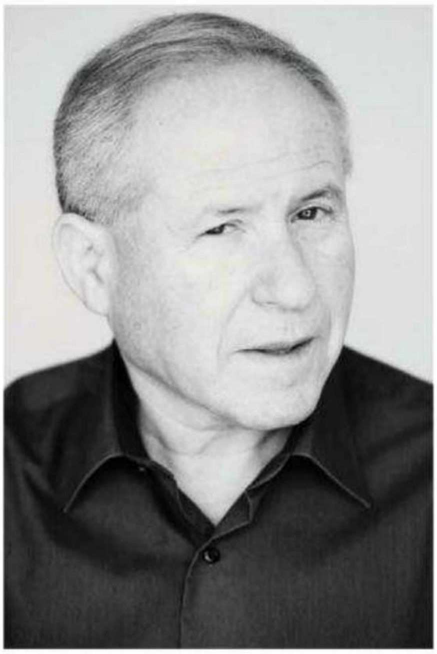
דיכטר: "אני אומר ש'הפרמוט' הוא שעזה לא תהיה ישות טרור עם יכולות צבאיות, וזה יהיה בזכות מאמץ ערבי, או משהו רחב יותר או דרך מהלך צבאי ישראלי, שזו העדיפות האחרונה, כי זה לא סיפור של שבועות או חודשים - זה סיפור של שנים. מי שחושב שיש 'זבנג וגמרנו' - אין דבר כזה. ישראל לא יכולה להרשות לעצמה ישות טרור עם יכולות משתדרגות והולכות".

פלייבוי: בוא נחזור לרגע ל'אביב הערבי'. איך הוא משפיע על הפלסטינים?

דיכטר: "ההשלכות בעזה כבר קיימות. החמאס בעזה שמגדיר את עצמו כאחים המוסלמים של פלסטין, כולל באמנה שלו מ-88, מנצל ביתר שאת את סיני להברחות נשק מתקדם יותר לעזה, ומהווה בכך פרוקסי (שלוחה) של האחים המוסלמים במצרים. הביטחון שחמאס צובר בעזה ידחוף אותם להגביר את השפעתם באיו"ש, מאחר ולתחושתם יש להם גב מצרי חזק ומבטיח".

פלייבוי: אתה רואה יורש לאבו מאזן? מערכת הביטחון בישראל רואה מישהו חדש?

דיכטר: "המחשבה שאבו מאזן הוא התקווה האחרונה היא מחשבה מוטעית. זו לא הבחירה שלנו. אנחנו לא בחרנו את אבו מאזן ולא נבחר את המחליף שלו. זו בעיה שלהם. חיים שם יותר מ-2 מיליון איש. אנחנו צריכים לעשות ועדת איתור? לישראלים יש מחלה, לא יכולים להתעסק בתכלית, קודם כל מסתכלים על מה יקרה אצל האחר".

> "לחשוב שארגוני ביון יכולים לבחוש כדי להוביל למהפכה במדינה זרה כמו איראן זה יומרני מאוד ואפילו חסר סיכוי. אני גם לא מכיר כזה כיוון. גל כזה יכול לבוא רק מבפנים"

פלייבוי: אתה מאמין במסר שצריך לדבר עם כולם?

דיכטר: "אני מאמין בזה, זה דבר נכון מאוד ואמתי מאוד. כי מה האלטרנטיבה לדבר? להילחם. בקשר שבשתיקה אתה לא מצליח לקדם שום דבר. אנחנו עברנו שלבים בניסיון להגיע לשלום. אמנם זה לא פשוט, אבל אני חושב שהאלטרנטיבה לשיח, היא בעייתית מאוד".

●

משרד השר לביטחון העורף נמצא רק כמה פסיעות מלשכתו של שר הביטחון בקריה. אבל ברק ודיכטר לא נהפכו לקרובים בגלל אותה קרבה פיסית, הם מלווים זה את זה כבר שנים רבות. את נתניהו הספיק דיכטר להכיר גם כן כמפקד פלוגה, ואחר כך כראש ממשלה, כשהיה אחראי בשב"כ על יחידת האבטחה. לקדימה הצטרף מיד לאחר ההתנתקות ב-2005, בעקבות בקשה אישית מאריאל שרון במהלך פגישה שקיימו בניו יורק. בהמשך ניסה להתמודד על ראשות המפלגה ופרש, כי הבין שללבני אין את זה, ומופז לא עומד בהבטחותיו, כך לדבריו. באשר לישיבתו בממשלה הבאה הוא מגלה אופטימיות זהירה - בעניין הזה הוא סומך על ביבי.

פלייבוי: למה עזבת את קדימה, שם התחלת את דרכך?

דיכטר: "הגעתי למסקנה שבציפי לבני אין קמצוץ של מנהיגות ששווה ללכת אחריו - לא בקדימה ולא בכלל. אין שום החלטה שהיא קיבלה, שום דיון שעשתה בנושא כלשהו. הגעתי למסקנה שהיא לא מתאימה. לחצתי לכפות עליה פריימריז. התמודדתי מולה וכשראיתי שאני לא בעל סיכויים להצליח, החלטתי לחבור למופז. הוא הבטיח לי להיות שותף, מספר שתיים, ואמרתי שאני חובר אליו כדי לנצח. באמת ניצחנו, ואחר כך לצערי מופז לא עמד במילתו בשום שלב. הבנתי שהסתיימה דרכי. סליחה, אני מתקן, הסתיימה דרכה של קדימה".

פלייבוי: אתה מרוצה מהרשימה של הליכוד לכנסת?

דיכטר: "סירבתי להצעה להתמודד במחוזות, זה לא היה ראוי בעיני, לא רציתי להתחיל את דרכי בטריקים. הבאתי לכ-21 אלף מצביעים, בלי דילים, ובליכוד זה לא הספיק כדי להיכנס לכנסת. אני חושב שמבחינתי זה פתיח טוב מאוד לפעם הבאה".

פלייבוי: ומה יקרה עד לפעם הבאה?

דיכטר: "ממתינים קודם לראות מה יקרה עכשיו בהרכבת הממשלה. אני בקשר הדוק מאוד עם ראש הממשלה, הוא יודע מה הוא רוצה".

פלייבוי: ראש הממשלה רוצה לראות אותך כשר בממשלה הבאה?

דיקטר: "אני מאמין שכן, אבל הדברים נזילים מאוד ולא נמצאים בידיו בלבד. שמע, כולנו מכירים את העובדות ואת המציאות החדשה, ומכאן ואילך, אני נערך לפריימריז הבאים בעוד שלוש שנים, פלוס-מינוס".

פלייבוי: תפקידים אחרים לא על הפרק? שגריר? אמרת כבר שתמיד רצית שליחות לחו"ל.

דיקטר: "זה היה נשמע טוב כשהילדים היו קטנים. אני כרגע שר להגנת העורף וממלא מקום לעתים של שר הביטחון. מוקדם מדי לחשוב על אלטרנטיבות".

פלייבוי: בטח קראת את ריאיון ה"סיגרים והוויסקי" של ראש השב"כ שבא אחריך, יובל דיסקין. אתה נתקלת במה שהוא מתאר?

דיקטר: "אני חושב שזה פשוט, לא רוצה לומר הזוי, כי דיסקין הוא איש רציונלי, אבל אני חושב שזה היה לא רציני ולא נחוץ לעסוק בסוגיות סופר-שוליות. אני חושב שהעובדה שאף אחד אחר לא עסק בזה, מלמדת שזה לא איזה משהו דרמטי. אני ראיתי ראשי ממשלה ושרי ביטחון שמקבלים החלטות, לא כולם על כוסית מים מינרלים, ולא כל מי שקיבל החלטות על מים מינרלים קיבל החלטות טובות בהכרח. זה עיסוק בשולי השוליים ואין בזה דבר שבאמת מסביר את טיב ההחלטות".

פלייבוי: אולי זה כן מסביר את טיב ההחלטות. יש תחושה זה שנים ביחס לביבי שהוא נסיך האליטות ושברק נהנתן.

דיקטר: "אני מכיר את שניהם הרבה מאוד שנים, את ברק מקרוב 41 שנה, את ביבי קצת ביחידה ובוודאי מאז 96, תקופה לא קצרה. אני חושב שנאמרו משפטים שלא נולדו במקרה, אלא ערב בחירות מתוך כוונת מכוון, עם במה מאוד מאוד מוטה. לשמחתי הציבור יותר חכם. לדבר על ברק או על ביבי כמי שמונעים מטעמים משיחיים, זה לא רציני. הייתי בלא מעט מקרים שבהם האנשים האלה קיבלו החלטות. ראיתי את ברק מקבל החלטה על תכנית לפרוץ למטוס, החלטות מבצעיות באמת חריגות. הוא ישב בתור ראש ממשלה וקיבל החלטה לצאת מלבנון, החלטה מאוד לא פשוטה. הדברים שנאמרו נראים לי לא רציניים, וצר לי שזה בא מפיו של יובל".

פלייבוי: מה עם המחאה החברתית? אתה מתחבר אליה?

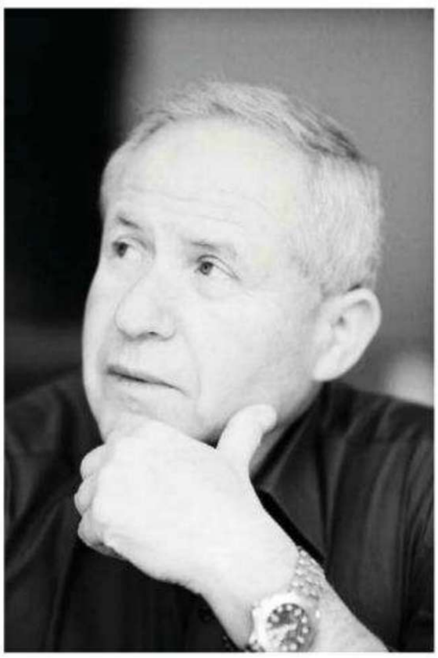
דיקטר: "אני חושב שאחת הבעיות הכי קשות שלנו היא סוגיית הפריפריה מול המרכז. מדברים כיום על לקרב את הפריפריה למרכז, ואני אומר - צריך לחשוב איך מקרבים את המרכז לפריפריה. אם יש נושא שצריך לעשות בו קפיצת מדרגה זה הנושא הזה, מהרבה מאוד בחינות, חברתיות, כלכליות וגם ביטחוניות".

•

במהלך הריאיון מגלה דיקטר צדדים יותר קלילים והומוריסטיים בתדמית הקשוחה והביטחוניסטית הכל כך מוכרת שלו. דיקטר סיפר על קריירת כדורגל קצרה במחלקת הנוער של מכבי אשקלון. קצרה, שכן הוא גדל כבן להורים פולנים. לא קל. התעודה בבית הספר לא היתה משהו והוריו לא הסכימו שישקיע בכדורגל במקום בלימודים. שם, כך נראה, נולדו הניצנים של היכולות של דיקטר, שכל כך יתאימו בהמשך חייו לשירות החשאי, כשהצליח להסתיר מהוריו את העובדה שהמשיך לשחק, למרות הווטו שהטילו עליו.

פלייבוי: ספורט מדבר אליך?

"המחשבה שאבו מאזן הוא התקווה האחרונה, מוטעית. אנחנו לא בחרנו את אבו מאזן ולא נבחר את המחליף שלו - זו בעיה שלהם. חיים שם יותר מ-2 מיליון איש. אנחנו צריכים לעשות להם ועדת איתור?"

דיקטר: "כן. קודם כל הייתי כדורגלן, הייתי 'קיצוני סופה' במכבי אשקלון. ההורים לא הסכימו שאשחק, אז הייתי משחק בחשאי. באמת, עוד לא הייתי אז בשב"כ אבל כנראה ששם זה התחיל, הייתי יוצא בשבת מהבית ומכין סיפורי כיסוי. הכל עבד טוב עד שיום אחד היה משחק נגד יבנה, שהיה משחק מכריע עבור יבנה ולכן סוקר בעיתונות. הייתי מגן ימני טוב - אי אפשר היה לעבור אותי, אמרו לי שאני צריך לשחק עם הבוגרים. נסעתי ליבנה והיה משחק עם 'קווים נושמים', כלומר שהקהל עומד על הקווים. היה להם קיצוני שמאלי תותח אבל לא הצליח לעבור אותי, הייתי אגרסיבי מאוד. המאמן אמר לי שאני יכול קצת לעלות, ובאמת עליתי באחת הפעמים. המגן שלהם שם לי רגל, ואני ילד בן 17-18, עשיתי לו תנועה מגונה, וכל הקהל צעק לי: 'ג'י'נג'י מנייאק' - בקיצור זה לא היה היום שלי. המשחק נגמר בתיקו ושכחתי ממנו לגמרי. ולמחרת אני חוזר מבית הספר ואבא שלי בא אלי ואומר לי: 'יפה. הפועלים הביאו לי את העיתון. שחקן הנוער ששיחק...דיקטר...' בקיצור נקטעה קריירה מפוארת מאוד. מסי הישראלי תלה את נעליו בגיל צעיר מאוד".

פלייבוי: מי הקבוצה שלך?

דיקטר: "אין לי קבוצה שאני אוהד במיוחד, אני אוהב לראות כדורגל, אנגלי וספרדי. אם יש מדינה שהיא מודל לחיקוי בשבילי בספורט זו ספרד. הם הצליחו להשריש תרבות של ספורט שאתה רואה אותה בכל המקצועות. זה ממש מושא לקנאה, וזו מדינה שהיא לא ענקית. אם הייתי מתעסק בספורט הייתי נוסע לשם לכמה שנים כדי ללמוד את סוד הקסם שלהם".

פלייבוי: השאלה המכריעה, כדורסל - הפועל ירושלים או מכבי ת"א?

דיקטר: "שמע אנחנו כילדים גדלנו על מכבי תל אביב".

פלייבוי: תשובה לא טובה..

דיקטר: "האמת היא שהתעייפתי קצת ממשחקים שלהם, כמעט אין ישראלים, צריך לתת להם לשחק בארה"ב ולשלוח לנו את התוצאות. אבל יחסית, בניגוד למה שנדמה, הזרים העלו מאוד את רמת הכדורסל של הישראלים ואני מקווה שזה יקרה גם בכדורגל".

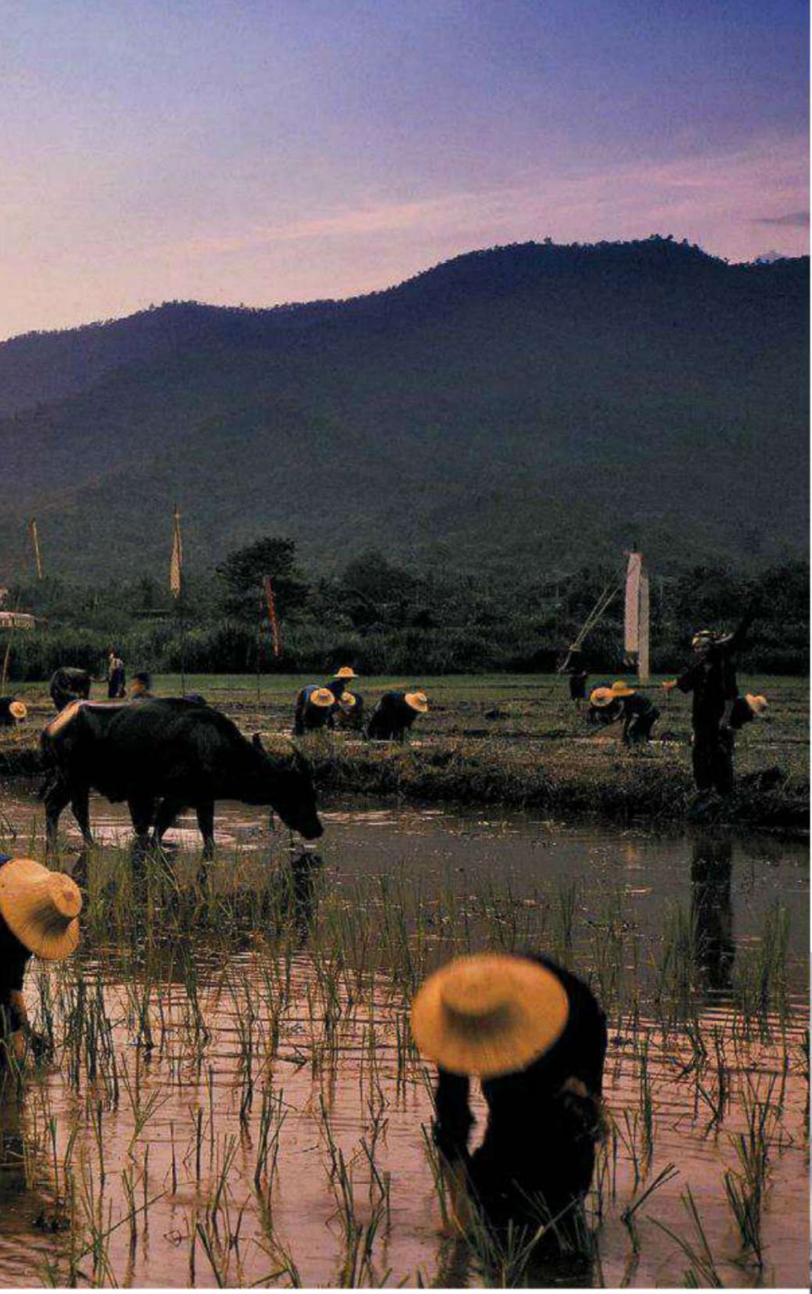
הספורט פוגש אותו כיום בקריירה הביטחונית והפוליטית שלו, ממקום קצת אחר. כשהוא מסתכל על האלימות של אוהדי בית"ר בעקבות שילובם של שחקנים מוסלמים בקבוצה, הוא אומר כי הפתרון היחיד לגזענות הוא שילוב של ערבים ישראלים בחברה הישראלית - לא פתרון של אוטונומיה ולא סיפוח לרשות הפלסטינית.

פלייבוי: איך אתה מרגיש עם מה שקורה בבית"ר ירושלים בנוגע לשחקנים המוסלמים?

דיקטר: "אני בקשר עם איציק קורנפיין, יו"ר בית"ר ירושלים. בעיניי, אחד הדברים הכי חשובים שקרו בשילוב ובהשתלבות של ערביי ישראל זה הסיפור של הכדורגל והכדורגלנים הערבים, שכמה מהם כבר שיחקו בנבחרת ישראל, כולל כאלה שהבקיעו שערים חשובים מאוד. בני סכנין זה אחד הדברים המעניינים ביותר שקרו. מי שחושב במונחים שערביי ישראל יחיו באיזו שהיא אוטונומיה או ברשות הפלסטינית, לא מבין איפה הוא חי. אין שום דרך אחרת, ערביי ישראל ישתלבו במדינת ישראל. זה ייקח שנה, 10 שנים או 100שנה, אין אפשרות אחרת. קריאות הגנאי לערבים, למוסלמים, אלו מוטציות ישנות שצריך לחסל אותם. זה זנב שהיה לנו וצריך להיגמל ממנו. זה לא עושה טוב לאף אחד, ורק גורם הרבה נזק".

מלשכת מופז נמסר כי הם מכבדים את אבי דיקטר ומאחלים לו בהצלחה, מציפי ליבני לא נמסרה תגובה

Spa Suite
הפעם קח אותה למקום רחוק...
TEL AVIV
חבילת Urban Escape לזוגות רומנטיים
במלון הבוטיק האורבאני BROWN TLV
לינה לזוג בחדר מסוג Classic
ארוחת בוקר רומנטית בנווה צדק
טיפול ספא זוגי
בקבוק קאווה ופרלינים בחדר
קוקטייל זוגי בבר ה– Garden Lounge
03 7170 200
www.brownhotel.co.il
A MEMBER OF DESIGN HOTELS
BROWN
URBAN HOTEL
LEOPARD

דרכים צדדיות

יסמינה דבורצ'ק

רכבות היוקרה, שהיו פעם נחלתם של דיקטטורים, מלכים ועשירי העולם בלבד, מאפשרות כיום למטיילים לחוות את נופי העולם בדרך ייחודית – וצדדית ● כמו מתוך ספר הרפתקאות ישן, שלפנו עבורכם את 10 מסלולי הרכבת היפים בעולם, שבהם ההיסטוריה, האותנטיות, הפינוקים והקדמה, נעים יחד על אותה מסילה

מסע מהאגדות

Glacier Express, שווייץ

עבור רבים, מסלול ה-Glacier Express נחשב למסלול הרכבת היפה באירופה. מדובר ככל הנראה ברכבת האקספרס האטית בעולם, הגומעת מסלול של 290 ק"מ במהירות ממוצעת של 36 קמ"ש – כלומר לא פחות מ-8 שעות.

אבל לא התכנסנו כאן כדי להתלונן על המהירות. הנסיעה ברכבת קסומה, ומאפשרת ליהנות מהנוף החורפי המרהיב הנשקף בהתקדמות השקטה והמזדחלת בין עיירות החורף המוכרות צרמט (Zermatt) וסנט-מוריץ (St. Moritz) באלפים השוויצריים. המסלול חוצה 291 גשרים, חולף דרך 91 מנהרות ומעפיל לגובה של 2,000 מטר, מה שהופך את המסע ב"רכבת הקרחון" למיוחד וקסום – סוג של מסע מהאגדות.

במהלך הנסיעה תוכלו לצפות בנופים שוויצריים מוכרים היטב, כמו רכס מטרהורן, מעבר אוברלפ (Oberlap), הנמצא בשיא הגובה של המסלול – 2,033 מטר, והנהרות רון (Rhone) וריין. מחיר המסע השלם הוא 210 יורו (מחלקה ראשונה), לא כולל ארוחת צהריים שתיאלץ אתכם להיפרד מ-25 יורו נוספים.

למה כן? עיירות ציוריות ופסגות מושלגות **כמה זמן?** 8 שעות
הנזק: 210 יורו (280 דולר) למחלקה ראשונה
www.glacierexpress.ch

Bernhard Lochmatter, Ron Bambridge, Eddie Buay, Matt Hind, Great Northern Locations, Adrian Houston, Genivs Lod, David Charlesworth

וולקאם טו דה ג'אנגל

Eastern-Orient Express, סינגפור–תאילנד

מסלול הרכבת בין סינגפור – אחת מבירות העסקים באסיה, לבין בנגקוק – המכה של עולם הקניות, מנוהל מאז 1993 על ידי חברת אוריינט אקספרס, אחד מגלגוליה המודרניים של האוריינט אקספרס ההיסטורית, שנחנכה ב-1883 וחיברה בין איסטנבול ופאריז. מלבד המסלול בין סינגפור לבנגקוק מציעה החברה עוד כמה מסלולים מסביב לעולם, שאותם שווה לבדוק באתר האינטרנט.

הנסיעה בקרונות היוקרה, הצבועים באדום ובז', כוללת עצירה בעיר ג'ורג' טאון (Tour of George Town) במלזיה ונסיעה לאורך נהר הקוואי המפורסם, הזורם במערב תאילנד. המסלול, באורך 1,200 ק"מ, אורך כארבעה ימי נסיעה ועובר דרך נופים אקזוטיים, ירוקים ושופעים. הארוחות ברכבת מצוינות ומשלבות בין מטבח אירופי לאסייתי, אבל – ופה מגיע טיפ לישראלים – היו מוכנים למנות מעט קטנות מהצפוי, כנהוג באסיה.

ארוחת הבוקר מוגשת לתא הנוסעים, ואם האוכל ברכבת אינו מספק אתכם, תוכלו תמיד לרדת באחת התחנות במחוז פנאנג במלזיה, המפורסם בדוכני המזון שלו. את כל הטוב הזה אתם מוזמנים להוריד בשתייה בבר הרכבת המפורסם, שבו תוכלו לחלוק כמה דרינקים עם נוסעים מכל רחבי העולם בערב (או במשך היום), כשברקע מתנגנים צלילי פסנתר. כשתחליטו לפרוש, יתלווה אליכם אחד מאנשי הצוות, יעזור לכם למצוא את החדר,

ולפני שתספיקו לומר "תאי מסאז'" – החדר יוסב לחדר שינה נוח למדי. אם בבוקר תתעוררו עם הנגאובר עצבני ותדמיינו שאתם בג'ונגל – היו רגועים, אתם באמת בג'ונגל.

למה כן? אוכל אסייתי ופסנתרן בבר (תרגישו כמו בזאפה) **כמה זמן?** 3 ימים, 2 לילות **הנזק:** 2,474–5,155 דולר

www.orient-express.com

לחצות את המדבר

The Ghan, אוסטרליה

מסלול הרכבת המפורסם באוסטרליה אורז עבורכם את כל החבילה האוסטרלית במסלול אחד, באורך של כ-3,000 ק"מ: מדרווין בצפון ועד אדלייד בדרום. המסלול מתחיל בנופים הטרופיים של הצפון ומשם עובר להרפתקה חוצת מדבר, דרך אליס ספרינגס והאיירס רוק (Ayers Rock) המפורסם. מקור שמו של המסלול במוליכי גמלים אפגניים שהגיעו ליבשת במאה ה-19 וסייעו בחקר הערבה האוסטרלית. תוואי המסלול הושלם ב-2004, כשנפתחה המסילה המקשרת בין אליס ספרינגס ודרווין.

המסלול לדרום מתחיל בדרווין, עיר הבירה של הטריטוריה הצפונית של אוסטרליה. נקודת הציון הבולטת הבאה בתור היא העיר קת'רין, שבעבר התפרסמה במכרות הזהב שלה. משם, המסלול חושף את הטבע במלוא הדרו - נוף של צמחייה תת-טרופית שופעת ושטחי מרעה ירוקים, המשתנה בן רגע למדבר יבש - "המרכז האדום" של אוסטרליה. העצירות בתחנות הגדולות ארוכות מספיק כדי לקחת את הזמן וליהנות מנופיה הייחודיים של היבשת.

לאחר 24 שעות של נסיעה ועצירה באליס ספרינגס, תמשיך הרכבת במסעה, תעבור ב"פיינדרז ריינג'ז מאונטן ריינג'" (Finders Ranges mountain range) - שרשרת ההרים הגבוהה בדרום אוסטרליה - ותסיים את דרכה לאחר כ-19 שעות, במחוז השופע כרמים נהדרים המקיף את אדלייד.

חוץ מ-The Ghan, מציעה חברת הרכבות האוסטרלית גם את ה"אינדיאן פסיפיק", מסלול רכבת החוצה את היבשת ממערב למזרח, שאורכו כ-4,300 ק"מ.

למה כן? שילוב מרתק של מדבר וצמחייה טרופית
כמה זמן? 2 לילות לכל כיוון **הנזק:** 2,118–3,200 דולר אוסטרלי (2,226–3,364 דולר אמריקאי).

www.greatsouthernrail.com.au

חלום כחול

Blue Train, דרום אפריקה

"הרכבת הכחולה" החלה לדהור במרחבים ב-1998 ומאז, במשך ארבע שנים ברציפות זכתה בתואר "רכבת היוקרה הטובה בעולם". כ-27 אנשי צוות דואגים ללא הרף לצורכיהם של 84 הנוסעים, ומספקים חלון לנשמה של דרום אפריקה. לכל תא אמבט משלו, טלפון, טלוויזיה, מזגן אישי וכמובן - דייל פרטי הזמין 24 שעות ביממה.

"הרכבת הכחולה" היא פתרון מושלם עבור מי שרוצה לקבל תמונה רומנטית של המדינה, שבנופיה המרהיבים ניתן לצפות מטרסה פנורמית מיוחדת הנמצאת בקצה הרכבת, או מפלזמות המשדרות בשידור חי את הנופים שבחוץ.

הרכבת מציעה ארבעה מסלולים שונים, החוצים מדרונות מוריקים ותלולים, נופי ספארי פראיים וכמובן, מפלי ויקטוריה המפורסמים. אך המסלול הקלאסי הוא זה שמחבר בין פרטוריה לקייפטאון, וכולל צפייה רומנטית בירח מעל קארו (Karoo) ונסיעת בוקר לאורך המחוז שופע הכרמים. בסופו של המסלול תבחינו בצל הגדול שפורש "הר השולחן" (Table Mountain) מעל קייפטאון. מועדון הג'נטלמנים המהודר יציע לכם סיגרים ויינות משובחים מתוצרת מקומית.

למה כן? יוקרה, יינות ושירות מסביב לשעון **כמה זמן:** יומיים
הנזק: 1,408–2,410 דולר

www.bluetrainsouthafrica.com

האמ-אמא של הרכבות

הרכבת הטרנס סיבירית, The Golden Eagle, רוסיה

חברת הרכבות Golden Eagle היא חברת רכבות היוקרה המובילה בעולם. פה תמצאו סטנדרט גבוה עד מוגזם - מהעיצוב ועד האוכל - ומסלולים העוברים בכמה מהאזורים הנידחים והמהממים בעולם: המסלול הכספי, המציע פנטזיה תוצרת אוזבקיסטן, טורקמניסטן, אזרבייג'ן והקווקז; והרכבת הטרנס-סיבירית - 10,000 ק"מ ו-15 יום במרחב הרוסי האדיר, בין מוסקווה לוולדיווסטוק, לחופו של ים יפן; ומסלול דרך המשי, המחבר בין מוסקווה ובייג'ין, ואורך 21 יום. מסלולים אלה זכו למעמד מיתולוגי בזכות המרחקים האדירים שאותם גומעת הרכבת, המראות המרהיבים והבתוליים הנשקפים בדרך והסיפורים המפוקפקים שנאספו עם השנים. במסלול דרך המשי, הנחשב לארוך בעולם, וגם בטרנס-סיבירי, הרכבת חוצה לא פחות משמונה אזורי זמן שונים ומאפשרת להכיר מקרוב יעדים אקזוטיים, כמו מדבר קראה קום בטורקמניסטן; הערים חיבה, טשקנט, סמרקנד ובוכרה באוזבקיסטן; אלמטי בקזחסטן; ואורומצ'י, טורפן, שיאן ודונהואנג הסיניות.
הרכבת הטרנס-סיבירית עוברת באולן באטור (Ulan Bator) בירת מונגוליה, ומאפשרת גם עצירות בקאזאן, ביקטרינבורג שלמרגלות הרי אורל, ובערי סיביר נובוסיבירסק ואירקוטסק, השוכנת סמוך לאגם המים המתוקים הגדול בעולם, בייקאל, רגע לפני העצירה האחרונה בוולדיווסטוק.
התאים ברכבות מצוידים בנגני די.וי.די ובחימום רצפתי. בכל רכבת תמצאו שתי מסעדות גדולות ומסוגננות, בר עשיר ומשקאות קלים, קרונות ספא שעליהם תיאלצו לשלם בנפרד, ומדריכים מקצועיים מקומיים.

למה כן? רכבת קאלט **כמה זמן?** הרכבת הטרנס-סיבירית: 15 יום, רכבת דרך המשי: 21 יום **הנזק:** הטרנס-סיבירית: 15-30 אלף דולר; דרך המשי: 22-38 אלף דולר

www.gwtravel.co.uk

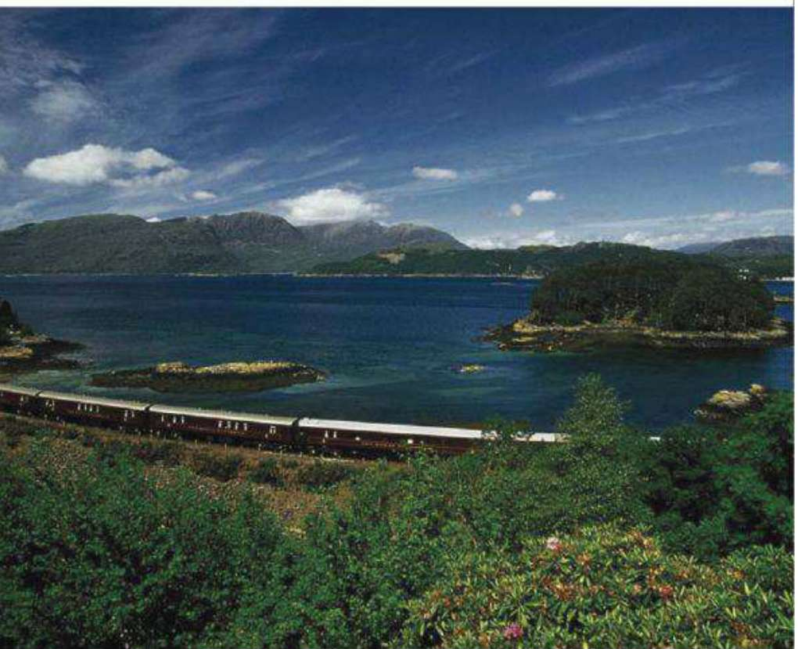
ג'נטלמן לשבוע

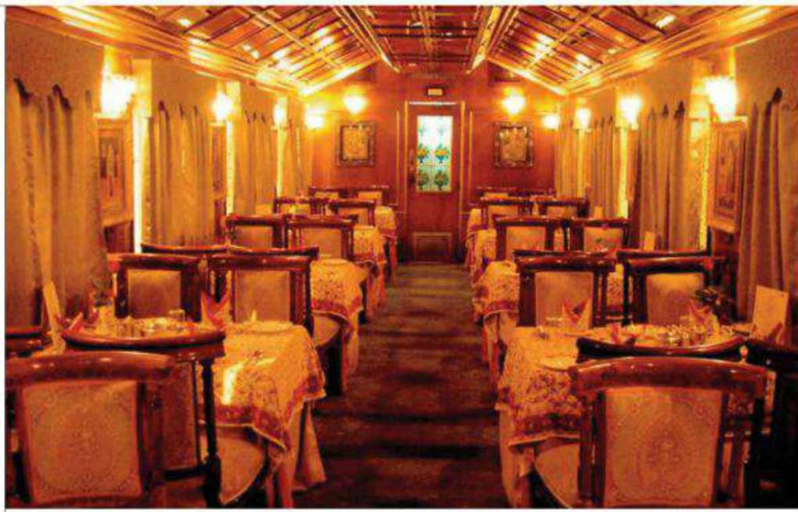
The Royal Scotsman, סקוטלנד

קפיצה על קרון הרויאל-סקוטסמן תגרום לכם להרגיש ג'נטלמנים לכמה שעות, וגם בני מזל, שכן 36 נוסעים בלבד נהנים בכל נסיעה מתאי עץ מהגוני פרטיים, ממרפסות פנורמיות פתוחות, מכיסאות עמוקים ומספות נוחות. שני קרונות שהומרו למסעדה, יעניקו לכם תחושה שנכנסתם למועדון אלגנטי בלונדון של המאה ה-19.
המסע המענג נמשך כארבעה ימים ועובר דרך נופים סקוטיים קלאסיים ומוכרים: אגמים ופיורדים, מפלי מים, גבעות תלולות ומוריקות, כבשים, טירות, מבשלות וויסקי, האי בן 10,000 התושבים, סקאי (Skye), והערים אוקספורד, צ'סטר ואדינבורו. הרכבת אינה נוסעת בלילות, מה שהופך את חוויית השינה לנעימה עוד יותר.

למה כן? וויסקי איכותי וכמות נוסעים מצומצמת ואקסקלוסיבית
כמה זמן: שבוע **הנזק:** 14 אלף דולר

www.royalscotsman.com

ארמון על גלגלים

Palace on Wheels, הודו

רכבת "ארמון על גלגלים" מסיעה את אזרחיה האמידים של הודו בין ניו-דלהי לאגרה מאז 1982. הרכבת, שמסעה נמשך שמונה ימים, מורכבת מ-14 קרונות. כל אחד מהם קרוי על שם אחת ממדינות קונפדרציית ראג'פוט לשעבר, שהיוותה לפני 1949 את רובה המוחלט של מדינת ראג'סטן - הגדולה מבין המדינות ההודיות. בניגוד לרכבות אחרות שסקרנו, ברכבת זו תמצאו קסם אוריינטלי מובהק שיגרום לכם להרגיש כמו מהראג'ה לכמה ימים: הקרונות מעוטרים בפריטים המזכירים את העבר המלכותי-בריטי ואת הייחודיות של כל מדינה ומדינה, ובכל קרון כארבעה תאים המאובזרים במזגן, טלוויזיה בלוויין, אמבט עם מים קרים וחמים ומשרת פרטי. ומה בנוגע לאוכל? ובכן, אל חשש, אתם לא תגוועו מרעב. ברכבת פועלות שתי מסעדות המציעות את מיטב המטעמים מהמטבח הסיני, ההודי, הראג'סטני והבינלאומי.
הרכבת עוצרת בדרכה בתחנות החובה של מדינת ראג'סטן כמו ג'ייפור, ג'איסלמר, ג'ודפור, אודייפור, בהרטפור ואגרה.

למה כן? הודו לה' כי טוב **כמה זמן?** 8 ימים **הנזק:** 417 דולר

www.palaceonwheels.net

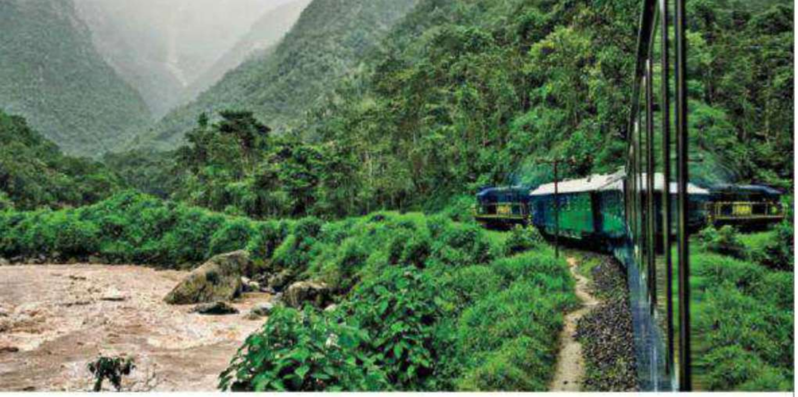
מסלול הרכבת הגבוה בעולם

Lhasa Express, רכבת סין-טיבט

מסלול הרכבת הגבוה בעולם – Lhasa Express, רכבת סין-טיבט. הארכיטקטורה הסינית תמיד מפתיעה בעוצמתה ובייחודיות שלה ומסלול הרכבת הייחודי שמתפתל כל הדרך אל להסה (Lhasa) בירת טיבט מדגים זאת היטב. אך רגע. לפני שאפילו תחשבו לצאת לטיול, התכוננו למצוקת חמצן קלה – הנסיעה עומדת להיות עוצרת נשימה, תרתי משמע, וזאת בשל האוויר הדליל. אל תשכחו גם לארגן מראש אישור מעבר מיוחד שבעזרתו תוכלו להיכנס לטיבט – הוויזה לסין לא תקפה פה.
ברכבת מותקנות מסיכות חמצן, שבהן משתמשים לרוב הנוסעים הזרים. גם הטמפרטורה בחוץ עשויה להשתנות במהירות ויורדת אל מתחת לאפס ככל שמטפסים לגובה. מי שכבר קפץ במחשבות כמה צעדים קדימה, אל דאגה, גם על זה חשבו בטיבט – מושבי האסלה מחוממים במערכת מיוחדת, שהופכת את השימוש בהם לחוויה בלתי נשכחת בפני עצמה.
הרכבת מטפסת במהלך הנסיעה לגובה בלתי נתפס של 5,000 מטר מעל פני הים, ועוברת בין הרים רמים, אגמים מופלאים ומרחבים פראיים בהם משוטטות חיות בר. אורך המסילה הנמתחת בין שינינג (Xining) ללהסה הוא 1,972 ק"מ ומדובר במסלול הרכבת הגבוה בעולם, שנחשב כאמור לדוגמה ומופת ארכיטקטוניים בסין ובעולם כולו. חלק גדול מהמסילה נבנה מעל שכבות קרקע הקפואות תמיד ("כפור עד"). ניתן אמנם ניתן להגיע ללהסה גם מבייג'ין או משנחאי, אך קטע המסילה שמתחיל בשינינג הוא ללא ספק המרתק ביותר.
בדרככם תחלפו על פני 45 תחנות, תשע מהן ממוקמות באזורים כה מרהיבים עד שהסינים בנו עמדות תצפית ולוח זמנים לנוחיות הנוסעים, שבהן אפשר לעצור לרגע, לרדת מהרכבת וליהנות מהנוף המרהיב הניבט מהן – בכל זמן במשך היום.

למה כן? מחיר אטרקטיבי, טבע פראי וחמצן דליל (סטלה טבעית על חשבון הברון) **כמה זמן?** בייג'ין-להסה – 45 שעות; שינינג-להסה – 24 שעות **הנזק:** בייג'ין-להסה – 200 דולר; שינינג-להסה – 130 דולר

www.chinatibettrain.com

זה רכבת מאצ'ו מאצ'ו

היראם בינגהאם, קוסקו, פרו

פרו מתקשרת לנו בדרך כלל למוצ'ילרים, אך למאותגרים ישנה דרך יוקרתית ומפנקת לחוות את העיר האבודה. "היראם בינגהאם" היא רכבת יוקרה הקרויה על שמו של החוקר האמריקאי מאוניברסיטת ייל, שחשף ב-1911 את שרידיה של בירת האינקה – המאצ'ו-פיצ'ו. ברכבת המסעירה, שעוצבה בהשראת רכבות היוקרה של שנות ה-20, תמצאו קרונות צבועים בכחול-זהב, בעלי גימור עץ מבריק, נברשות נוצצות ועושר רב. כל אלה מבטיחים מסע נוח וחמים. הרכבת, שיכולה לארח כ-84 נוסעים, כוללת גם שני קרונות ובהם מסעדה, מטבח וחדר תצפית. בזמן הנסיעה, שעוברת דרך כמה מהאזורים היפים ביותר של פרו, תוכלו ליהנות ממוזיקה חיה בביצוע מוזיקאים מקומיים מיומנים, שיבדרו אתכם לאורך הטיול. חובה גם לטעום מהמשקה המקומי המסורתי שבו מתמחים הברמנים ברכבת, הפיסקו סאוור.
כרטיס הרכבת שלכם כולל נסיעה הלוך-חזור, משקה קבלת פנים, משקאות מקומיים ובינלאומיים שונים (כולל בקבוק בירה מקומית מיוחדת), ארוחת בראנץ' עשירה במהלך הנסיעה, ארוחת ערב אלגנטית בדרך חזרה, כרטיס כניסה למאצ'ו-פיצ'ו ומדריך מקצועי. תכל'ס, אחלה דיל תפרו לכם פה.

למה כן? אינקה (למרות שבינינו, אין על גזוז סנסיישן) **כמה זמן?** יומיים **הנזק:** 734 דולר

www.perurail.com

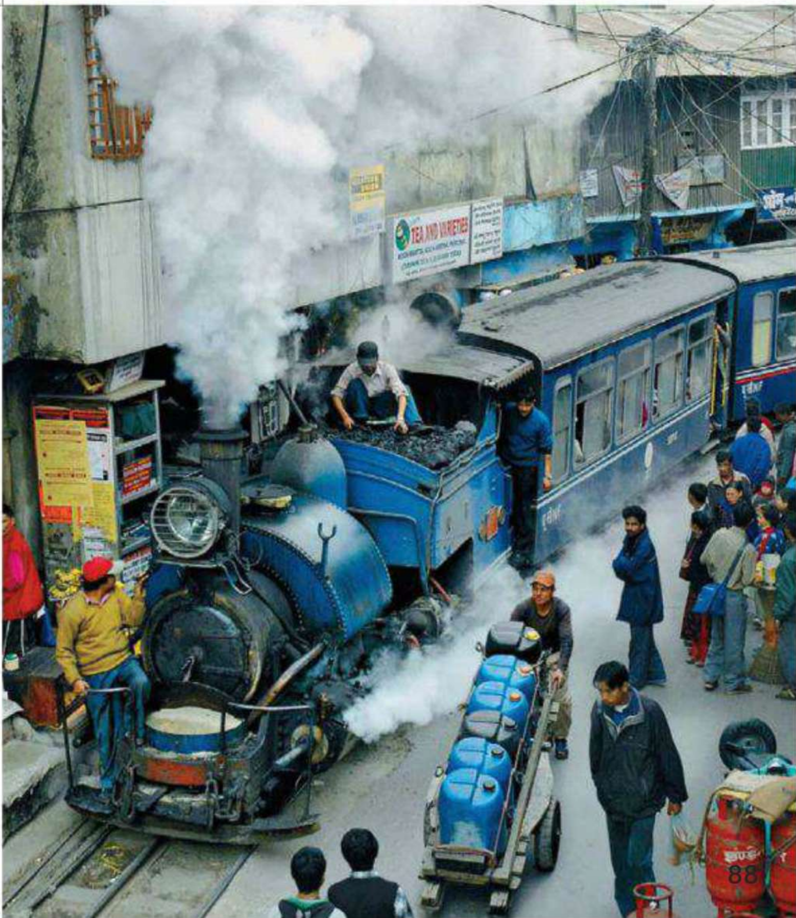
רכבת הצעצוע

מסילת דרג'ילינג, הודו

ברוכים הבאים ל"רכבת הצעצוע" ההודית, שתיקח אתכם למסע מהנה ומלא אדרנלין לאורך 86 ק"מ המחברים בין סיליגורי, השוכנת למרגלות ההימלאיה, לבין דרג'ילינג. המונח "מהנה" רחוק מלתאר את רוב הרכבות הפועלות בהודו, אך במקרה הזה הוא מוצדק לחלוטין. המסילה הצרה, שרוחבה 610 מ"מ, נבנתה ב-1881 והיא הדבר הקרוב ביותר שתוכלו למצוא לרכבת הרים. היא מטפסת מגובה של 100 מטר מעל פני הים בסיליגורי, לגובה של כ-2,200 מטר בדרג'ילינג, ומובלת עד היום בעזרתו של קטר קיטור. בזכות האותנטיות שלה, ארגון אונסק"ו הוסיף את הנסיעה בת שבע השעות לרשימת המורשת העולמית שלו.
עבור הבריטים, משמעות הנסיעה לדרג'ילינג בעבר היתה בריחה מהחום העז של כלכתה. הנסיעה בין מטעי התה והמראות עוצרי הנשימה של ההימלאיה, במיוחד קנצ'נג'ונגה (הפסגה השלישית בגובהה בעולם), אינה רק צעד אל תוך ההיסטוריה, אלא גם משב רוח מרענן ומפלט מהחום הכבד של מערב בנגל. מסלול הרכבת נמצא כיום בשיפוץ וצפוי להיפתח מחדש במהלך 2013. פרטים נוספים ומסלולים נוספים וחלופיים ניתן למצוא באתר.

למה כן? נכנסה לרשימת המורשת העולמית של אונסק"ו **כמה זמן?** 7 שעות

www.dhrs.org

PLAYMATE

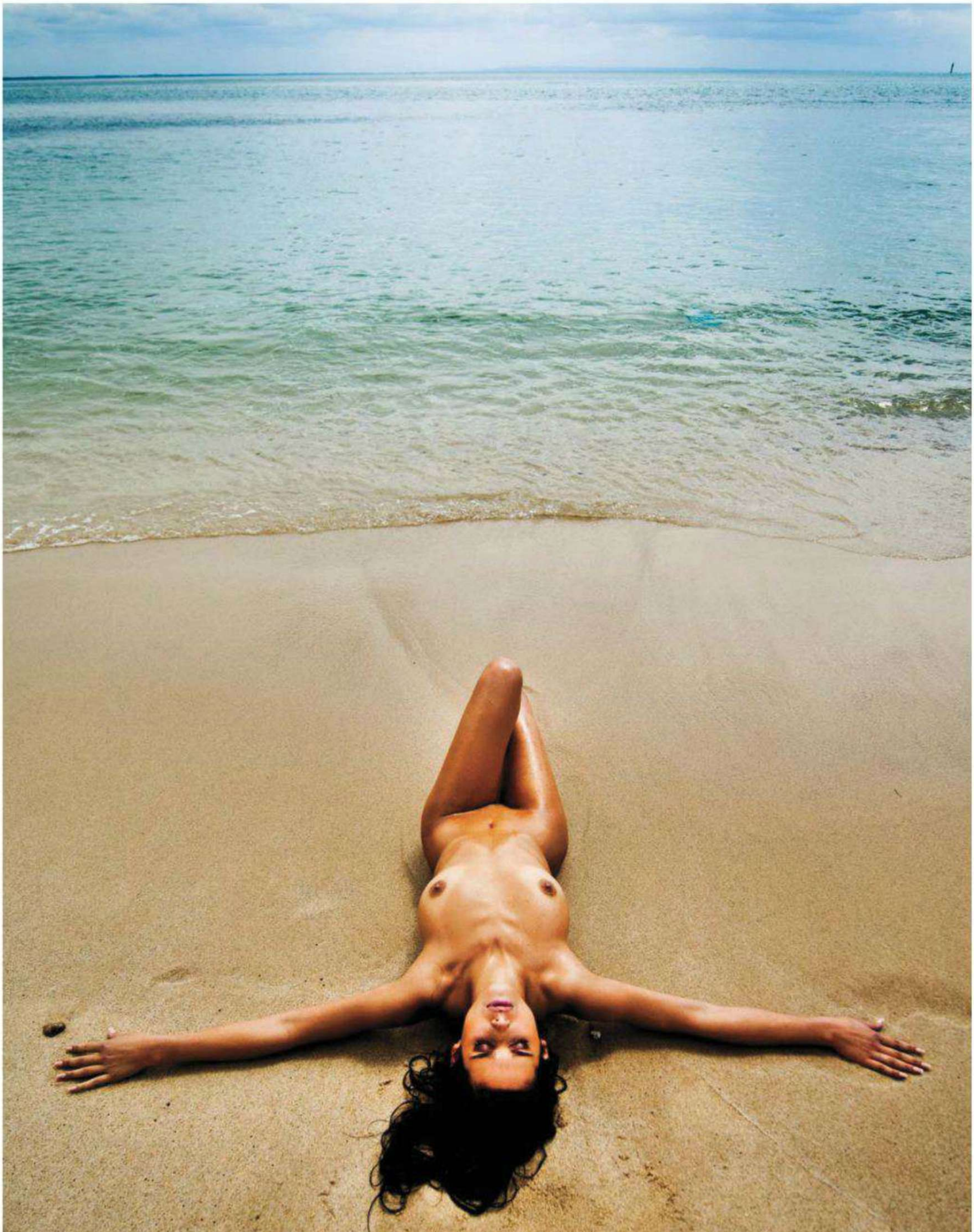
ג'ואנה קלדרה

צילום: מריו פרינספה

צילומים: imagebank/gettyimages

העונה השחורה של הממבה

אל.איי געשה בקיץ עם חשיפת המשולש החדש של העיר: קובי–הווארד–נאש. חצי שנה חלפה, ומועדון הכדורסל המצליח בעולם חווה את אחד הכישלונות הספורטיביים הגדולים של השנים האחרונות • במאני טיים כמו במאני טיים, כולם מסתכלים על קובי, שנותן עונה מדהימה אך מסרב להודות בכישלון – תכונה הרסנית של הממבה, שעלולה לסיים את העונה עבור הלייקרס מוקדם מהצפוי

יואב בורוביץ'

"יש לנו קבוצת אול סטאר", הצהיר מאמן לוס אנג'לס לייקרס, מייק ד'אנטוני. הוא אכן צודק: קובי בראיינט ודוויט הווארד פתחו בחמישייה במשחק האול סטאר האחרון ביוסטון; סטיב נאש, פאו גאסול, מטה וורלד פיס ואנטוואן ג'יימיסון מחלקים ביניהם 15 הופעות אול סטאר; ולסגל הלייקרס, במצטבר, 37 הופעות במשחק שאליו מוזמנים הכוכבים הגדולים ביותר. אפילו הסגל של האלופה מיאמי היט חתום על פחות הופעות (30).

אז לד'אנטוני יש קבוצת אול סטארס, ללא ספק. "אבל ראיתם פעם משחק אול סטאר?" שואל מאמן הלייקרס ועונה בעצמו: "זה משחק שבו כל אחד רוצה את הכדור. כל שחקן הולך רק באחד על אחד, לא משחקים הגנה. זה איום ונורא - וכך אנחנו נראים".

•

בקיץ האחרון, כראוי לאל.איי, עיר השמש הנצחית, הכול נראה נפלא. בראיינט, וורלד פיס וגאסול כבר זכו יחד בלייקרס בשמונה אליפויות. אליהם נוספו כוכב על ותיק (נאש) וסופרסטאר בשיאו (הווארד בן ה-27). הלייקרס החדשים יצרו באזז מטורף בעיר הכוכבים ומרבית הפרשנים חזו כי הם יזכו בנקל באזור המערבי ויהוו את איום האליפות המשמעותי ביותר על מיאמי של לברון ג'יימס, דוויין וייד וריי אלן.

הסטאר קוואליטי של הלייקרס והציפיות הגבוהות מהם גובו גם בשכר. בסך הכל משלמת הקבוצה 101 מיליון דולר לשחקניה - עשרות מיליוני דולרים מעל הממוצע ב-NBA. לשם השוואה, אלופת המערב, אוקלהומה סיטי ת'אנדר הנפלאה, משלמת לכוכביה רק 69 מיליון דולר.

ולמרות ההשקעה המטורפת והשמות הגדולים, המאזן של הלייקרס באמצע פברואר, כאשר העונה כבר הרבה אחרי נקודת האמצע שלה, היה 28:28. הלייקרס, שהיו צפויים לזכות באליפות, מדורגים במקום העשירי במערב. וכך, ממועמדת בכירה מאוד לאליפות נהפכה הלייקרס לקבוצה שמרבית המומחים כיום צופים שכלל לא תעפיל לפלייאוף.

גם אם העונה טרם הסתיימה ודברים עדיין יכולים להשתנות לטובה, בינתיים זהו אחד הכישלונות הספורטיביים הבולטים באמריקה בשנים האחרונות. לא רק בגלל הכסף והכוכבים, אלא בעיקר כי מדובר בלייקרס - קבוצת הכדורסל המקצוענית המצליחה בעולם שזכתה ב-17 אליפויות NBA וב-32 אליפויות מערב, מותג ספורט מיתולוגי שאת מדיו לבשו גדולי עולם כג'ורג' מייקן, ווילט צ'מברליין, ג'רי ווסט, קארים עבדול ג'אבאר, מג'יק ג'ונסון ושאקיל אוניל. וגם אחד, קובי בראיינט.

האחרון בשושלת הטיטנים של הלייקרס נחשב בחוגים מסוימים גם לגדול שחקני המועדון בכל הזמנים, כפי שאפילו מג'יק ג'ונסון כינה אותו לא מזמן. מג'יק, אגדת כדורסל שזכה עם הלייקרס בחמש אליפויות, מי שלעד שינה את תפקיד הרכז והפך את

שאקיל אוניל: "כל הכוכבים הגדולים בליגה הם כלבים, אבל קובי הוא כלב מדעי. הוא תמיד יעבוד יותר קשה מהיריב וילמד יותר מהיריב, כך שתמיד יהיה לו יתרון"

הליגה למשגשגת כל כך לצד מייקל ג'ורדן ולארי בירד, הוא זה שהכתיר את בראיינט כ"גדול הלייקרס מאז ומעולם".

רבים אמנם יתווכחו עם הקביעה הזו של מג'יק ויטענו כי הוא-הוא גדול הלייקרס, אבל עדיין לא חסרים טיעונים חזקים למדי לבחירה בבראיינט. ראשית, חמש האליפויות בהן זכה במועדון. שנית, שיא 30 אלף הנקודות שאותו קבע לפני חודשיים האיש שהגיע לליגה כבר בגיל 17 ולמעשה כבר משנתו השנייה העמיד סטטיסטיקות של כוכב. בראיינט, 34, הוא השחקן החמישי בתולדות ה-NBA שמגיע לרף הזה, והצעיר מכולם (ג'אבאר היה כמעט בן 37 כשהגיע ל-30 אלף, ג'ורדן כמעט בן 39). בנוסף, בראיינט נבחר לאול סטאר 15 עונות ברציפות - עוד שיא NBA שאין להתעלם ממנו.

גם העונה לא איבד בראיינט מיכולתו. בגיל בו שחקני ענק כבר פרשו או נחלשו משמעותית הוא הוביל עד לפני חודש את דירוג קלעי הליגה עם 30 נקודות בממוצע - יותר מכוכבי העל של הליגה, עילויים באמצע ובסוף שנות העשרים שלהם, כמו קווין דורנט (בן 24, 29.5 נק'), כרמלו אנטוני (בן 28, 29.1 נק'), לברון ג'יימס (בן 28, 26.4) וג'יימס הארדן (בן 23, 25.9 נק'). בראיינט גם מדייק מהשדה באחוזים הגבוהים ביותר (46.7%) מאז שזכה באליפות ב-2001-2002 (46.9%).

"בראיינט כיום סקורר טוב יותר מכפי שהיה בגיל 28", כותב באקלי מייסון ב"ניו יורק טיימס". "אפילו מייקל ג'ורדן ירד בסטטיסטיקה האישית לאחר שהגיע לשיא בגיל 28, כשזכה עם שיקגו באליפות הראשונה. העובדה שבראיינט בעונתו ה-17 בליגה משחק כל כך טוב, מעידה על העבודה שלו מחוץ לפרקט לא פחות מאשר העבודה על המגרש".

אפילו שאקיל אוניל, יריבו האישי המר של בראיינט, כתב בספרו כי "קובי נוהג להגיע לאימונים שלוש שעות לפני שהם מתחילים. כל פעם הוא עובד על משהו אחר במשחקו. פעם ראיתי אותו עובד על כדרור וקליעה, אבל בלי כדור. הוא עושה את כל הפעולות בשיא הרצינות אבל 'בכאילו'. זה מוזר. אבל אין ספק שזה עוזר לו".

מייק ד'אנטוני, מאמן הלייקרס

במשך שמונה השנים שלהם ביחד באל.איי. זכו קובי ושאק בשלוש אליפויות. אבל האגו העצום של שניהם לא יכול היה לחיות יחד. ב-2004 עזב שאק ומאז הוא לא מפסיק להכפיש את קובי - אבל לא את מוסר העבודה שלו. "כל הכוכבים הגדולים בליגה הם כלבים, אבל קובי הוא כלב מדעי", כתב שאק בשפתו הציורית. "הוא תמיד יעבוד קשה יותר מהיריב וילמד יותר מהיריב, כך שתמיד יהיה לו יתרון. כשמוסיפים לכך את הקילר אינסטינקט שלו מבינים מדוע הוא כזה גדול".

לפני ארבע שנים צילם הבמאי ספייק לי את הסרט הדוקומנטרי "kobe Doin' Work", המתאר יממה בחייו של בראיינט. יום העבודה

של קובי מתחיל לעתים בשלוש בבוקר, כאשר הוא יוצא להתאמן לבדו או עם יריבי אימונים מתחלפים. "אני חוזר הביתה עד שש וחצי בבוקר ומתחיל את היום עם הבנות שלי", מספר בראיינט.

מעבר לשעות הרבות שהוא מבלה מדי יום על הפרקט ושעות נוספות בחדר הכושר, מחזיק בראיינט את אחד ממאמני הכושר הבכירים בספורט האמריקאי, טים גרובר, שאימן בזמנו את ג'ורדן וכיום מלווה באופן צמוד את בראיינט במהלך העונה כולה.

בנוסף, קובי נהנה גם משירותיה של פיזיותרפיסטית הצמודה אליו במשך שמונה חודשים בשנה, מצי של מסז'יסטים המטפלים בו מדי יום, ומטבילה יומית של שעה בשלוש אמבטיות קרח - 20 דקות בכל בריכה. הכל כדי לאפשר לברכיים ולקרסוליים להמשיך לסבסב, ולגוף המושלם שלו לרחף במשך 82 משחקים בעונה הסדירה בלבד. "הוא השחקן הכי אתלטי שלנו והוא בן 34, זה די בלתי ייאמן", אומר על בראיינט סטיב נאש, בעצמו לא סוס צעיר (בן 39).

●

אבל בעוד בראיינט נותן בגילו המופלג עונה מדהימה, הקבוצה שלו עושה בדיוק ההפך. האם יש קשר? ראשית מתייחס בראיינט לסוגיה מההיבט הפיזי. "אני השחקן הכי מהיר בקבוצה שלנו ואני בן 50 כמעט. מה זה בדיוק אומר על כל היתר?" שואל בראיינט בסגנון הבלתי מתפשר והשחצני, שייחד אותו תמיד. רבים טוענים כי השחצנות הזאת, והגישה של אני ואפסי עוד, היא בדיוק זו שאינה מאפשרת ללייקרס מרובת הכוכבים להצליח תחת מנהיגותו של בראיינט.

אפילו מג'יק, חבר קרוב של בראיינט, צייץ בטוויטר לאחרונה כי "לקובי יש עונת MVP. אבל הקבוצה שלו צריכה שהוא יהיה מנהיג טוב יותר". ג'ונסון אמר את הדברים בעקבות שרשרת ההפסדים של הלייקרס, שהיו מלווים בהתנהגות לא הכי קולגיאלית של הקפטן.

בדצמבר בראיינט ביקר בחריפות את השחקן השני בטיבו בקבוצה בחמש השנים האחרונות ומי שזכה איתו בשתי אליפויות, הפורוורד הספרדי פאו גאסול. לאחר שגאסול התלונן על הספסול שלו לכל המחצית השנייה בהפסד לאורלנדו, תקף אותו בראיינט: "תתחיל להתנהג כמו ילד גדול. אתה לא יכול להמשיך לבכות. אני בן 34 ואני רץ יותר ממה שרצתי כל הקריירה. פשוט תתחיל להסתגל למצב החדש".

מיץ' קופצ'אק: "קובי אינו מנהיג טיפוסי. הוא לא ייקח אותך לצהריים וישים את זרועו על כתפך. הוא מנהיג 'אולד סקול'. כזה שאומר: 'לך אחריי, ואני אקח אותך לאן שאתה צריך להגיע'"

גאסול לא הגיב, רק מכיוון שמדובר בבראיינט. אך לפני שבועות ספורים, לאחר הפסד נוסף של הלייקרס, ביקר קובי את דווייט הווארד וכינה את הסנטר האתלטי "שחקן רך". הווארד, בתגובה, ניסה לתקוף אותו פיזית, כששחקנים אחרים מפרידים. השניים הכחישו את הפרסום ב"ניו יורק דיילי ניוז" אך גם עיתונאים שמסקרים את הלייקרס על בסיס יומיומי טוענים שהיחסים בין בראיינט והווארד, כאמור שני הלייקרס שפתחו בחמישיית האול סטאר האחרון, קרירים מאוד.

מיץ' קופצ'אק, הג'נרל מנג'ר של הלייקרס, שמלווה את בראיינט מאז הצטרף למועדון ב-1996, טוען כי "קובי אינו מנהיג טיפוסי. הוא לא מי שייקח אותך לארוחת צהריים וישים את זרועו על כתפך. הוא מנהיג 'אולד סקול'. כזה שאומר לך: 'לך אחרי', ואני אקח אותך לאן שאתה צריך להגיע'".

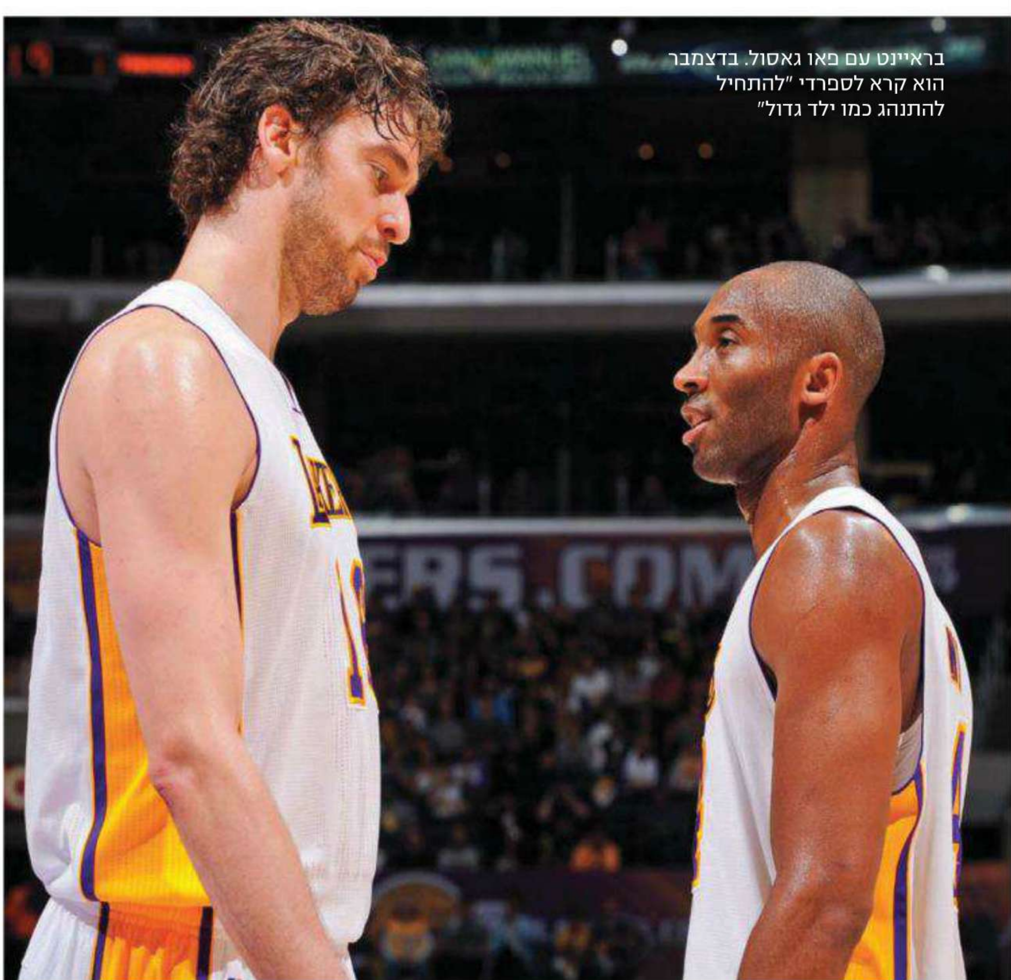
בראיינט מבהיר: "חשוב שהחברים שלי לקבוצה יידעו שאני מעודד אותם ורוצה מאוד שהם יצליחו. אני מנסה להחדיר בהם כמה מתכונות האופי שלי - שהם יהיו עקשנים מאוד, שהם יהיו תחרותיים מאוד, שהם ישיגו את המטרה ולא משנה האמצעי. אין אצלי תירוצים, אין אצלי להיות מסכן, אין את הדברים האלה. הדבר היחיד שחשוב זו השגת המטרה".

אלא שקובי והלייקרס שלו, קבוצה עם ארבעה שחקני היכל תהילה עתידיים, פשוט אינם משיגים את המטרה. ייתכן כי גם בראיינט יודע כי האחריות לכישלון הקולוסאלי הזה, לפחות עד עתה, היא שלו - גם אם במידה חלקית. אך הוא לא לוקח אחריות באופן ישיר. "לקבוצה שלנו אין שום יציבות. אין שום תחושת מטרה בדרך שבה אנחנו משחקים. אולי אני צריך להדריך את השחקנים בצורה טובה יותר".

אולי בראיינט, שבמרבית שלבי הקריירה רשם הצלחות, אינו מסוגל להסביר כישלון, כאילו הסבר כזה הוא הודאה בכישלון. הוא מעדיף לדבוק בפרקטיות או פשוט להאשים אחרים. "נראה שאני קצת שונה מכל היתר. נראה שכל ההפסדים שלנו גורמים לשחקנים שלנו להפסיק להאמין בעצמם. אבל אני לא כזה", אומר בראיינט. "אני מסוגל להתמודד עם משבר. כשאתה נקלע למצב כמו שאנחנו מצויים בו, הדבר הכי טוב שאתה יכול לעשות זה לעשות הכול כדי לצאת ממנו. זה פשוט מאוד. אני לא הטיפוס שיתחיל לרחם על עצמי או לרחם על הקבוצה שלי. יש מצב מסוים, ועכשיו מה שאנחנו צריכים זה להדק את החגורה ולגשת לעבודה".

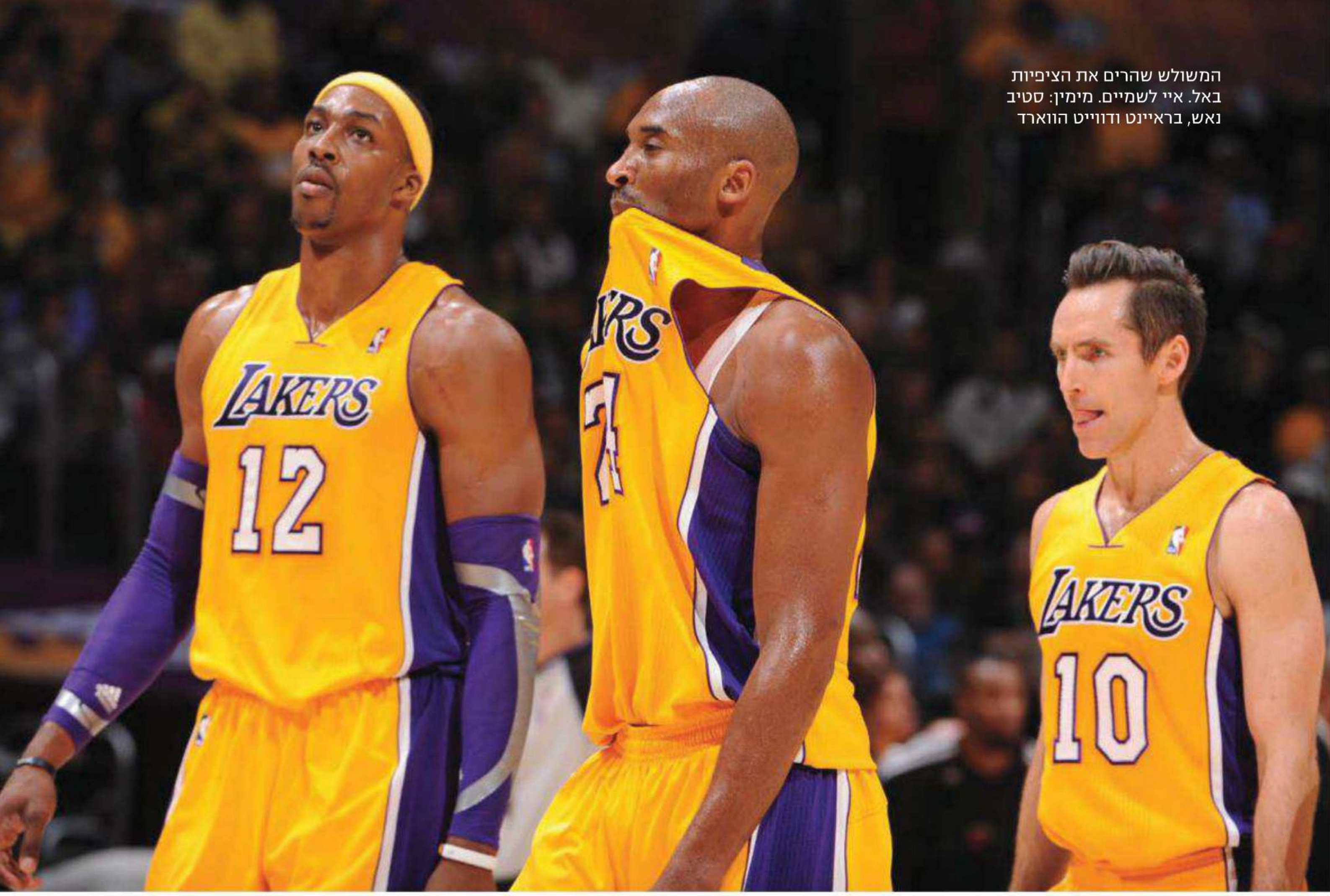
●

אלא שגם בראיינט לא תמיד יבשושי וחסר רגשות. בחשבון הטוויטר שהוא פתח לאחרונה (375 אלף עוקבים בתוך יממה) הוא כתב בזמן רצף ההפסדים: "מחשבות על ספק עצמי... האם אני גמור? האם כך תסתיים הקריירה שלי? אני מסרב (כותב REFUSE באותיות גדולות) להיכנע למחשבות הללו. #רצון ברזל #נכון לאתגרים".

בראיינט עם פאו גאסול. בדצמבר הוא קרא לספרדי "להתחיל להתנהג כמו ילד גדול"

צילומים: imagebank/gettyimages

המשולש שהרים את הציפיות באל. איי לשמיים. מימין: סטיב נאש, בראיינט ודווייט הווארד

בציוצים אחרים ציטט בראיינט את ג'ון פירפונט, משורר אמריקאי, שאמר כי "הצעד הראשון על מנת להגיע לאן שהוא זה להחליט שאתה לא רוצה להישאר במקום שבו אתה נמצא", או את מהטמה גנדי, שטען כי "עוצמה אינה מגיעה מכוח פיזי. היא נובעת מכוח רצון שאינו ניתן להכנעה".

בציוץ אחר, בראיינט מצולם מנגן על פסנתר בלובי של בית מלון לאחר הפסד במשחק חוץ. "לנגן את סונטת ליל ירח של בטהובן תמיד עוזר לי להירגע", הוא כתב.

בראיינט, מעבר להיותו כדורסלן מחונן, הוא גם סוג של איש רנסנס. הוא יודע לנגן ומבין במוסיקה, גם קלאסית. הוא חובב קולנוע מושבע, הוא קורא ספרים ללא הפוגה. אבל האובססיה שלו היתה ונותרה כדורסל - עוד מהימים שבהם התלווה לכל אימון של אביו, ששיחק כמקצוען בליגה האיטלקית. "תמיד ראיתי בעצמי מישהו שיכול להיות אחד מהטובים ביותר שאי פעם שיחקו", הוא מעיד על עצמו.

במילים אחרות, בראיינט תמיד ניסה לחקות את גדול הכדורסלנים בכל הזמנים, מייקל ג'ורדן. כמעט כל אספקט במשחק שלו נראה כמו העתק סגנוני של מספר 23 האגדי. למעט הקליעה מבחוץ, היבט שבו בראיינט מתעלה על ג'ורדן, הוא עדיין לא "אלוהים" - כפי שכונה "אייר ג'ורדן" על ידי רבים. אבל בכל האמור לתכונות אופי, בראיינט בהחלט הלך בדרכי מורו ורבו ובמקרים מסוימים אף התעלה עליו. הדרישה מעצמו, הדרישה מחבריו לקבוצה, הנבזיות כלפי כל מי שאינו עומד בתקן, הבוז לתקשורת - בהכל בראיינט לא פחות מניאק מג'ורדן.

אלא שיש עוד היבט שבו בראיינט דומה מאוד לג'ורדן, וכאן מגיעה הבעייתיות. מספר 23 של שיקגו היה שחקן אנוכי, אבל הוא הכדורסלן הגדול ביותר שחי אי פעם. והוא תמיד גם הצליח למצוא את חבריו לקבוצה כשהיה צריך - שניים מהם (ג'ון פקסון וסטיב קר) אפילו קיבלו ממנו אסיסט לסלים שהכריעו אליפויות.

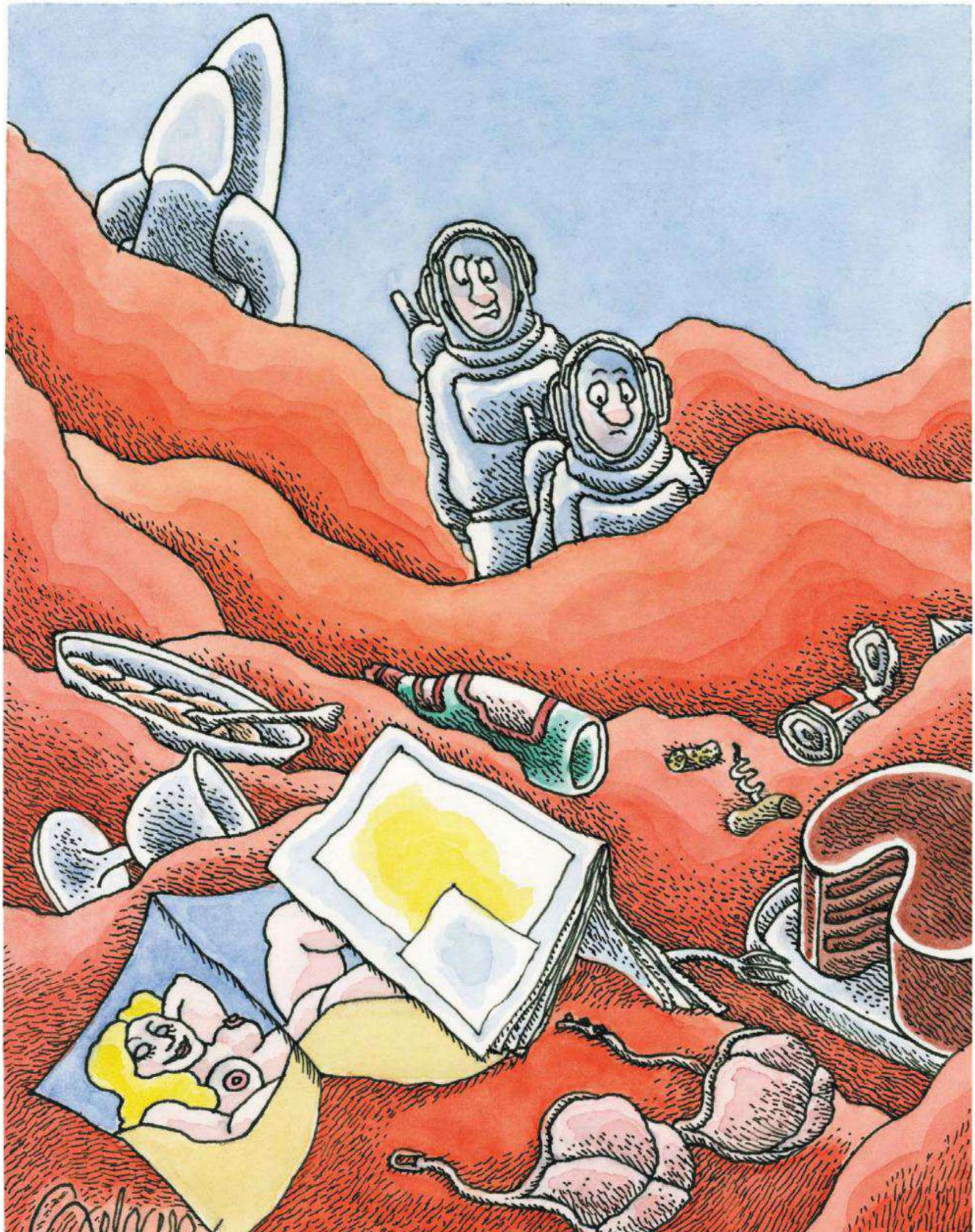
בראיינט: "חשוב שהחברים שלי לקבוצה יידעו שאני מעודד אותם ורוצה שהם יצליחו. אין אצלי תירוצים, אין אצלי להיות מסכן. הדבר היחיד שחשוב זו השגת המטרה"

בראיינט, בניגוד לג'ורדן, תמיד נתפש כשחקן שהאנוכיות שלו פוגעת בקבוצה. הוא לא הצליח לשפר אף אחד ששיחק לצדו, וזאת, טוענים פרשנים רבים, הבעיה הגדולה של הלייקרס השנה: לא משנה כמה אול סטארים יש להם, אם בראיינט לוקח את הכול עליו אז לא חשוב כמה הוא יהיה גדול - הקבוצה עדיין נפגעת, ובענק.

הפעם נראה שאפילו בראיינט מבין זאת. בחודש האחרון הוא החל למסור הרבה יותר אסיסטים ובשני משחקים רצופים אף חילק 28 סוכריות לחבריו - כמות מטורפת לכל שחקן, לא כל שכן לאחד השחקנים האגואיסטים ביותר ששיחקו אי פעם ב-NBA. האלטרואיזם של בראיינט גם הביא יותר ניצחונות ללייקרס, שהשתפרו במעט בשבועות האחרונים. "אולי זה טוב לקבוצה שלנו שקובי יקלע פחות נקודות. כשהוא מוסר הוא פשוט משחק כדורסל יותר נכון", מציין המאמן ד'אנטוני.

בראיינט, לעולם לא צנוע, כינה עצמו בטוויטר "קובי ג'ונסון" (על משקל מג'יק). ההתכתבות הזאת עם גדול שחקני הלייקרס בכל הזמנים - וכן, זה לא קובי - גורמת לבראיינט להוציא מעצמו את המיטב.

כשמג'יק צייץ לאחרונה כי "הלייקרס שלי גמורים. אין מצב שהם מגיעים לפלייאוף", השיב בראיינט: "אני בהחלט מבין אותו. רבים חושבים כמו מג'יק". כשנשאל "האם אתה באמת חושב שלא תעפילו לפלייאוף?" השיב קובי: "אין סיכוי, אני עקשן מכדי שדבר כזה יקרה".

"טוב, זה די ברור שאנחנו לא הראשונים לנחות על מאדים!"

silence dj's

LET'S GET LOUD

silence היא חברת מוסיקה צעירה ודינמית שהוקמה במטרה לספק פתרונות מוסיקליים מתקדמים, יצירתיים ועדכניים לאירועים בישראל.

החברה נחשבת מובילה בתחומה, מציעה Master DJ'S ששמם הולך לפניהם, אומנים לכל דבר אשר לא רק עוקבים אחר טרנדים מוסיקליים אלא אף מייצרים אותם.

כולם בעלי ותק של 10-15 שנים בתחום, מוניטין מצוין בקרב לקוחות וקולגות כאחד, וניסיון עשיר ומגוון באירועים פרטיים, עסקיים, מסיבות ומועדונים נחשבים, קוקטיילים, השקות ועוד.

מחלקת ההרכבים המוסיקליים של silence היא העשירה והמגוונת בישראל.

לפי תפיסת עולמנו, כל אירוע עומד בפני עצמו ומצריך חליפה שתיתפר במיוחד בשבילו.

החברה מחויבת לערכים של מקצועיות, אמינות,
הקשבה ללקוח, יצירתיות וחדשנות,
ומעל לכל - שירות ברמה הגבוהה ביותר.
הצלחת האירוע שלכם היא הצלחה שלנו.

ניפגש ברחבה,

נראה אם תעמדו בקצב...

077-3531412

contact@silencedjs.co.il

www.silencedjs.co.il

מאת: איי.ג'יי. באיים **צילום:** גאוין בונד **סטיילינג:** ג'ניפר ראין ג'ונס, גרייס גילפדרס

חליפת שלושה חלקים, Tiger of Sweden, 970$
חולצה, Banana Republic, 80$
עניבה , Ovadia & Sons, 125$
Barneys New York

ספיד רייסר

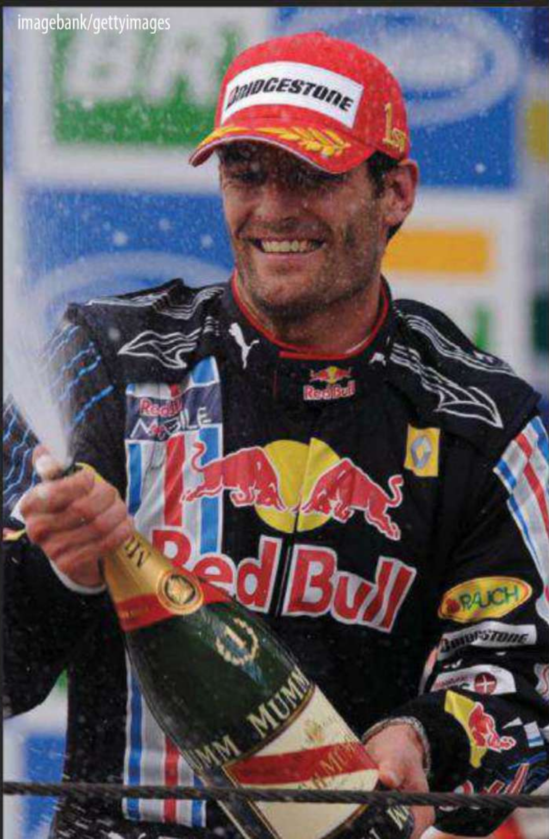
מרק וובר, כוכב הפורמולה 1, מוכיח שהסטייל שלו חוצה את גבולות המסלול

חליפה, John Varvatod, ‏1,895$
סוודר גולף, John Smedley, ‏200$
נעליים, Grenson, ‏395$
Barneys New York

הפורמולה 1 הוא הענף היקר והמתקדם ביותר מבחינה טכנולוגית מבין כל ענפי הספורט בעולם. זו תחרות של דיוק ואתלטיות, של רעיונות והעזה, ולפני הכל - של מהירות. רגע לפני ההזנקה הראשונה של עונת 2013, ב-17 במרץ, אנו מביאים לכם את מרק וובר, אחד משני "הטייסים" של קבוצת רד בול, שאותה מוביל סבסטיאן פטל, האלוף הבלתי מעורער של שלוש העונות האחרונות. מכיוון שנהגי הפורמולה 1 הם סמל לחיים הטובים, עזרנו לוובר להצטייד במלתחה חדשה, שתשרת אותו בקוקטיילים שיערכו אם יצליח לעזור לקבוצתו להשיג זכייה רביעית ברציפות. כשזה מגיע לסטייל, סגנון הלייד-בק נמצא עמוק בדנ"א של וובר. "אני מאוסטרליה, מייט", הוא אומר, "אני בדרך כלל לובש טרנינג, ג'ינס, טי-שירט. לוקח לי 10 דקות להתלבש".

imagebank/gettyimages

הניצחון הראשון של וובר במירוץ פורמולה 1 היה בגרנד פרי של גרמניה ב-2009. שמפניה מישהו?

pokchu / Shutterstock.com

חליפה, ורסאצ'ה, 2,200$
חולצה, 160$, ועניבה, 95$, תומאס פינק

אבל כשוובר בקוקפיט, הוא הכל חוץ מלייד-בק. האלוף של שבעה מרוצי פורמולה 1, התחיל את הקריירה, כמו כולם כך נדמה, במירוצי קארטינג בגיל 12. הוא התחיל להתחרות באוסטרליה ואז עבר לנסות את מזלו באירופה. צריך איזושהי איכות נדירה בשביל להצליח להשתלב בתחרות הספורט המוטורי היוקרתית בתבל. אז מה מבדיל בין הטובים למצוינים? "אתה והמכונית צריכים להיות אחד", אומר וובר בן ה-36. "רק כך תוכל לדחוף אותה לקצה גבול היכולת בכל סיטואציה. השאר זה 'מיקרו-הסתגלות'", לדבריו, "היכולת להגיב במהירות לתנאים המשתנים".
כשהנהגים מתחרים זה מול זה בקרב צמוד, במהירות הנוגעת ב-320 קמ"ש, הסכנה היא תמיד חלק מהמשוואה. "אנחנו אוהבים את הריגוש", אומר וובר בשם הנהגים בסבב. "אנחנו אוהבים להסתכן, אבל לא אוהבים לקחת סיכונים מיותרים. אנחנו מבינים שאנחנו נוסעים במהירויות גבוהות מאוד. למתוח את הגבולות, זה שם המשחק".

שלא כמו בענפי ספורט אחרים, הקבוצות בפורמולה 1 הן למעשה יצרניות הרכבים. הן בונות את המכוניות מאפס, בהתאם לנוסחה מדויקת מאוד. עשרות אלפי שעות עבודה ומיליונים רבים של דולרים מושקעים בכל מכונית ובכל מירוץ. אז למה דומה הלחץ על הנהג שניות לפני ההזנקה? לפי וובר זו "תחושה סנסציונית. כולם משקיעים בזה כמות עצומה של עבודה. יש באזז אדיר, שילוב של ציפייה ושל מתח חיובי כשאתה מרגיש שאתה עומד להיזרק לתוך המירוץ. ובתוך כל זה אתה מבודד לגמרי והשקט שלפני הוא פשוט סוריאליסטי".
ואז מגיעה התפרצות הרעם, כש-24 מכוניות בעוצמה של כ-17 אלף כוחות סוס פורצות אל המסלול. על תחושת הניצחון במירוץ, מעיד וובר כי הדבר המרגש ביותר עבורו היא שמיעת ההמנון הלאומי שלו מתנגן ברקע "וההתרגשות שבפתיחה של בקבוק השמפניה המבעבעת, המתפרצת לכל עבר על הפודיום. לפרסים אין יותר מדי משמעות עבורי", אומר וובר, "אבל הרגשות שמעורר בך האירוע והזכרונות, נשארים אתך לנצח".

photofriday / Shutterstock.com

וובר על המסלול
במונטה קרלו

מעיל כפתורים, 1,610$ וחולצה 315$, Burberry
עניבה, Drake's London, 135$

בלייזר, Ami, ‏775$
חולצה, תומאס פינק, ‏135$
ג'ינס, פפה ג'ינס, ‏135$

imagebank/gettyimages

לראשונה מאז 2007, חזר מירוץ הפורמולה 1 בשנה שעברה לארה"ב – לאוסטין, טקסס, שתארח את המירוץ גם בנובמבר השנה. אורך המסלול בן 20 הפניות הוא כ-5.4 ק"מ, הושקעו בו 350 מיליון דולר והוא יכול להכיל כ-120 אלף צופים. כיאה להיסטוריה של הפורמולה 1, שהצמיחה אלופים כמו ג'ון קלארק ומריו אנדרטי בשנות ה-60 וה-70, איירטון סנה הברזילאי בשנות ה-90, והגיבורים של ימינו – מיכאל שומאכר, סבסטיאן פטל, פרננדו אלונסו ולואיס המילטון, גם הפעם צפויים הצמיגים של הגדולים לחרוך את המסלול בדרך לעוד עונה בלתי נשכחת.

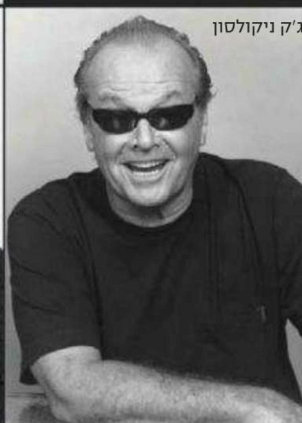
Fifian Iromi / Shutterstock.com

היסטוריה בציטוטים

ג'ון לנון

טינה פיי

ג'ק ניקולסון

ביל גייטס

פוליטיקאים, אנשי עסקים, אושיות תרבות וספורטאים גדולים התראיינו למגזין פלייבוי לאורך השנים. כחלק מפרויקט 50 שנה לראיונות של פלייבוי, נפרסם מדי חודש ראיון מרתק מהעבר: מייסדי גוגל, לארי פייג' וסרגיי ברין, שיתפו במודל העסקי של גוגל; מייקל ג'ורדן חשף את הדרך שלו לפסגה; מרטין סקורסזה חלק עם פלייבוי מפניני החוכמה שלו; ג'וני דפ חפר בנבכי נפשו וסיפר על קשרים רומנטיים, והיו גם הביטלס, פידל קסטרו, בוב דילן ואחרים.

לרגל המהדורה הראשונה של פלייבוי ישראל קבלו כמתאבן מבחר ציטוטים מתוך כמה מהראיונות האיכותיים שפורסמו במגזין לאורך השנים.

"אני שונא נשים שמסתירות את הישבן הגדול שלהן. תפסיקו להסתיר אותו! הוא הגיע לעולם הזה בשביל כולנו. חלקו את המתנה הנפלאה הזאת". כריס רוק (ספטמבר, 1999)

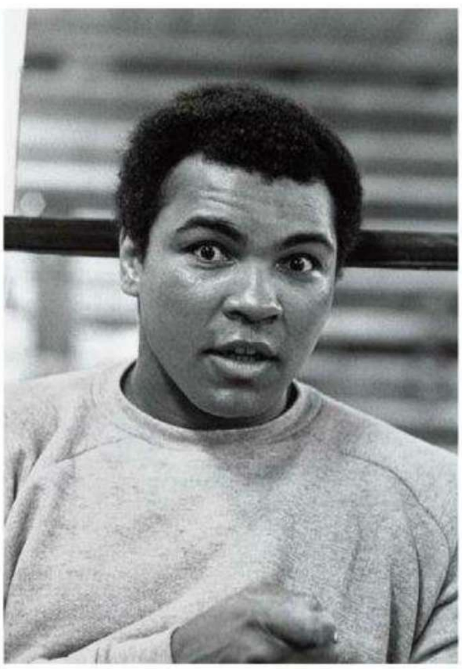
"כשפיתחנו את הווקמן הראשון המון אנשי מכירות העבירו עלינו ביקורת – סתם מכונה קטנה שלא תצליח להימכר". מייסד סוני, אקיו מוריטה (אוגוסט, 1982)

" זכרו תמיד, ישו היה בשדרה השמינית עם הזונות, לא בדאון טאון או בוושינגטון". מרטין סקורסזה (אפריל, 1991)

"האם יש כותבים כלשהם בעולם הספרותי שאני חושב שהם באמת גדולים? ברור". טרומן קפוטה (מרץ, 1998)

"איך היו אומרים לנו? 'אתם תשתגעו ותמותו אם תעשנו מריחואנה'. אני אמרתי לעצמי: 'כשעישנתי, שום דבר מהדברים הללו לא קרה באמת. להפך, ממש נהניתי'. אני חושב שחלק חשוב מתכנית חינוך נגד שימוש בסמים הוא כנות". מושל ניו מקסיקו לשעבר, גארי ג'ונסון (ינואר, 2001)

"אף פעם לא הלכתי למפגשי מחזור של התיכון שלי. הקטע שלי הוא שאם אני לא רואה אותך, אני לא זוכר אותך. ככה אני רואה את החיים. אני לא מאמין באתמול. אני מתעניין רק במה שאני עושה עכשיו. אתה אף פעם לא יכול ללכת הביתה. הוא לא באמת קיים". ג'ון לנון (ינואר, 1981)

"צעקתי בקול רם – 'אני הגדול מכולם. אני כל כך יפה!' אנשים אמנם לא סובלים רברבנים אבל לי הם תמיד מקשיבים". מוחמד עלי (אוקטובר, 1964)

"אם הייתי אמיצה מספיק, הייתי מחסלת את קדאפי כשראיינתי אותו". העיתונאית אוריאנה פלאצי (נובמבר, 1981)

"עם הזמן הירי נהפך להיות עניין נוח ושגרתי. בפעם הראשונה אתה פוחד פחד מוות, לא פחות מהבחור שאתה יורה עליו. אחר כך זה נהפך ליותר קל. אחרי כמה פעמים הרעיון של לירות במישהו לא מטריד אותך בכלל". 50 סנט (אפריל, 2004)

"למה העיניים שלהם תמיד נתקעות בחזה? שיורידו עוד יותר את המבט, אל הלב". דולי פרטון (אוקטובר, 1978)

"אני מתעצבן לעתים קרובות. אבל אם אתה לא מתעצבן ומתרגז מכל מיני שטויות, אתה לא יכול להיות קומיקאי. אפילו אני, למרות שזה לא נראה ככה מבחוץ, תמיד מוצא סיבה להתעצבן. אם לא הייתי רגיש לכל הדברים האלה, איך הייתי יכול לדבר עליהם?" ג'רי סיינפלד (אוקטובר, 1993)

"התגובה שלי לסרטי פורנו: אחרי שאני צופה בעשר הדקות הראשונות אני רוצה ללכת הביתה ולהזדיין. אחרי שאני צופה ב–20 הדקות הראשונות אני מרגישה שלא ארצה להזדיין שוב כל עוד אני בחיים". אריקה יאנג (ספטמבר, 1975)

צילום: Bill Gates, Johnny Depp by Mizuno Muhammad Ali by Howard Bingham, Jack Nicholson Tina Fey by David Rose John Lennon by Tom Zuk, Martin Luther King Jr. by Jay Leviton

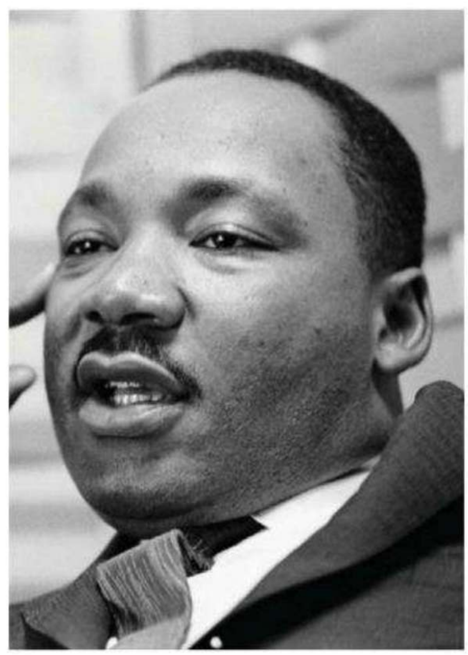
"הנה, אנחנו שואפים כולנו לשוויון ועדיין כמה אנשים מצקצקים בלשונם שאני לא שחור מספיק בזמן שחשבתי שאני פשוט מנסה להיות שווה? אל תפילו אותי מהבמה עליה רציתם שאעמוד". מייקל ג'ורדן (מאי, 1992)

"אנשים היו בודקים עם מי הם יוצאים דרך חיפוש "גוגל" עליהם. אני חושב שמדובר באחריות מטורפת. הבנתי לפתע שכולם מתבססים עלינו כדי לקבל מידע, הבנתי את רמת האחריות הנדרשת". המייסד המשותף של גוגל, לארי פייג' (ספטמבר, 2004)

"אין שום דבר שאלה שמעבירים עלי ביקורת יכולים לעשות בנוגע לאתר שלי. תכפישו אותי? רק יופיעו עוד כמוני". מייסד אתר האינטרנט "Drudge Report" מאט דרודג', שחשף את פרשת מוניקה לווינסקי (אוגוסט, 1998)

"כשנשים לא נחשבות לאדם, כשהן מלאות בזעם שאי אפשר לנקז, הסקס לא יהיה מהנה". בטי פרידמן (ספטמבר, 1992)

"התסכול העמוק, הייאוש האדיר של האדם השחור כיום, הם התוצר של מגורי שכונות הפחונים, העוני הכרוני, החינוך הכושל חסר המשאבים ובתי הספר הגרועים. הכושי כלוא

במסדרון ארוך ומבודד ללא אפשרות יציאה. כלוא במציאות סוציו-כלכלית נוראית. ומה קורה בסופו של דבר? הוא מוחרם כפי שאף קבוצת מיעוט באמריקה לא הוחרמה בעבר, כתוצאה מדעות קדומות מדכאות וחונקות השופטות אותו רק על בסיס צבע עורו". מרטין לות'ר קינג (ינואר, 1965)

"לא רציתי להיות כישלון. חשבתי שאם אצטרף למארינס ואלמד להתמודד עם סמכות, אולי אוכל להיהפך לבחור נורמלי". ג'וני דפ (ינואר, 1996)

"לקחתי את עולם האגרוף חזרה לזמנים הקלאסיים שלו – תהרוג או שתיהרג. המנצח מקבל הכל, זה מה שאנשים רוצים והם שילמו לי על זה. אנשים מפחדים שאני אחשוף את מי שהם באמת: צבועים". מייק טייסון (נובמבר, 1998)

"האם אהבתי שתמיד תופשים אותי כדמות הרעה? מה עדיף, שיתפשו אותך כאפס? יש גם עוד תשובה. זה היה מצוין לעסקים אבל אחרי זמן מה, כשהתדמית הזאת החלה באמת לחלחל עמוק זה כבר היה פחות טוב לקריירה שלי". ג'ק ניקולסון (ינואר, 2004)

"כשהייתי בת 16 הזדיינתי עם וורן ביטי. פשוט ככה. עשיתי את זה בגלל שהחברות שלי היו דלוקות עליו, וגם אמא שלי". שר (דצמבר, 1988)

"קיים אויב שם בחוץ, המדינה הזאת. העולם מכיל שני כוחות מנוגדים: ארה"ב ואלה שרוצים לכפות את הערכים והגישות שלהם עלינו". יו הפנר (ינואר, 1974)

"וויל פארל ניסה לדקור אותי פעם. היינו מפוצצים בכדורי שינה, מחורפנים מאנטיביוטיקת סוסים ומסמי הרגעה. אני זוכרת שחשבתי: 'וואו, הבחור הזה גאון, אזכה לכבוד גדול אם הוא יהרוג אותי'". טינה פיי (ינואר, 2008)

"אף פעם לא ראיתי גבר שחור עם אישה לבנה לוהטת. הן תמיד היו מגעילות, מקומטות כמו כלב. אבל מה? תמיד נתקלתי בגברים לבנים עם נשים שחורות לוהטות". ספייק לי (יולי, 1991)

"הפחד צריך לכוון אותך. אך הוא צריך להיות רדום. אני לוקח בחשבון כישלון מדי יום ביומו". ביל גייטס (יולי, 1994)

"ג'ורג' וושינגטון כונה טרוריסט על ידי הבריטים. דה גול כונה טרוריסט על ידי הנאצים. אני לוחם חופש". יאסר ערפאת (ספטמבר, 1988)

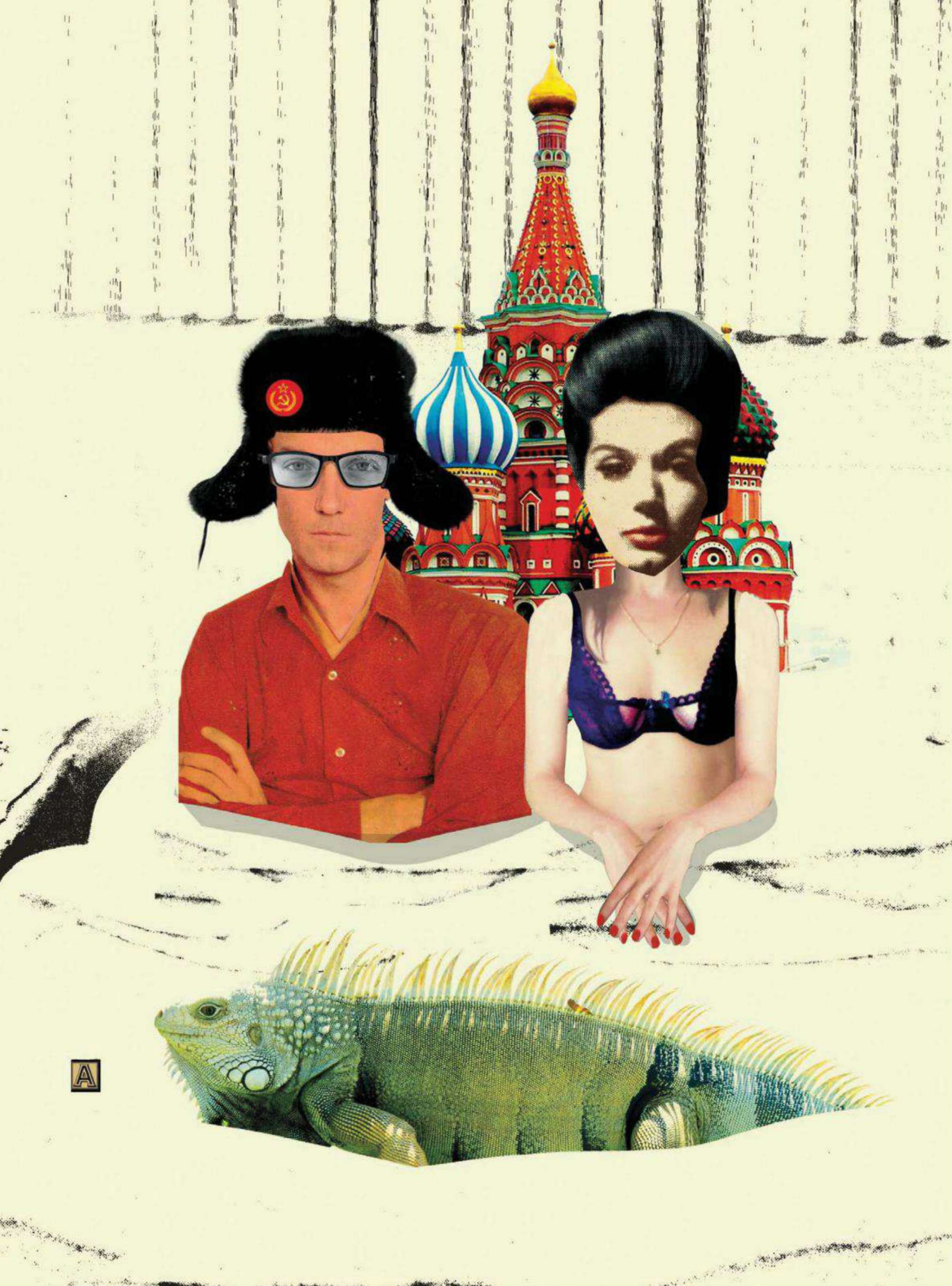
"אני נימפומן מכל הלב". גבריאל גרסיה מארקס (פברואר, 1983)

"מגוחך לחשוב שסקס הוא משהו שאסור לעשות אם אתה לא נשוי. זה הרי קורה מיליוני פעמים מדי יום ביומו. אם החוקים נגד הסקס היו נאכפים, היינו צריכים לבנות בתי כלא ל-80% מהאוכלוסייה". ג'וני קארסון (דצמבר, 1967)

"אופיום, חשיש ומריחואנה – זה סמים? ממש לא. הם קצת משחקים לך עם המוח וזהו. אני חושב שיעשה טוב למוח של כולם לקבל עיסוי נעים כזה מדי פעם". בוב דילן (מרץ, 1966)

"אתה לא יכול לקרוא לרולינג סטונס אמנים בפני. אני שונא רוקנ'רול. זה מזוויע". מרלון ברנדו (ינואר, 1979)

"בכל רחבי העולם זורקים כותבים לכלא. הם מתים באופן מסתורי בתחנות מעצר משטרתיות. עונת הציד על הכותבים מעולם לא נגמרה והדבר הזה פשוט חייב להיפסק". סלמאן רושדי (אפריל, 1996) ■

(אסור) לשכב עם קיפוד

מה קורה באורוגוואי לגבר שנתפס במיטה עם אישה של מישהו אחר? איפה אסור לעשות סקס במכונית עם אורות דולקים? מה הקשר בין שום וסרדינים ליחסי מין? ומי מגן בדרום אמריקה על אלפקות מפני גברים חרמנים? המדריך המלא והיחידי לחוקי הסקס (על אמת) ההזויים ביותר בעולם

שי שגב ● איור: אילה טל

"כי אני לא מוכנה להכניס איגואנה או סוכריות קופצות למיטה", היא אמרה לי. "למה לא?" שאלתי באכזבה. "כי מבחינתי זו עבירה על החוק", אמרה. היא לא השתמשה ב'עובר את הגבול', אלא ב'עבירה על החוק', וזה כבר סקרן אותי. כאחד שלא מתייאש, בטח שלא בחדר המיטות, יצאתי בעקבות החוק, שמגביל את זכותי לדפוק.

מסתבר שהרשת והעיתונות המודפסת מלאים בחוקי שקר-כלשהו, או בכאלה המופרזים עד הגזמה, הקשורים בסקס, אבל אני חייב להגיע לשורש העניין ולמצוא את החוקים האמיתיים, ולו רק בשביל הטריק שחשבתי עליו, זה עם האיגואנה.

התחלתי לעלעל בהררי ספרים ולגלוש באתרי אינטרנט המוקדשים לסוגה יוצאת דופן זו. אגרתי את המידע והופתעתי לגלות שחוקים אלה, הזויים ומשונים ככל שיהיו, חוצים יבשות ומדינות.

כמו שלימדה אותי המורה לאזרחות עוד לפני שהמונח "מילפית" נהפך למיינסטרים, החוקים אמורים להגן על האזרחים. אבל כשהממשלה נכנסת לך לתוך המכנסיים - נראה שבאמת משהו מוזר קורה שם למטה. לאחר מחקר מעמיק של עולם המין, נחרדתי לגלות שבמקרים מסוימים, החוקים ההזויים גוררים עמם משפט, קנס, ולעתים מאסר ממושך ואפילו עונש מוות.

חשוב לציין: חלק מהחוקים קשים לקריאה, חלקם עושים עוול למגזרים שלמים, אבל מעל הכול - כולם אמיתיים, שרירים וקיימים. להלן הממצאים.

●

המסע שלנו מתחיל באינדונזיה המוסלמית, שם העונש על אוננות הוא עריפת ראש. אנחנו אומרים שכל עוד יד ימין נותרה בריאה ושלמה, הרי שאין כאן היגיון או לפחות אין מקרה קלאסי של מידה כנגד מידה.

בסעודיה, העונש על בגידה בבת הזוג הוא מוות בסקילה. חוק מגוחך מעט מהמעלה שאלה מתבקשת: למה שמישהו יבגוד אם מותר לו לחיות עם ארבע נשים במקביל, ובאישור מיוחד של שופט אפילו להוסיף לקרקס נשים נוספות?

אנחנו נשארים בשכונה וקופצים לירדן, שם לפחות החוק הוגן, גם אם באופן אבסורדי. בממלכה שמעבר לנהר, גבר מחויב לקיים יחסי מין עם אשתו לפחות "פעם בארבעה חודשים". זהו חוק שמשאיר לירדנים שתי ברירות: סקס עם האישה פעם בארבעה חודשים, או סקס פעם בחודש עם ארבעה אסירים ירדניים.

> גבר באורוגוואי שתופס את אשתו במיטה עם גבר אחר - זכאי לבחור אם להרוג את שניהם או לחתוך את איבר המין של המאהב

חשבתם שזה מוזר? חוק אסלאמי קובע כי לא מוסרי לאכול בשר של כבשה שעמה קיימת יחסי מין. גם בלבנון החוק מתיר לגברים לקיים יחסי מין עם בעלי חיים, בתנאי שיהיו ממין נקבה. כל אקט מיני עם חיות ממין זכר - דינו מוות.

אנחנו ממשיכים לאיראן, שלאחרונה הצהירה כי שלחה קוף לחלל. ברפובליקה האסלאמית, גבר שפלט זרע בזמן קיום יחסי מין עם בעל חיים, מחויב ברחצת היטהרות. ככלל, החוק האיראני ממליץ לא לקיים יחסי מין עם חיות פרא, ובעיקר לא עם אריות.

גניקולוגים, שימו לב לתנאי העבודה של הקולגות שלכם בבחריין. בממלכה השוכנת במפרץ הפרסי אסור לגניקולוג להביט ישירות באיבר המין הנשי במהלך הבדיקה, ולכן הבדיקה מתבצעת באמצעות מראה. עד למועד סגירת הגיליון לא הצלחנו להשיג תשובה לשאלה: האם גם במראת הגינקולוג יש 'שטח מת'?

●

רומנטיקה זה דבר חשוב. מתרגשים, מפלרטטים, מחליפים מתנות, לומדים להכיר האחד את השני - ובסוף גם מתאהבים. לפעמים. מסתבר שיש גם כאלה שמנסים להרוג לנו את הרומנטיקה - אפילו במדינה ליברלית כמו ארה"ב.

בעיר יוריקה שבנוואדה, אסור לאדם עם שפם לנשק אישה; במסצ'וסטס זה חמור הרבה יותר - אסור לזוג נשוי להתנשק במקומות ציבוריים בימי ראשון. העונש: עד 30 ימי מחבוש. בעיירה דייסבורג שבטנסי, אסור לאישה להזמין גבר לדייט. עובדה המסבירה מדוע זו העיר עם מספר הרווקות הגדול ביותר ביחס לאוכלוסייה בארה"ב, שלא לדבר על בתולות.

ואם אנחנו מדברים על סקס, אי אפשר שלא להזכיר את איטליה וימי רומא העתיקה, שם בתולה היתה חייבת לשמור על צחותה עד גיל 30. אם התסריט היה אחר והיא היתה חוטאת בקיום יחסי מין לפני כן, העונש המידתי הקבוע בחוק היה בעירה על המוקד בעודה בחיים. כידוע, אהבה זה דבר חם.

במהלך המאה ה-17 בספרד נאסר על אדם להביט בכפות רגליה החשופות של אישה, אלא אם הוא בעלה. באותה תקופה נחשבו כפות הרגליים הנשיות חושניות במיוחד. לדוגמה, זונות הרחוב בספרד של המאה ה-17 הסתובבו בחזה חשוף, אך את רגליהן חויבו להסתיר מכל גבר זר.

ועוד ביחס לזונות באירופה - בצרפת של

בפרו אסור לגברים לשכב עם אלפקות, ועל בחורים רווקים נאסר לחיות בבית אחד עם החיה שנודעה ביכולתה המופלאה לשחרר מוכטות

המאה ה-18, זונות שנתפסו מסרסרות ברחוב יכלו לבחור בין שלוש אופציות: להיענש בקנס כספי גדול, להיכלא, או להצטרף לאופרה - שם יכלו להיהפך לדיוות של ממש.

●

ובחזרה לימינו. בעיירה ברומבוץ' בווירג'יניה, אסור לזוג לקיים משגל במכונית עם אורות דולקים. תכל'ס הם חכמים, זה פשוט יכול לגמור את המצבר.

אחד החוקים האהובים עלינו ביותר מגיע מהעיירה הקטנטנה קור ד'אלן שבאיידהו, שם אסור למשטרה להתקרב למכונית ולהקיש על החלון. במקרה של מכונית חשודה, השוטר חייב להגיע עם מכוניתו, לעצור מאחורי הרכב, לצפצף שלוש פעמים ולהמתין כשתי דקות, בטרם הוא ניגש לרכב.

בעיר טרמונטון שבאוטוואה, קנדה, אסור לאישה לקיים יחסי מין עם גבר זר בזמן נסיעה באמבולנס. בנוסף לעונשים הרגילים, אישה כזו מסתכנת בפרסום המקרה, על פי חוק, בעיתונות המקומית. שאלה לנהגי האמבולנסים: לגנוב אדומים גם כשהרכב ריק מותר, אבל לעשות סקס אסור?

ראויה לשבח העיר אלכסנדריה שבמינסוטה, שם אסור לגבר לקיים יחסי מין כשפיו מריח משום, מבצל או מסרדינים. אם אשתו דורשת, הוא מחויב על פי חוק לצחצח שיניים.

ולקינוח, אמא רוסיה, שם אסור לצעוק בזמן משגל אחרי השעה 22:00. אתם לא באמת רוצים שהקג"ב ידפוק בדלת באמצע הדפיקה.

המשכתי לחפש ולנבור באינספור אתרים וספרים, במטרה למצוא אזכור כלשהו שיעזור לי להגשים את פנטזיית האיגואנה הפרטית שלי. מצאתי גן חיות שלם, אבל שום אזכור לזוחלים.

במדינת פלורידה החוק אוסר על קיום יחסי מין עם קיפוד. מדובר בחוק מדינה שקבעה הסנטורית נאן ריץ' ב-2009. במינסוטה, שבה כבר ביקרנו, החוק אוסר על גברים לקיים יחסי מין עם דגים חיים.

בקינגסוויל, טקסס, אסור לחזירים לעשות סקס בנמל התעופה המקומי (מעניין מה התקדים שהביא לחוק הזה). בפרו שבדרום אמריקה אסור לגברים לשכב עם אלפקות ועל בחורים רווקים נאסר לחיות בבית אחד עם החיה, שנודעה ביכולתה המופלאה לשחרר מוכטות.

בתאילנד, הידועה במיניות האקסצנטרית שלה, גבר שנאשם באונס כלבה נקנס בסכום לא גבוה - אך אם הכלבה נמצאת בתקופת ייחום, סכום הקנס עולה.

אך שיא השיאים מבחינת חקיקה הזויה מגיע ממחוז ונטורה שבקליפורניה, שם חצה האדם את כל גבולות הטעם הטוב כשהחליט להתערב גם בחיי המין של בעלי החיים עצמם. החוק בוונטורה קובע כי "אסור לחתולים וכלבים לקיים יחסי מין מבלי שקיבלו לכך אישור מראש". תגובת כלב שנקלע למחוז: "תגידו אני השתגעתי? צריך שייצא לי שם של אחד שהולך עם חתולים?".

●

עד 1884 בבריטניה, אישה היתה יכולה להישלח לכלא אם מנעה מבעלה יחסי מין. אי קיום זה עוד סבבה, ואולם החוקים הכואבים ביותר קשורים לבגידה.

כך למשל, אם אתם מטיילים באורוגוואי, עשו לעצמכם טובה והימנעו מחילופי זוגות עם זוג מקומי - כי זה יכאב. גבר באורוגוואי שתופס את אשתו במיטה עם גבר אחר - זכאי לבחור אם להרוג את שניהם או לחתוך את איבר המין של המאהב.

בהונג קונג אישה נבגדת יכולה על פי החוק להרוג את בעלה הבוגדני, בתנאי שתעשה זאת בידיים חשופות בלבד. אם ראיתם את "קיל ביל" אתם בטוח יודעים שזו משימה אפשרית.

עכשיו תעצרו שנייה ותודו לאל שלא נולדתם לשבט ההונים, שם דין גבר נואף היה סירוס. את הנשים הנואפות היו פשוט חוצים לשניים באמצעות גרזן, ככל הנראה לאורך, אבל זה בטח כבר ממש לא משנה.

גם המצרים הקדמונים נהגו לסרס גברים נואפים ואנסים, בעוד שאישה שנמצאה בוגדת היתה זוכה לניתוח פלסטי חינם - אפה היה מקוצץ במחי גרזן, כדי שלא תשוב על מעשי הבגידה.

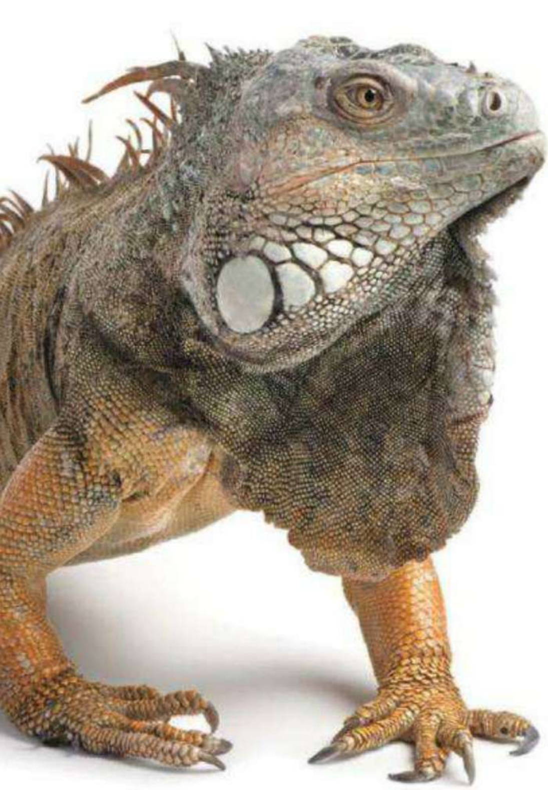
האכזריים מכולם היו, שוב, חברינו הרומאים. רומאי שהיה שוכב עם אשתו של אדם נשוי היה מקבל עונש קשה במיוחד: אשכיו היו מוצאים עצמם בין שני פטישי אבן קהים, ואת התוצאות הכואבות נחסוך מכם (בכל זאת, גיליון ראשון, ואנחנו עדיין לא הכרנו לעומק).

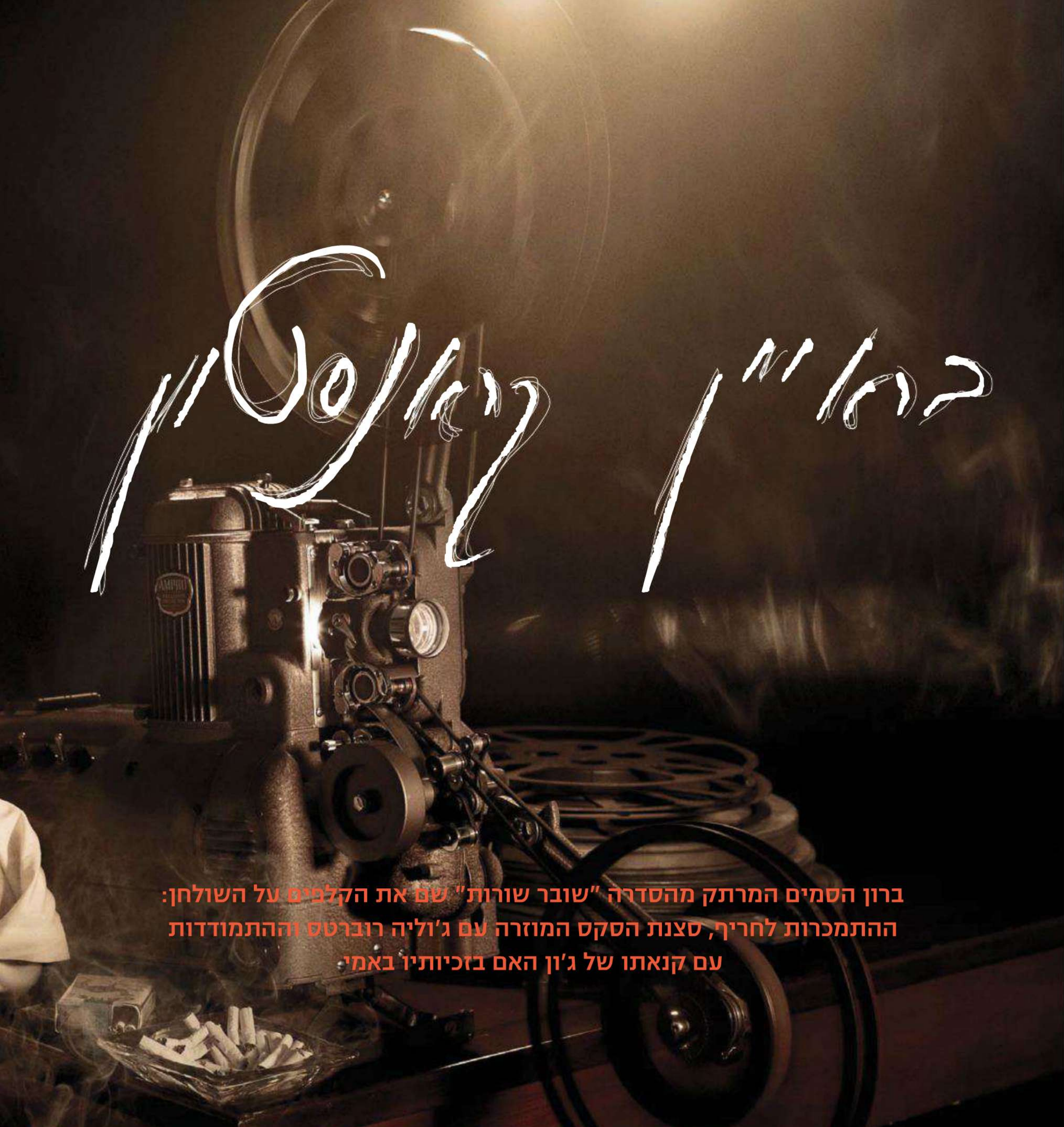
●

בסיום המחקר המתיש חזרתי לחדר השינה וסיפרתי לה בשמחה ילדותית שצדקתי. שבכל החוקים הקיימים בעולם, או שנחקקו בעבר, לא נמצאו המקורות האוסרים על צירוף איגואנה או סוכריות קופצות למיטה. זה לא עשה עליה רושם.

ירדנו מהמיטה ופסענו מדוכדכים למטבח, כדי להטביע את החשק בהנאות האכילה. על השיש היה מונח ספר שקיבלתי לא מזמן במתנה: "בישול מהאיים הקריביים".

בזמן שהיא פתחה את המקרר, מגרדת בעכוזה, מחפשת אחר דבר מה לנשנש, נתקלתי במתכון אקזוטי במיוחד בעמוד האחרון שבספר: "איגואנה בפלחי אננס". הבטנו בחיוך האחד על השנייה. "מאיפה לעזאזל אנחנו משיגים עכשיו פלחי אננס?!"

בראיין קראנסטון

ברון הסמים המרתק מהסדרה "שובר שורות" שם את הקלפים על השולחן: ההתמכרות לחריף, סצנת הסקס המוזרה עם ג'וליה רוברטס וההתמודדות עם קנאתו של ג'ון האם בזכיותיו באמי

Q1

פלייבוי: "שובר שורות", שבה אתה משחק את סוחר המת' (מתאמפטמין), נמצאת כעת בעונתה החמישית. אחרי שצברת כל כך הרבה ניסיון, אתה חושב שאתה יכול לבנות מעבדת מת' משלך?

קראנסטון: נראה לי שכן. יש לנו כימאי של ה-DEA (מינהל אכיפת הסמים האמריקאי) על הסט. הוא לימד אותנו איך יוצרים מתאמפטמין. תהליך לא פשוט בכלל, אם תשאל אותי. מצד שני, אני עדיין לומד דברים חדשים. תבין, לא אכפת לי איך יוצרים מתאמפטמין בשכונות. אני רוצה ללמוד את התהליך המושלם, איך ליצור את המת' הכי טהור שיש בעזרת הציוד והכימיקלים המתאימים ביותר. למה? כי זה בדיוק מה שהדמות שלי בסדרה עושה. אז כן, אם הייתי חייב ליצור עכשיו מת', הייתי מסוגל ליצור מת' ברמה גבוהה מאוד. (צוחק) אי אפשר לדעת מה יקרה אם העניין הזה של המשחק ייגמר פתאום.

Q2

פלייבוי: ניסית פעם סמים, מת' או אחרים?

קראנסטון: לא נגעתי במת' אבל ניסיתי כמה סמים אחרים. גראס תמיד הרדים אותי. בגיל ההתבגרות, כל החבר'ה שלי תמיד רצו להתמסטל וללכת להופעות. אבל אני? ג'וינט אחד והייתי נופל עוד לפני השיר הראשון.

20Q

מאת: אריק ספיצנייגל
צילום: ארט שטרייבר

מתוך "שובר שורות". קראנסטון, המגלם את וולטר ווייט, עם אהרון פול, המגלם את שותפו לעסקיו המפוקפקים, ג'סי פינקמן

צילום: יח"צ

Q3

פלייבוי: ואלכוהול?

קראנסטון: ככל שהתבגרתי, האהבה שלי למשקה פחתה. בגילי, אחרי שני שוטים חילוף החומרים שלך חוטף סטירה. עכשיו כשאני חושב על זה, מדובר בהפך הגמור ממה שקרה לי עם הגראס. אם אני שותה יותר מכוס יין אחת בארוחת הערב, אני מתעורר באמצע הלילה, לא כדי להשתין אלא בגלל הסוכרים בדם. כשזה קורה, אני קם עייף בבוקר וכל היום שלי נהרס. פשוט לא שווה את זה אם תשאל אותי.

Q4

פלייבוי: וולטר וייט, הדמות שלך ב"שובר שורות", הוא מורה לכימיה בעברו. מה היסוד האהוב עליך בטבלה המחזורית?

קראנסטון: אין ספק שקליפורניום הוא היסוד המנצח. הוא פשוט נשמע כיפי. (שר לעצמו) "קליפוורניייום". מתגלגל יפה על הלשון, לא? בתיכון אני זוכר שלא אהבתי את זה שהסימון לברזל היה Fe. נורא כעסתי. מה, אתם סתם מנסים להקשות עלינו את החיים?!

Q5

פלייבוי: הסדרה מצולמת באלבקרקי, ניו מקסיקו. עיירה שתקועה באמצע המדבר. מה עושים שם כל היום כשאתה לא עובד?

קראנסטון: אחד הדברים שאני הכי אוהב לעשות זה להתרגל ולהסתגל לתרבות שונה. השאלה הכי חשובה באלבקרקי היא "אדום או ירוק?" הכוונה לפלפל הצ'ילי כמובן. גם פלפל הצ'ילי האדום וגם הירוק גדלים באזור הזה, ואני? אני אוהב את הירוק. הוא חריף, חריף מאוד! אבל הולך טוב עם הכול. אני אפילו שם חתיכה בגלידה שלי.

Q6

פלייבוי: "שובר שורות" עוסקת בכמה נושאים טעונים במיוחד. איך אתם שומרים על מצב רוח קליל על הסט?

קראנסטון: אנחנו צוחקים הרבה אחד על השני, המון בדיחות קרש. אני תמיד מחפש הזדמנויות לעשות שטויות. באחת הפעמים שבה צילמנו סצנת סקס שלי עם אנה גון, המשחקת את אשתי, הכנתי הפתעה. בסצנה אנחנו במיטה, מתמזמזים, ואני עירום לחלוטין. בסיום הסצנה אני קם, הולך לחדר האמבטיה ורואים לי את הישבן. מבלי לומר לאנה דבר, שמתי על עצמי חיתול מבוגרים ענקי. אחרי שלכאורה עשינו סקס, יצאתי מהמיטה והיא התפוצצה מצחוק מאחורי. הסתובבתי בחיוך ואמרתי לה: "בפעם הבאה, אולי ננסה את אחת מהפנטזיות שלי?"

Q7

פלייבוי: ואם כבר מדברים על סצנות סקס, מה עם הסצנה המוכרת שלך עם ג'וליה רוברטס בסרט "לארי קראון"? התרגשת? התלהבת? פחדת?

קראנסטון: וואו, בהחלט פחדתי. לפני שצילמנו את הסרט, נכנסתי לדיאטה רצינית, הלבנתי את השיניים ואפילו זייפתי שיזוף בעזרת ספריי כזה. רציתי שלפחות ניראה כמו זוג ראוי מבחינת טיפוח ויופי. הסצנה? אז אנחנו במיטה, מצלמים את הסצנה ומיד - אני שוכב עליה. פגשתי אותה רק חודש אחד לפני כן, ועכשיו אני כבר שוכב עליה. צמוד צמוד. האפים שלנו נוגעים ואנחנו מחכים. אני שומע את טום הנקס, הבמאי, אומר: "אוקיי, אנחנו צריכים לשפר את מיקום המצלמה. תישארו בדיוק שם". ואני שוכב שם על ג'וליה רוברטס, מצחקק אתה. "אז... מה שלומך? איך הילדים?" אנחנו מדברים על המשפחה, על הכול, פשוט מעבירים את הזמן. אני בטוח שכל העניין היה מוזר עבורי הרבה יותר מאשר עבורה.

מתחת לסדינים, היא לבשה בוקסר וגופייה. טום לא הפסיק להציק לה בנוגע לגופייה. "נו ג'וליה, ג'וליה. באמת. אנחנו חייבים להראות משהו. חייבים להראות קצת עור". ואני? הדבר היחיד שאני לובש הוא גרב על איבר המין.

Q8

פלייבוי: סליחה? גרב על איבר המין?

קראנסטון: זה גרב שמתלבש לך על איבר המין, באמת. אתה מכניס אותו לגרב ויש חוט קטן שאתה קושר סביב המותניים שמאפשר לגרב לא להחליק. לא יכולתי שלא לתהות - איך בדיוק הדבר הזה מגן עליי? לא הבנתי מה התפקיד של הגרב. לדעתי, הרבה יותר מביך ללבוש את הדבר ההזוי הזה מאשר להיות עירום לגמרי.

Q9

פלייבוי: אשתך ואשתו של טום הנקס, ריטה וילסון, הן חברות ותיקות. כתוצאה מהסרט, ארוחות הערב המשותפות שלכם נהיו מוזרות? הרגשת שאתה נמצא כל הזמן באודישן?

קראנסטון: לא, ממש לא. זה לא עובד ככה אצלנו. כל המפגשים תמיד היו נורמאליים ונוחים מאוד. לא רציתי דבר מטום והוא לא רצה דבר ממני. אשתי, רובין, וריטה הן חברות מאז הקולג'. אשתי היתה השושבינה בחתונה של טום וריטה ובאופן טבעי גם אני הייתי שם. אני חושב גם שלשחקנים יש נטייה לבלות עם שחקנים אחרים, ויש לכך סיבה טובה. כשאתה מבלה עם אזרחים מהשורה, הם לא מפסיקים לשאול אותך דברים כמו: "תגיד, איך אתה זוכר מה לומר כל הזמן?" או "פגשת את ההוא או ההיא?" עם שחקנים זה לא ככה. אתה יכול לדבר על דברים אחרים, אף אחד לא ישאל אותך פתאום: "איך זה לשחק בסרט?"

Q10

פלייבוי: זכית בשלושה פרסי אמי ברצף עבור תפקיד השחקן הראשי בסדרת דרמה. שמרת אותם? מכרת אותם באיביי? איפה הם?

קראנסטון: בחיים לא! אני לעולם לא אמכור או אמסור אותם. הם חשובים לי מאוד. כל השלושה מוצבים במשרד שלי. כשאני יושב בו, לפעמים אני מביט בפסלי הזהב המנצנצים והיפים הללו וחושב לעצמי - אין מצב שזה קרה!

Q11

פלייבוי: ג'ון האם התבטא בעיתונות שהוא מתכנן "לקרוע לך את הצורה" אם תזכה בעוד פרס אמי, אתה חש מאוים?

קראנסטון: ג'ון הוא בחור צעיר ואני בטוח שהוא יכול לקרוע לי את הצורה במכות. מישהו פעם שאל אותי אם AMC עיכבו את השידור של "שובר שורות" כדי להעניק לג'ון האם הזדמנות לזכות באמי. תיאוריית קונספירציה מצחיקה ביותר, אם אתה שואל אותי. אני מדמיין פגישת מועצת מנהלים סודית: "אנחנו חייבים לטפל בקראנסטון, מספיק עם זה. תגידו לג'ון האם להכין את הנאום שלו!"

Q12

פלייבוי: היום, כשאתה שחקן מוכר ומפורסם שזכה בפרסים רבים, אתה יכול לבוא ולדרוש משכורת של כוכב מהשורה הראשונה?

קראנסטון: אין לי מושג, באמת. אין לי מושג כמה כסף אני מרוויח וזה בכלל לא מעניין אותי. הסוכנים שלי לפעמים שואלים אותי "תגיד, אתה לא רוצה לדעת כמה אתה מרוויח?" ואני משיב בשלילה. לא אכפת לי. אני בטוח שאני מרוויח מספיק. לא רוצה להישמע שחצן או משהו, אני יודע שכסף חשוב בחיים, אבל מהרגע שבו הפסקתי לדאוג בנוגע להכנסה, עשיתי הרבה יותר כסף ממה שאי פעם חלמתי לעשות בחיים. העובדה שאני מרוויח מספיק כדי לחיות באופן עצמאי לחלוטין עדיין מדהימה אותי.

Q13

פלייבוי: על אף ההצלחה שלך אתה עדיין מתגורר בסן פרננדו ואלי. לוואלי יש מוניטין של מקום עם הרבה קניונים קטנים, מזג אוויר חם וערפיח. אתה אמור לדעת - מדובר באמת במקום שמצדיק את הסטריאוטיפ הזה?

קראנסטון: אין ספק שכן. זה בדיוק מה שכולם חושבים, ובצדק. אני גדלתי בקנוגה פארק, שכונה שנמצאת בצד המערבי של הוואלי. כמו שאנשים בחוף המזרחי חווים ימי שלג, אנחנו חווינו ימי ערפיח ואני לא צוחק. לעתים קרובות הגיעה אזהרת ערפיח וההורים שלי היו שומעים אזהרות כמו: "אל תיתנו לילד שלכם לצאת החוצה!" מוזר לשמוע דבר כזה מההורים שלך. אל תצא החוצה כי אי אפשר לראות ממטר והאוויר מזוהם. אבל לפעמים בכל זאת היינו יוצאים החוצה ומפלסים דרכנו בערפיח. היינו זורקים כדורי ערפיח אחד על השני, עושים קרבות ערפיח. לפעמים היינו בונים אנשי ערפיח, שמים להם גזר במקום אף, זה היה כיף אדיר.

Q14

פלייבוי: שני ההורים שלך היו שחקנים. זה גרם להם לתמוך יותר בשאיפות המשחק שלך?

קראנסטון: שניהם תמכו בי מאוד. כילד, הייתי מבקר את אבא שלי כל הזמן על הסט של סדרות הטלוויזיה או הסרטים שהשתתף בהם. תמיד התרגשתי מזה. אבא שלי שיחק לרוב תפקידים שבמסגרתם הוא היה צריך למות. הוא היה זה שנפגע מחץ בלב וצועק "האינדיאנים פה!" (אוחז בחזה וצונח לרצפה בתיאטרליות). ואנחנו היינו צוחקים בצד "כן, כן... אבא שוב מככב". בביקורים האלה התאהבתי בעולם המשחק.

Q15

פלייבוי: למדת "מדעי המשטרה" בקולג'. באמת חשבת להיות שוטר?

קראנסטון: כשהייתי בן 16, הצטרפתי למתנדבי משטרת לוס אנג'לס בווסט ואלי. לאחר מכן, הלכתי לקולג' ללמוד "מדעי המשטרה" והיועץ שלי אמר לי שאני חייב לקחת כמה קורסי בחירה. אז בשנה השנייה, בחרתי בקורס משחק ואמנות הבמה. כבר ביום הראשון של הקורס ישבה נערה יפהפייה בת 17 על הבמה בחזייה ותחתונים והציגה את הקטע שלה. נשמתי נעתקה וההחלטה התקבלה בלבי.

Q16

פלייבוי: אז החלטת להיות שחקן רק בשביל הבנות?

קראנסטון: מצחיק להודות בזה, אבל כן. מהשנייה הזאת הרצון שלי להפוך לשוטר נמחק. הבנות באמנות הבמה היו כל כך יפות. שיניתי את מהלך החיים שלי בהתבסס על ליבידו של נער בן 18. במהלך כיתת המשחק הראשונה שלי, עשיתי סצנה עם אחת הבנות - בחורה שלא פגשתי לפני כן - והיינו אמורים להתמזמז על ספסל בפארק. אני ממש היססתי אבל היא? היא תקפה אותי. היא לא סתם נישקה אותי, היא צירפתה אותי לגמרי, שלחה ידיים לכל מקום. אני נכנסתי להלם. שכחתי את השורות שלי. אחר כך, חשבתי: "להזמין אותה לצאת? ברור שהיא מעוניינת בי". אז בהפסקה, שאלתי אותה אם תרצה לצאת אתי מתישהו, לאיזה ארוחת צהריים או ערב. היא הסתכלה עלי כמו על כלבלב מסכן ואמרה: "או, מתוק שלי. לא, לא, יש לי חבר". ואני? הייתי הרוס. אבל בו בזמן אמרתי לעצמי "וואו, איזו שחקנית גדולה". עבדה עלי לגמרי.

Q17

פלייבוי: אתה ואחיך בילית שנתיים ברכיבה על אופנועים ברחבי ארה"ב. הייתם סתם צעירים ומשועממים או שיצאתם למסע משמעותי כלשהו?

קראנסטון: היינו סתם שני נערים מבולבלים שברחו מהחיים האמיתיים.

אח שלי עמד לקבל אז את תפקיד סגן השריף ואני לא ידעתי אם אני רוצה להיות שחקן או שוטר. אז לקחנו את האופנועים שלנו, עזבנו את קליפורניה ופשוט נסענו, בלי שום תוכנית. היו לי בכיס 70 דולר ובזבזנו אותם מהר מאוד. עבדנו בכל עבודה מזדמנת שיכולנו להשיג - בתי קפה, הופעות, קרנבלים, בתי מלון. הרווחנו סכום שאפשר לנו לצאת שוב לדרך ואז כשהכסף נגמר, שוב עצרנו ומצאנו עבודה חדשה. חנינו בכל מקום אפשרי, כמה שיותר זול יותר טוב. כל מה שהיינו צריכים בחיים אז הוא חתיכת דשא קטנה לשכב עליה. היו גם כמה פעמים שבהן ישנו במיסיונים בטקסס ובלואיזיאנה, אני לא אשכח את הלילות המפחידים האלה. זה היה ממש כמו כלא.

Q18

פלייבוי: על מה אתה מדבר, איך יכול להיות ששינה במיסיון דומה לכלא?

קראנסטון: טוב נו, אף פעם לא הייתי באמת בכלא, אז אני פשוט מנחש. קודם כל, הם לוקחים לך את כל הבגדים כי הם רוצים לוודא שתישאר לדרשה. אז אתה עומד שם עירום, עם כל האלכוהוליסטים, מקבל סבון משומש בגודל של מטבע ועושה מקלחת קרה. אחר כך אתה מקבל שמיכה ודרגש, מנסה לישון בחדר מלא באנשים שמפיצים את הגזים המסריחים ביותר בעולם. הם מפליצים, מגהקים ומקיאים דם כל הלילה. כשסוף סוף מגיע הבוקר, אתה מקבל את הבגדים שלך בחזרה אבל בינתיים נדבק בהם ריח של קיא ובירה. ואז אתה צריך לשמוע את המטיף תוך כדי שאתה נחנק מטוסט שחור בלתי אכיל וממיץ תפוזים שאין שום קשר בינו ובין תפוזים. בכנות, אחרי השינה במיסיון, כלא נראה כמו חלופה מצוינת".

Q19

פלייבוי: יכול להיות שאתה גם מחתן מורשה?

קראנסטון: בשנות העשרה המאוחרות שלי, ביליתי קיצים רבים בעיר קטאניה בסיציליה. פגשתי שם בחור בשם הכומר בוב, אדם בשנות ה-40 לחייו שעבד למחייתו כעורך חתונות וטקסים. יום אחד הוא ניגש אלי ואמר: "בריאן, פישלתי בגדול. קבעתי שתי חתונות לאותו יום, אתה חייב לעזור לי". בבדיחות הדעת, אמרתי "בסדר". אז הוא הלך וסידר לי תעודה רשמית, שלח אותה למשרד הפנים ופתאום משום מקום אני "מחתן מורשה". חיתנתי יותר מ-20 זוגות בקיץ ההוא.

Q20

פלייבוי: בסיטקום "מלקולם באמצע" שיחקת את האבא במשך שבע עונות. היתה לך שם סצנה מפורסמת שבה אתה רוקד בתחתונים מול המראה, צובט את הכרס וחוגג את גוף הגבר המזדקן שלך. חווית רגע כזה בחייך הפרטיים?

קראנסטון: ברור שכן, כל הזמן. כשצילמנו ב"שובר שורות" סצנת נהיגה מסוכנת, שבה השתתף הכפיל שלי, אמרתי לעצמי: "וואו, הבחור הזה נראה זקן מדי מכדי לשחק אותי. הוא בטח כבר סבא של מישהו". אבל מה? במשך כל יום הצילומים, הצוות ניגש אלי ולא הפסיק לומר: "בריאן, הכפיל שלך הוא משהו. הוא נראה בדיוק כמוך! ממש שתי טיפות מים". אחרי שהתחושה המחורבנת עברה, הבטתי שוב בבחור הזה ואמרתי לעצמי: "אוקיי, וואו... ככה אנשים רואים אותי. רואים את הבחור הזקן והקירח הזה. אלוהים ישמור!" למרות הכול, זה היה רגע מרגש מאוד של תחושת מימוש עצמי. מדובר בחוויה דומה מאוד לעמידה מול המראה בתחתונים וקבלת האדם שהפכת להיות". ■

צילום: shutterstock

בדיחות על חשבוננו

מה משותף לפוליטיקאים וזרע? רק אחד מתוך 1,000 באמת עובדים.

ילדים במושב האחורי יכולים לגרום לתאונה. תאונה במושב האחורי יכולה לגרום לילדים.

למה כדורגלנים לא עושים סקס לפני המשחק? הם לא כל כך נמשכים אחד לשני.

מה מגיע אחרי 69? צחצוח שיניים.

בעל טרי חוזר הביתה עם זר פרחים לאשתו. היא פוגשת אותו בכניסה לבית ומיד כשהיא רואה את הפרחים היא נשכבת על הרצפה ופותחת רגליים. "זה בשביל הפרחים", היא אומרת לו. "מצחיקולה" הבעל עונה לה, "אני בטוח שיש לנו איזו ואזה בבית".

"באמת שכדאי לך להשתמש במגדיל פין", אמרה אישה לבעלה. "אני משתמש" ענה לה, "היא בת 21 ומברמנת".

"דוקטור תנשק אותי", התחננה האישה.
"באמת שאני לא יכול", ענה לה הרופא.
"דוקטור, בבקשה, תנשק אותי!" התחננה האישה.
"תראי גברתי, באמת שלא כדאי, זה גם ככה לא כזה רעיון טוב שאני מזיין אותך".

גבר חוזר הביתה ומוצא את החבר הכי טוב שלו שוכב על אשתו זה 23 שנה. הוא מנענע בראשו ושואל: "אחי, מילא אני כי אני חייב – אבל אתה?!".

"ליום ההולדת שלי אני רוצה מתנה שעוברת מאפס ל–200 בשניה וחצי", אמר בעל לאשתו. אז היא הלכה וקנתה לו משקל.

איש אחד הגיע לפאב והחל לשתות. הוא שתה ושתה, עד שהשתכר לגמרי ולא שם לב שהשעה כבר אחרי חצות. מכיוון שנשאר לו חצי בקבוק קטן, הוא דחף אותו לכיס האחורי והלך הביתה.

האיש הגיע מתנדנד הביתה, החל לעלות במדרגות בשקט, אך החליק ונפל על גבו. הבקבוק שבכיסו נשבר, אך השיכור לא הרגיש בכלום, עד שהתפשט בחדר השינה וגילה כי ישבנו מלא בחתכים.
הוא לקח פלסטרים, ניגש למראה, הביט באחוריו וניסה לכסות את הפצעים כמיטב יכולתו. משם פנה למיטה ונרדם מיד.
בבוקר העירה אותו אשתו בכעס: "איפה היית אתמול בלילה?"

"שתיתי כוס בירה עם חבר", מלמל הבחור.
"כוס בירה?", גיחכה האישה, "אתה שוב השתכרת לגמרי!!"
"מה פתאום", התגונן הבעל, "למה את חושבת שהשתכרתי?"
"ובכן", אומרת האישה, "הרמז הראשון שלי היה שקמתי בבוקר ומצאתי עשרה פלסטרים מודבקים על המראה".

אישה תופסת את בעלה במהלך סקס אנאלי עם המזכירה שלו: "אתה לא יכול לעשות לי את זה!", היא צועקת. "נכון" הוא עונה לה, "זאת הסיבה שאני עושה את זה לה!"

שני חרשים מתחילים לצאת יחד. אחרי כמה שבועות האישה מתייאשת מלנסות לתקשר בחדר המיטות כשחשוך. היא מבקשת מבן זוגה להמציא שפת סימנים של סימנים פשוטים ביותר – שאותם יוכלו לסמן גם בחושך. "אם תרצה סקס – תמחץ לי את השד הימני. אם לא תרצה סקס, תמחץ לי את השד השמאלי", אמרה. "טוב", אמר הבחור, "ואם את רוצה סקס אז תשפשפי לי אותו פעם אחת, ואם את לא רוצה סקס תשפשפי לי אותו 50 פעם".

גבר טס לנסיעת עבודה בחו"ל והחליט ברגע האחרון להישאר שם עוד שבוע. הוא שלח מייל לחבר הכי טוב שלו: "תביא את אשתי והמאהבת שלך ותעלו על מטוס לכאן". הוא קיבל מייל תשובה: "אני ואשתך עולים על מטוס מחר בצהרים, כמה זמן אתה יודע עלינו?!"

גבר ואישה החלו לנסוע ויצאו מחוץ לעיר, הם חנו בחולות והתחילו לעשות סקס. אחרי האקט, האישה אמרה: "סביר להניח שהייתי צריכה להגיד לך את זה קודם, אבל אני עוסקת בזנות ועל מה שעשינו עכשיו אני לוקחת 300 שקל".
"אני בטח הייתי צריך להגיד את זה קודם", אומר לה הגבר, "אבל אני נהג מונית והמונה הגיע לסכום של 600".

סינדי קרופורד
יולי 1988 צילום: הרב ריטס

RACING IN STYLE.
MILLE MIGLIA
MILLE MIGLIA GMT
SPONSOR SINCE 1988 AND OFFICIAL TIMEKEEPER OF THE MILLE MIGLIA RACE
JB
JEWELERS
יבואנים בלעדיים
www.jb-jewelers.com
תל-אביב: אבן גבירול 71, גן העיר, 03-5235577
ירושלים: המלך דוד 16, 02-6234585
Chopard